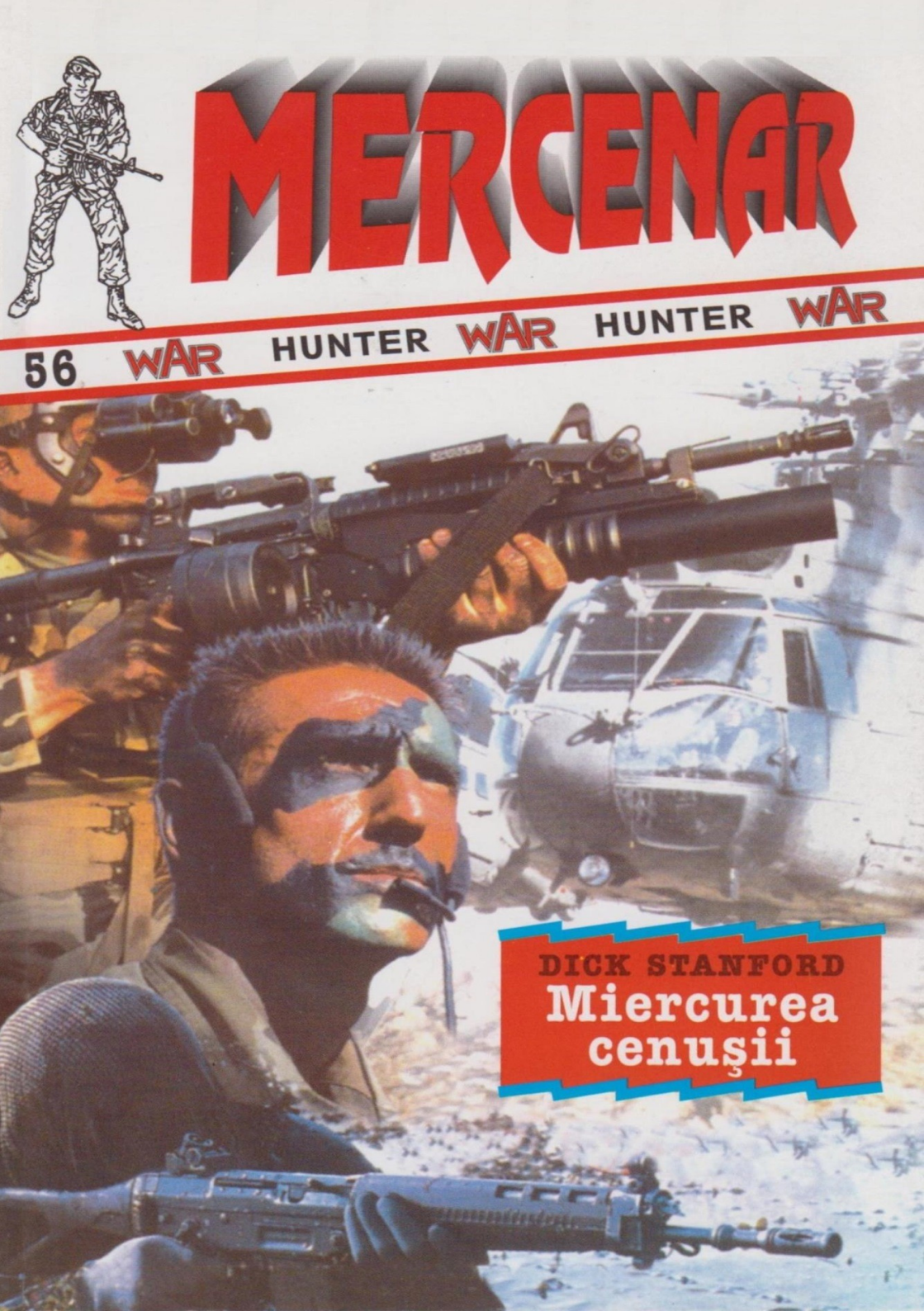
MERCENAR
56 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR
DICK STANFORD
Miercurea cenuşii

Colecţia MERCENAR

56

Dick Stanford

MIERCUREA CENUŞII

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2001

CAPITOLUL I

Mirosul urât pe care el îl cunoştea foarte bine se făcea simţit în faţa uşii – atât de puternic, încât fii nevoit să facă un efort ca să intre. În mod evident, Hunter nu avea nevoie în acest moment de un coşmar viu! Totuşi, acest miros dezgustător nu mai putea fi confundat, după ce-l descopereai prima dată. De altfel, coşmarul „gemea”. Nici nu se punea problema să facă stânga-mprejur şi să amâne treaba pe altă dată.

Hunter trase o rafală prelungă în uşa care se clătina şi trecu pragul dintr-o săritură. „Chestia” jalnică întinsă pe masă, în centrul camerei, era vizibilă de la orice nivel de conştiinţă demn de acest nume. În ceea ce priveşte cel aplecat deasupra mesei, acesta era prea absorbit de munca lui ca să observe sosirea unui intrus. Un individ, sprijinit de fereastra din spate, se întoarse, totuşi, cu o grimasă scârbită şi ridică imediat braţele în aer, văzând silueta impresionantă de la intrarea în cameră. Hunter apăsă pe trăgaci şi două sute patruzeci de „grăunţe” de plumb mortale pătrunseră şuierând în atmosfera cenuşie, înainte să explodeze în faţa individului care afişa o mină scârbită.

Un al doilea individ se ivi din fundul camerei exact la timp ca să primească a doua rafală în jugulară. În momentul impactului, gâtul său se deschise larg, sângerând, aproape deviat de pe propriul ax, dar tipul rămase în picioare, înţepenit, pentru un ultim moment de groază, ca şi cum creierul său încă mai încerca să capteze semnificaţia mesajului. A treia rafală avu drept ţintă locul dintre ochii lui, cărora nu le veneau să creadă ce se întâmpla.

Hunter îşi concentră apoi atenţia asupra ticălosului maniac, îmbrăcat cu o bluză de vinil transparent, în întregime împroşcată cu sânge – un tip de aproximativ cincizeci de ani, înalt, firav, cu tâmple încărunţite, destul de elegante, şi destul de bine înţolit pe dedesubtul bluzei murdare de sânge.

— Pot să-ţi explic, spuse marele maestru în mârşăvii.

Nu era chiar o voce de maniac: vorbea calm, chiar civilizat, ca şi cum nu ar fi avut de-a face cu treaba murdară de sub nasul său.

— Cu atât mai bine pentru şeful tău, răspunse Hunter, descărcând o rafală în umărul lui.

Tipul scoase un urlet şi apucă o lamă de pe masă, care se afla

lângă victima sa. Arma Auto-mag scuipă din nou şi lovi încheietura mâinii, apoi o a treia rafală îl lovi în plin în genunchi.

Marele maestru în mârşăvii se prăbuşi pe jos, gemând, implorând o iertare pe care nu prea era gata să o obţină. Tresălta cerând, cu o voce disperată, îndurarea de care colegii lui nu avuseseră parte.

Dar Hunter nu era deloc un mare maestru în mârşăvii. El nu lovea ca să provoace suferinţe, nici pentru a pedepsi, iar gloanţele armei Auto-mag, oricât de sângeroase ar fi fost ele, nu aveau nici o legătură cu agonia lentă pe care acest nemernic o aplica în mod sistematic, metodic, victimelor sale, răspândind cu artă şi minuţiozitate oroarea şi cruzimea, pentru a le dezintegra mai bine creierul, mutilându-le în mod josnic corpurile înainte de a le zdrobi complet. Acest gunoi se afla trântit la pământ şi suferea că un blestemat, iar smiorcăielile sale începeau să-l deranjeze. Înainte de a muri, poate că nu era nesănătos, pentru ştiinţa lui, să testeze puţin oroarea pe care o oferise cu generozitate şi altora. De altfel, Hunter nu era cavalerul iertării universale.

Acea „chestie” care se afla pe masă dădea semne foarte vagi de viaţă, fiind, bineînţeles, total inconştient. În aparenţă, marele maestru în mârşăvii fusese întrerupt când încerca, în van, să o readucă la viaţă. La prima vedere, era imposibil de spus dacă, înaintea intervenţiei, persoana respectivă fusese bărbat sau femeie. Mai mult chiar, nu-ţi puteai da seama dacă fusese alb sau negru. Nu eră decât *o chestie,* un lucru tăiat, mutilat, strivit peste tot şi probabil conştient în tot timpul derulării acestei, oribile metamorfoze.

Era inutil să încerce să recupereze ceva din acea bucată de carne însângerată.

— Odihneşte-te în pace, murmură Hunter, trimiţându-i un glonţ exact în spatele rănii larg deschise, care, cu ceva timp în urmă, îi servise drept ureche.

Apoi, se întoarse către monstrul bălos care se convulsiona mugind pe podea, omorându-l şi pe el.

Hunter găsi un alt „pachet de carne rece”, serios ciopârţită, în fundul camerei. Individul încetase din viaţă probabil cu câteva ore în urmă.

Termină de inspectat camera, când Jack Grimaldi îşi făcu apariţia, îndreptând asupra lui un mic revolver.

— Dumnezeule! mormăi pilotul înainte de a ieşi repede.

— E liber? îi strigă Hunter prin uşa rămasă deschisă.

— Da, putem spune că este, răspunse cealaltă voce încordată. Ce mai e şi măcelul ăsta?

Continuându-şi inspecţia, Hunter îi răspunse:

— Un bârlog de hăcuitori ţăcăniţi.

— La dracu'! Eşti sigur? Nu, nu-i posibil! Credeam că nu mai există aşa ceva. Să ştii că nu bănuiam asta când i-am urmărit pe fraierii ăştia până aici! Sincer, îţi jur, nu bănuiam!

— Cu toate astea, e foarte clar, mormăi Hunter. Oricum, nu mai poţi schimba nimic, Jack. Ai verificat maşina?

— Da. Totul este în ordine. Cheile sunt pe bord. E înmatriculată în Alamogordo.

Hunter înaintă până la uşă şi se sprijini de toc, cu un aer foarte obosit.

— OK, mulţumesc, bătrâne. Plec imediat. Voi duce maşina în oraş.

— Cum vrei, răspunse calm pilotul. Dar să nu te jenezi să mă trimiţi unde crezi de cuviinţă. Sunt la dispoziţia ta. E clar că acum există o mulţime de locuri mai sigure pentru tine decât Alamogordo. Sincer să fiu, în locul tău, m-aş duce oriunde, numai acolo nu.

Aceşti doi bărbaţi erau legaţi de o prietenie profundă, născută în vârtejul evenimentelor din Caraibe. Grimaldi era pilotul Mafiei şi, implicit, o excelentă sursă de informaţii. El era devotat cauzei lui Hunter şi îşi asumase, ca să-l ajute, riscuri dintre cele mai mari.

Exterminatorul îi zâmbi prietenului său.

— Mulţumesc, spuse el, dar mai întâi ai grijă de tine şi după aceea să-ţi faci probleme pentru mine.

Arătă cu bărbia spre camera din spatele său şi spuse:

— Aşa îşi tratează ei „prietenii", bătrâne. Nu trebuie să uiţi acest lucru.

Grimaldi se înfioră, îşi întoarse privirea şi zise:

— În curând se luminează de ziuă.

— Da. Ai face mai bine să părăseşti aceste locuri.

— Pot spune că eşti total inconştient.

Omul bine făcut şi îmbrăcat în negru zâmbi puţin încordat şi răspunse:

— Cred că am totul sub control.

— Ascultă-mă... Mă voi îndrepta spre Alamogordo, unde voi încerca să miros câte ceva timp de douăzeci şi patru de ore. Voi lăsa adresa hotelului meu la baza aeronautică. Dacă, întâmplător, ai nevoie de mine...

— Mulţumesc, spuse Hunter. Dacă voi avea nevoie, aşa am să fac.

Grimaldi ezită o secundă înainte să întrebe cu jumătate de voce:

— Cine erau fraierii?

— Chiar vrei să ştii?

— Bineînţeles că nu. OK, am plecat.

Pilotul se îndepărtă cu pas rapid.

Da, începea să se lumineze de ziuă. Obscuritatea nopţii se diluase deja într-o paloare murdară. Hunter îşi privi prietenul dispărând în întuneric, înainte de a se întoarce în văgăuna morţii, ca să-şi termine treaba. Încărcă în maşina parcată în faţa intrării un magnetofon şi benzi înregistrate, apoi luă mai multe portofele şi câteva lucruri personale găsite la faţa locului.

Zece minute mai târziu, Grimaldi, aflat la bordul avionului său, pregătindu-se să efectueze un zbor solitar, văzu bârlogul sângeros arzând, în timp ce Hunter se îndrepta spre un nou coşmar, ca să distrugă încă o rotiţă a faimoasei organizaţii care începuse să se refacă: Mafia.

Grimaldi survolă casa în flăcări şi execută o manevră în picaj, în semn de rămas bun. Hunter îi răspunse printr-un semn din faruri şi îşi continuă drumul.

Însă imaginile oribile îi vor rămâne în minte până la moarte. Mai rău chiar, trebuia să asculte cu mare atenţie benzile acelea nenorocite: căderea lentă spre infern a două suflete. Tehnica de spălare a creierului era un fleac, în comparaţie cu metodele acestor nemernici. Pentru marii maeştri în mârşăvii, era vorba mai mult de o dezintegrare sistematică a sufletului şi a conştiinţei... între urletele şi implorările disperate, Hunter va asculta povestea unor vieţi adevărate sau false, lucru mai puţin important, cu multitudinea de mărturisiri, de josnicii, reale sau inventate, pe scurt, orice ar fi fost susceptibil să îmbuneze călăul, pentru ca el să pună capăt unei agonii infame, victima ştiind deja că nu va mai putea trăi.

Ei, da, Hunter trebuia să asculte aceste benzi până la capăt! Iar acest lucru îl făcea deja să turbeze, şi nu pentru faptul că ştia cine erau victimele, ci numai pentru simplul motiv că ele existaseră.

Nu avea o tandreţe deosebită pentru cei de soiul unui Charlie Rickert sau Jack Lamamafria (cunoscut mai târziu sub numele de Jack Lambert).

Însă nimeni pe această lume nu trebuie să moară în acest fel.

Şi totuşi soarta popoarelor civilizate trebuia să depindă de acest lucru. E puţin prea melodramatic, nu? Ei bine, destinul lumii civilizate se juca chiar acolo unde se ancora viaţa „smintită” a lui Bob Hunter!

CAPITOLUL II

Hunter ascultă înregistrările în maşină, pe drumul ce-l ducea la Alamogordo. Cele auzite i-au confirmat bănuielile: mişcările *underground* din New Mexico erau în mod direct legate de recentele descoperiri din California. Rickert şi Lamamafria fuseseră însărcinaţi cu securitatea operaţiunii de pe Coasta de Vest. Această operaţiune, pur şi simplu, explodase în urma Marţei Masacrului, a doua zi din ultima campanie sângeroasă a lui Hunter. Bineînţeles, te puteai aştepta la pedepsirea unei atât de mari incompetenţe, dar, de aici până la a imagina tratamentul excesiv de inuman care fusese rezervat celor doi locotenenţi ai Mafiei, era o mare diferenţă! Acest lucru nu făcea decât să sublinieze importanţa pe care marii şefi ai lumii interlope o acordau evenimentelor din ajun şi demonstra în chip logic că ei erau în mod direct legaţi de pactul de interese din New Mexico.

Era, într-adevăr, destul de rar să vezi cum era pedepsită cu atâta atrocitate o lipsă de profesionalism. Hunter nu cunoştea vreun precedent de acest gen. Acest tip de tratament era rezervat în general trădătorilor.

Da, se punea la cale ceva foarte serios, în rest, de la o vreme, prin sector, zvonuri mai mult sau mai puţin vagi. Hunter mirosise ceva în timpul recentei sale campanii din Arizona şi începuse să atace problema din New Mexico, când un mesaj urgent, venit de pe Coasta de Est, îl întorsese la Tennessee. Nu descoperise decât zvonuri şi ecouri confuze ale unei activităţi subterane liniştite, complotând în tihnă în aceste teritorii încă aproape virgine. Iată că acum se întorsese. Era acelaşi decor, după toate aparenţele aceeaşi situaţie, numai că zvonurile şi ecourile se transformaseră în urlete de agonie.

Însă schema se organiza veros, fără nici o îndoială.

Leo Turrin îl informase pe Hunter că o mare „chestie” clocotea în New Mexico – o afacere în mod direct legată de dezastrul din California, cu o mulţime de VIP-uri care fuseseră în grabă trimise în sector.

Alt indiciu: Charlie Rickert şi Lamamafria erau singurii membri ai staff-ului din California care supravieţuiseră măcelului lui Hunter. Ultima dată când îl văzuse pe Lamamafria, alias Jack Lambert, acesta era trântit, inconştient, pe podeaua biroului său din Sunset. În privinţa lui Rickert, poliţistul exclus din poliţie,

acesta fusese dat pe mâna autorităţilor după ce-l asigurase pe Hunter că este gata să coopereze.

După Leo Turrin, care nu putea să ştie totul, „cineva se făcuse luntre şi punte ca să scoată din puşcăria din Los Angeles un anumit prizonier considerat, Dumnezeu ştie de ce, un personaj foarte important”. Şi asta avea legătură cu zvonurile din New Mexico.

Tim Braddok, recent devotat cauzei lui Hunter, confirmase bănuielile Exterminatorului: eliberarea lui Charlie Rickert fusese pusă la cale la câteva ore de la arestarea sa.

Apoi, sosise Jack Grimaldi cu o informaţie importantă: „un cortegiu funerar” părăsise Santa Monica, îndreptându-se spre un loc complet pustiu, în capătul terenurilor aproape virgine din New Mexico.

— Doi fraieri, spusese Grimaldi prietenului său, doi fraieri şi doi gardieni. Erau drogaţi şi burduşiţi în bătaie pe tot timpul traseului şi n-am putut descoperi cine erau. O maşină aştepta convoiul în plină noapte. Am fost nevoit să aterizez pe un teren periculos şi neluminat. Nu ştiu dacă îţi poţi imagina! Nu e deloc amuzant.

Mda, Hunter îşi imagina foarte bine scena. Însă el îi ceruse prietenului său, pilotul Mafiei, să mai povestească o dată! După toate aparenţele, Leo Turrin pusese degetul pe rană. Aici se punea la cale ceva mare, enorm chiar. Poate că aceasta era o secvenţă acţiune-ripostă, după afacerea California. Asta ar fi explicat agitaţia de la New York, când organizaţia din Los Angeles era pe cale să dispară.

De ce nu?

Era evident acum că staff-ul şefilor – chiar dacă nu era atât de puternic ca altădată – nu se interesase niciodată în mod serios de intrarea în arenă a ambiţiosului *out-sider* Bill Mc Cullough. Acesta era nebunescul „concept californian”, pe care ei îl aveau în minte încă de la început, aşteptând doar momentul propice ca să dea drumul canibalilor şi să-şi însuşească prada. Bill Mc Cullough, pentru ei, nu era decât o bagatelă. Ei îi integraseră pe Rickert şi Lamamafria în aceeaşi organizaţie, plasându-i în posturi-cheie.

Cu toate acestea, erau tipi la fel ca şi Mc Cullough care îngrăşau Mafia, o îmbogăţeau şi îi asigurau continuitatea, chiar dacă, ţinând cont de nişte evenimente recente, se putea trage concluzia că ei ştiau să se debaraseze de ea. Hunter ar fi trebuit să-şi amintească de acest lucru. Exact cum ar fi trebuit să-şi

amintească celebrul discurs plictisitor al Mafiei:

Dacă nu poţi să furi, adoptă extorcarea,
Dacă nu poţi extorca, asociază-te.
Dacă nu poţi să te asociezi, corupe,
Dacă nu poţi să corupi, loveşte,
Dacă nu poţi să loveşti, cumpără,
Când, în sfârşit, ai ce doreşti, devorează.

Iar dacă nu poţi să ai, infiltrează-te ca să poţi să devorezi din interior.

Orice s-ar crede despre italieni, ei sunt totuşi canibalii cei mai înverşunaţi şi cei mai prosperi. Tipii precum Mc Cullough ar fi trebuit să ştie asta de mult timp.

Iar ceilalţi, cei ca Hal Brognola şi Bob Hunter, nu ar fi trebuit să uite acest lucru niciodată. Mafia americană nu se afla la capătul puterilor. Ea reapăruse cu o uşurinţă tulburătoare. Dacă Hunter nu dădea cât mai repede o lovitură puternică aici, atunci ar fi fost mai bine să uite imediat că războiul său se va termina într-o zi. El îşi va urma cursul, fără să se oprească, până în ziua morţii sale.

CAPITOLUL III

Marele maestru în mârşăvii se numea Philip Jordan. În permisul său de conducere era trecută adresa unui apartament dintr-un cartier modern din Alamogordo. Hunter trecu prin faţa lui cu viteză mică şi îşi continuă drumul până la un centru comercial, situat în apropiere. Era încă foarte devreme, magazinele erau închise, dar Hunter găsi un telefon public. Dădu repede trei telefoane: unul, omului său de legătură din Los Angeles, altul, la Dallas, şi al treilea, la New York. După aceea, intră într-o băcănie mică cu program nonstop şi cumpără câteva fleacuri.

Era în jur de ora opt când reveni în faţa imobilului în care se găsea apartamentul. Viaţa începea să renască: era ora la care cea mai mare parte a oamenilor îşi începea activitatea cotidiană. Hunter rămase mai multe minute în maşină, încercând să observe locul. Doi bărbaţi şi trei femei, toţi foarte tineri, coborâră aproape în acelaşi timp în zona de staţionare, pentru a se îndrepta spre propriile maşini, după care fiecare plecă la treaba sa. Acest fapt, precum şi alte indicii, te făcea să-ţi dai seama că era vorba de un imobil de închiriat pentru celibatari. Trei imobile, de mărime rezonabilă, înconjurau un *patio,* cu o mică piscină în fundal. Nu departe de parcarea prevăzută cu aproape cincizeci de locuri, se puteau zări mai multe terenuri de tenis. Hunter numără numai douăsprezece maşini în parcare. După toate aparenţele, locatarii imobilelor erau deja plecaţi la muncă.

Hunter îşi aprinse o ţigară şi observă amplasamentul imobilelor timp de câteva minute bune. Apoi, ţinând în mână punga de hârtie ce conţinea cumpărăturile făcute, se îndreptă fără să ezite spre apartamentul lui Jordan. Acesta era situat la nivelul grădinii, de partea cealaltă a piscinei. Hunter aruncă o privire spre yală şi alese imediat cheia potrivită din legătura de chei a lui Jordan. Deschise uşa şi intră în apartament, ca şi cum el ar fi fost proprietarul. Era o locuinţă modernă, ce conţinea o cameră relativ mare, care servea drept salon, unde se putea mânca, urmată de o cameră foarte mică şi o baie. Locul era plăcut şi foarte curat. În frigider, Hunter găsi lapte, ouă şi legume. Într-un dulap, dădu peste câteva cutii de supă şi nişte legume în conservă, pâine de secară şi un pachet de orez. Nu găsi nici alcool şi nici ţigări. Carne nici atât. Tipul era un ascet.

Pe o masă mică, aflată lângă pat, se găsea o grămadă de reviste puse în ordine. Nu erau *Playboy*-uri, nimic porno, ci mai degrabă reviste ştiinţifice, despre psihologie şi psiho-fizică. Toate destul de recente. Fuseseră trimise doctorului Philip Jordan de la o adresă din Maryland. Ia te uită!

Coşurile de hârtii erau goale, curate, chiar şi cele din baie. Pubela de la bucătărie avea o pungă nefolosită.

Hunter se întrebă dacă apartamentul chiar fusese ocupat.

În acest timp, găsi în baie o trusă de articole de toaletă frumos aranjate: tuburi începute, sticluţe şi chiar o periuţă de dinţi. În dulapul din cameră, un coş de rufe murdare conţinea două prosoape puţin şifonate, două perechi de şosete, două perechi de chiloţi şi două cămăşi albe. Alături, aranjate cu grijă, se aflau nişte costume impecabile, cămăşi şi o întreagă panoplie de cravate sobre.

Totul era curat. Hunter îşi aminti aspectul liniştit, vocea calmă, manierată chiar, şi ţinuta superîngrijită. Încercă să-şi imagineze personalitatea bărbatului care ocupa acest apartament: un domn destul de frumos, în mod sigur bine crescut, un înalt nivel de cultură, de aproximativ cincizeci de ani, celibatar sau cel puţin trăind singur pentru moment; maniac al ordinii şi al curăţeniei, care ducea o viaţă aproape ascetică, ca să nu spunem antiseptică. Vegetarian? Poate, dar fără nici o îndoială un intelectual. Doctor Philip Jordan. Doctor în ce mai exact, exceptând mârşăviile?

Hunter răsfoi cu grijă revistele. Remarcă anumite paragrafe, însemnate, din nişte articole ce tratau despre psihologia umană.

Intră apoi în baie, luând cu ei fleacurile cumpărate de la băcănie, şi începu să se metamorfozeze într-o replică relativ credibilă a doctorului Philip Jordan. Introduse o nouă bandă în magnetofon şi ascultă cu atenţie toate intonaţiile vocii calme, înregistrate pe bandă. Nu încerca să se transforme cu exactitate în doctorul Jordan: era imposibil. Voia numai să creeze, în ochii celorlalţi, o iluzie asemănătoare, lucru care era de ajuns. Cel puţin, aşa spera. Se pare că Jordan nu era genul de om care să întreţină cu semenii săi nişte relaţii familiare. De altfel, el nu mai trăia aici de mult timp. În privinţa tipilor din Mafia, el nu vorbea sigur la *per tu* cu ei. Hunter îl vedea pe Jordan nepăsător, distant, un pic mândru.

Dacă nu se înşela, o asemănare chiar iluzorie trebuia să ajungă.

Dacă nu, cu atât mai rău. Toată lumea trebuie să moară într-o

zi.

Îşi dădu cu puţin fond de ten pe pomeţi, ca să-i facă să iasă în evidenţă, întunecă uşor conturul ochilor şi îşi desenă un rid între sprâncene. Apoi îşi aranjă părul şi îşi aplică puţină pudră albă pe tâmple. O privire în oglindă îi arătă ceea ce voia: faţa mândră a unui intelectual care se simţea, în mod vizibil, puţin deasupra restului lumii. Opri repede magnetofonul. Ascultase destul. Urmărise intonaţia, timbrul vocii, iar acest lucru era esenţial.

Îmbrăca un costum care aparţinuse tipului, când sună telefonul: era legătura sa din Dallas.

— OK, ţi-am găsit omul, spuse vocea neliniştită a lui Hal Brognola. Am verificat şi linia ta. E liberă. Dar nu-mi place să te văd amestecat în treaba asta. Noi, cei de aici, am prefera să părăseşti New Mexico. Vino la noi. Îţi trimit un avion în mai puţin de o jumătate de oră. Ai putea ajunge la Dallas exact la timp ca să...

— Taci din gură, Hal! îl întrerupse Hunter cu o voce plictisită. Dallas-ul mai poate să aştepte. Aici atmosfera e încordată. Ce ai pentru mine?

Îl auzi pe celălalt mormăind ceva în telefon, apoi un lung oftat ca de capitulare.

— Numele este cel bun. Locuia la periferia Washingtonului. S-a mutat de curând.

Hunter îşi aprinse o ţigară şi îşi întrebă prietenul, şeful agenţilor federali:

— În ce este doctor, mai exact?

— În bagatele.

— Cum?

— E licenţiat al Universităţii din Georgetown, dar crede-mă, nu în filosofie. Ministerul Apărării l-a demis cu scandal mare acum doi ani. Era psiholog de război. Specialist, dacă vrei.

— De ce l-au demis, mai exact?

— Nesubordonare, cum se spune. Ceea ce înseamnă, probabil, că devenise de necontrolat. E greu, ştii asta...

— Da, da, la dracu'! îl întrerupse Hunter. Acum, nu vrei să-mi spui ce-mi ascunzi?

Brognola oftă adânc înainte să răspundă:

— Din anumite motive, CIA se interesa de tip. Era în relaţie cu ei până acum, câteva săptămâni.

— Ca să facă ce?

— Încă aştept răspunsul.

— Şi s-a cărăbănit, pur şi simplu?

— Încă nu ştiu nimic.

— E ciudat, totuşi, nu crezi?

— Bineînţeles!

— Acest individ este un specialist al torturii, Hal, spuse Hunter.

După un moment de tăcere, la capătul celălalt al firului se auzi:

— Eşti sigur?

— L-am prins cu mâinile roşii de sânge, răspunse Hunter. Şi îţi poţi imagina cine e curcanul jertfit.

— Rickert, mormăi Brognola.

— În persoană.

— Nu mai înţeleg nimic. De ce?

— Tocmai asta încerc şi eu să aflu, Hal.

— Dumnezeule mare!

Urmă un nou moment de linişte:

— Ei bine, iată pionul nostru din Los Angeles.

— Poate, dar, dacă aşa este, ne-am înşelat complet, răspunse Hunter. Ascultă puţin... Eu mă ocup de asta, Hal. Dacă ai putea să-mi asiguri puţin spatele, înţelegi...

— N-ai decât să-mi ceri.

— Poate că voi avea nevoie de informaţii. Tot ce este puţin nesigur în regiunea de sud-vest: instalaţii, organizaţii, concentrări de personal, înţelegi...

— Dumnezeule, dar tu crezi... Calculatoarele au şi ele o...

— Scuză-mă, răspunse Hunter. Creierul meu merge mai repede decât ceea ce spun. Mă gândesc la New Mexico şi mă întreb unde dracu' se află secretul afacerii. Peste tot pe unde mă duc mă lovesc de panoul „Top Secret" White Sands, Los Alamos. Crezi că are vreo legătură cu afacerea noastră din Los Angeles? Mă refer la schema obişnuită.

— Da, cred, mormăi Brognola. În fine, vom gâdila uşor calculatoarele şi vom vedea ce ne vor spune.

— OK. Voi încerca să te sun peste câteva ore. Ai destul timp?

— Depinde, răspunse Brognola, prudent. Vom face ce vom putea. Dar ai grijă de tine, bătrâne. Nu-ţi asuma riscuri prea mari. Nu vreau să te pierd tocmai acum.

Hunter râse puţin înainte de a-i răspunde prietenului său:

— Nu te nelinişti, îmi voi aminti de aceste lucruri.

— Vrei să-ţi trimitem nava de război? Tânăra domnişoară este ca un urs în cuşcă. Nu ştiu dacă voi putea...

— N-o vreau acum, aici, îl întrerupse Hunter.

Tânăra domnişoară era evident Rose d'Avril, singura, unica

păzitoare a rulotei de luptă şi, de asemenea, a inimii lui Bob Hunter. El îi înţelegea foarte bine această stare. Însă nu voia să o amestece, mai ales în acest stadiu al acţiunii.

— Trimite-mi cât mai repede rulota la El Paso. Astfel, o voi putea întâlni fără probleme.

— OK, va fi la Fort Bliss la prânz. Încearcă să ajungi cât mai repede posibil, înţelegi?

Hunter înţelegea foarte bine. Rose nu era genul de persoană care să taie frunză la câini aşteptând ca lucrurile să se aranjeze. Mai ales dacă o treceau năduşelile gândindu-se la el. Hunter oftă şi explică şefului federalilor:

— Dă-i de lucru, vrei? Explică-i importanţa acestor informaţii. Şi las-o să se descurce de una singură. Ştie foarte bine despre ce-i vorba.

— Printre altele, adăugă Brognola. OK, deocamdată ne înţelegem perfect?

— Aproape. Să revenim puţin la acest doctor infam. Are vreo formaţie medicală sau ceva de acest gen?

Brognola începu prin a spune nu, apoi reluă:

— De fapt, e ceva vag. A făcut doi ani de medicină, înainte de a intra la psihologie. Poţi, fără îndoială, să numeşti asta o formaţie.

De ce nu...

— Atunci, pe mai târziu, spuse Hunter şi închise telefonul.

Exact la timp. Nu puse bine receptorul în furcă şi imediat începu să sune din nou. De data asta, la capătul celălalt al firului răsună o voce dură:

— Aşteptăm telefonul tău de ceva timp!

Hunter trecu la tonul rece, indiferent.

— Dacă aţi mai fi aşteptat câteva minute, răbdarea voastră ar fi fost recompensată.

— Am aşteptat toată noaptea, doctore. Pentru noi e suficient. Deci, ai „chestiile” sau nu le ai?

— Le am, răspunse Hunter, alias doctorul în mârşăvii.

— Şi ce mai aştepţi? Adu-le mai repede. Ai zece minute la dispoziţie!

— Desigur, răspunse cu răceală Hunter. Ne întâlnim la jumătatea drumului. Alege locul.

Tipul de la celălalt capăt al firului râse sinistru înainte de a răspunde:

— Voi ăştia, comisari ai CIA, mă uimiţi cu adevărat! OK. „Stan’s Drive In”, merge? În cinci minute, e bine?

— Să zicem un sfert de oră, reluă Hunter cu o voce detaşată şi, fără să aştepte răspunsul, închise telefonul.

Cu toate acestea, nu se afla în largul său. Îşi fixă Beretta la subsuoară înainte de a pleca. Va intra într-o operaţiune secretă a celor de la CIA? Sigur, nu. Însă îşi amintea de câţiva tipi de la CIA întâlniţi la Saigon şi...

Totuşi... un doctor-sticlete?

Brognola nu avea încă toate informaţiile despre tip. Trebuia să intre în anumite dosare ultrasecrete, şi asta nu era foarte simplu, chiar şi din poziţia pe care o ocupa.

În privinţa lui Leo Turrin, acesta nu auzise niciodată despre Jordan. Nu era chiar un semn bun, dar nici unul foarte rău.

În orice caz, situaţia era mai mult decât încurcată.

Hunter miza totul pe o impresie aproape viscerală: Philip Jordan nu era foarte cunoscut de confraţii săi din Mafia.

El era în mod sigur foarte prudent, la limita exigenţei, şi nu acceptase să întâlnească criminali notorii decât în locuri închise, în baruri obscure, în maşini mai mult sau mai puţin adăpostite, totul desfăşurându-se foarte rapid.

Astfel, Hunter îşi juca propria viaţă, bazându-se pe imperfecţiunea aproape generalizată a percepţiilor umane. Costumul doctorului-sticlete nu îi venea foarte bine, însă putea face faţă întâlnirii. Hunter îşi verifică pentru ultima oară propria imagine în oglindă şi îşi testă vocea. Apoi, luând cu el nişte benzi înregistrate, ieşi repede din apartament. De altfel, nu avea altă soluţie.

CAPITOLUL IV

Locul de întâlnire era numai la câteva sute de metri de apartamentul lui Jordan. Hunter ajunse puţin mai devreme, căutând un telefon public. Era un mic restaurant amplasat într-un colţ, un local anonim, care nu oferea decât sandvişuri proaste şi comete de cartofi prăjiţi râncezi. Localul nu era deschis decât pentru micul dejun, iar acum era încă închis.

Hunter îşi plasă maşina pe care şi-o însuşise cu ceva timp în urmă în parcarea goală, în faţa camerei mezelarilor. Opri în faţa ieşirii, în cazul în care va fi nevoit să fugă în viteză. Imediat ce scoase cheia din contact, un break plin de praf demară din staţia de benzină, exact în faţă, şi se îndreptă cu viteză spre parcare. Hunter îşi puse ochelarii negri şi lăsă geamul în jos când break-ul se opri lângă el.

În interiorul acestuia, se aflau trei tipi, îmbrăcaţi destul de subţire. Fără nici o îndoială că erau nişte mafioţi.

Doi dintre ei se suiră în maşina lui Hunter: unul pe scaunul din faţă şi celălalt pe bancheta din spate. Fără să scoată vreun cuvânt, Hunter porni motorul şi avansă uşor pe stradă spre centrul oraşului. Break-ul jegos demară şi el, plasându-se exact în spatele maşinii lui Hunter. Tipul de lângă el râdea încet, făcându-i cu ochiul confratelui său aflat pe bancheta din spate.

— Amuzaţi-vă cât vreţi, domnilor, spuse Hunter. Pentru mine, discreţia este cea care încă ne mai salvează afacerile.

Indivizii erau mai degrabă nişte tinerei, cu un aer destul de brutal. Dar acest tip de la CIA îi făcea să râdă.

— La naiba, doctore! spuse cel de lângă Hunter. Râdem pentru că suntem foarte mulţumiţi, nu-i aşa, Nick?

— Exact, zise cel din spate. Ce-ar fi să vorbim puţin despre cei doi prieteni ai noştri din Los Angeles, doctore?

Hunter îi aruncă o privire dură în oglinda retrovizoare înainte să răspundă:

— OK, să vorbim.

— Unde sunt?

— Vorbiţi de câinii de pază sau de oi?

Tipul din faţă izbucni în râs şi apucă pachetul cu benzi înregistrate, cântărindu-l în mână şi zicând:

— În privinţa oilor, n-avem nimic de aflat, nu-i aşa, Nick?

— Sper că n-ai înclinaţii sentimentale pentru câinii de pază,

răspunse Hunter.

— Ce vrei să spui? îl întrerupse tipul, după ce aruncă o privire rapidă în spate.

Pentru prima dată, Hunter îl privi exact în faţă: în ciuda ochelarilor negri, ameninţarea era vizibilă:

— Exact ceea ce am spus. Sper că n-ai înclinaţii sentimentale pentru câinii de pază, repetă el.

Tipul din spate îşi trase nasul. Celălalt de lângă Hunter tuşi uşor, înainte să spună:

— Nici măcar nu-i cunoşteam pe aceşti tipi, doctore.

— Atunci e bine, răspunse Hunter. Cel puţin, nu vă vor lipsi.

Opri încet pe marginea drumului. Imediat, break-ul îl depăşi pentru a se opri exact în faţă. Mafiotul de lângă el părea agitat: era evident faptul că îi scăpa ceva. Hunter îi aruncă o a doua privire drept în faţă:

— Spune-i acelui domn că a trebuit să iau o decizie extremă. N-am avut altă soluţie. Subiectul nostru nu suporta un tratament prescris. Acest domn va înţelege ascultând înregistrările.

Cel din spate îşi trase iar nasul.

— Ador cuvintele pe care le folosesc tipii ăştia ca să-mi spună că au „aranjat” pe cineva, nu-i aşa, Bean?

— Oh, taci din gură, mormăi celălalt.

Şi, deschizând portiera, se întoarse pentru ultima dată spre Hunter:

— Rămâi prin preajmă, doctore.

Acesta era un ordin, fără îndoială posibil.

— *Căpitanul* va dori în mod sigur să vorbească cu tine în privinţa acestei decizii extreme.

— Ştie unde să mă găsească. Dar nu te impacienta, benzile sunt foarte elocvente.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară fără vreun alt comentariu şi se urcară în maşina lor.

Hunter le dădu două sute de metri avans, apoi începu urmărirea. Circulaţia fiind foarte fluentă, treaba era o joacă de copii. De altfel, băieţii din break nu aveau nici un motiv de neîncredere. Cu atât mai bine pentru ei! Căci Hunter intenţiona să-i urmărească până în infern, dacă era nevoie. Sau până la căpitanul lor.

Break-ul se opri mai întâi, pentru foarte puţin timp, în faţa unei case şubrezite, într-un cartier din nordul oraşului. Unul dintre tipi intră în casă şi ieşi câteva secunde mai târziu. Intrară apoi pe strada naţională numărul 54, în direcţia Tularosa.

Peisajul era terifiant: o linie de munţi cu piscuri ascuţite îndreptate spre cer, deasupra zonelor aride, deşertice, brăzdate de dâre de lavă negricioasă. Pe scurt, un decor ce mărturisea violenţa cataclismelor care marcaseră evoluţia geologică. Amuzant era faptul că acest peisaj, atât de marcat de brutalitatea primitivă a pământului, era teatrul dezlănţuirii infernale a brutalităţii umane. Aici explodase prima bombă atomică. Iar ironia nu se oprea aici: Hunter ştia că la stânga sa se găsea White Sands Missile Range, unde erau testate şi puse la punct armele cele mai sofisticate ale erei tehnologice. La dreapta sa, în schimb, se întindea o rezervaţie de apaşi unde descendenţii autentici ai rase americane continuau să trăiască după tradiţiile lor tribale antice, fără ca viaţa industrială a secolului douăzeci să-i afecteze în vreun fel. Hunter se documentase cu privire la New Mexico în timpul vizitei sale din sector. Şi-a dat seama foarte repede că determinările socio-geografice nu semănau deloc cu cele preferate de obicei de mafioţi. În general, ei nu se simţeau în largul lor în acest tip de mediu: o ţară cu o densitate a populaţiei de şase persoane la mai bine de un kilometru pătrat, în timp ce la New York populaţia era de aproximativ două sute cincizeci. În acest stat, funcţionarii şi angajaţii guvernului reprezentau mai mult de un sfert din mâna de lucru. Aici se practica puţin agricultura, iar solul conţinea mici bogăţii: câteva mine, puţin petrol şi puţin gaz. Însă această regiune nu avea nimic spectaculos. Ceea ce frapa, într-adevăr, era splendoarea peisajului. Cu toate acestea, activitatea turistică era încă embrionară.

Aşadar, ce naiba căutau mafioţii aici? Unde se ascundea prada? Cu alte cuvinte, în ce fel era legat New Mexico de grandiosul secret pe care Bill Mc Cullough îl înălţase sub firmamentul californian?

În privinţa răspunsului, Hunter avea o vagă bănuială, însă nu-i venea să-l admită.

Totuşi...

*

* *

La aproximativ zece kilometri la nord de Alamogordo, break-ul schimbă brusc direcţia spre vest, către zona interzisă din White Sands. Aproape imediat, el intră pe un drum de ţară foarte discret, la intrarea căruia un mic panou scris cu mâna indica: Rancho Jacundo.

Hunter reduse viteza şi depăşi drumul, privind în continuare

norul de praf ridicat de break. La opt sute de metri mai departe, se opri pe marginea drumului şi intră într-un punct mort. Break-ul nu se mai vedea, însă norul de praf încă nu dispăruse. Acesta examină cu atenţie locurile, după care se întoarse spre oraş.

Rancho Jacundo? OK. Restul va veni mai târziu.

Un domn în vârstă făcea plajă în *patio-ul* din faţa apartamentului lui Jordan. Îl salută pe Hunter cu un zâmbet. Hunter îi răspunse în acelaşi mod, iar bătrânul spuse:

— Ce zi frumoasă, nu-i aşa, domnule Jordan?

Deloc rău pentru un camuflaj făcut în mare grabă. Trăiască imperfecţiunea percepţiei umane!

— Asta depinde de zona în care te bronzezi, răspunse Hunter-Jordan, şi se îndepărtă fără să lase tipului posibilitatea de a continua conversaţia.

Imediat ce intră în apartament, sună telefonul. Ridică imediat receptorul:

— Philip Jordan la telefon.

— Îţi trimitem o maşină, spuse o voce necunoscută. Căpitanul doreşte anumite lămuriri.

— Păstraţi-vă maşina, spuse Hunter. Sunt capabil să mă deplasez şi singur, mulţumesc.

— Nu, răspunse vocea, nu ştii unde suntem. Îţi vom trimite...

— Sunteţi la Rancho Jacundo, nu? îl întrerupse Hunter în a cărui voce se simţea puţină răutate.

Tipul de la capătul celălalt al firului tăcu un moment înainte să murmure:

— Al naibii şmecher!

Hunter se mulţumi doar să răspundă cu o voce distantă:

— Înainte de a veni, am de rezolvat câteva treburi în oraş. Voi fi acolo într-o oră.

Închise telefonul şi se întoarse brusc, simţind o prezenţă în apartament. Beretta apăru imediat în mâna sa şi, dintr-o singură mişcare, intră în dormitor.

Ha, ha! Doctorul Philip Jordan nu era, deci, ascetul pe care Hunter şi-l imaginase.

O tânără şi frumoasă creatură se afla exact în faţa uşii camerei. Părul ei lung şi negru îi cădea aproape până la talie şi sânii ei rotunzi, picioarele lungi şi subţiri i-ar fi făcut pe toţi asceţii să-şi întoarcă privirea după ea, chiar şi pe cei mai îndârjiţi. Tânăra femeie purta un neglijeu foarte sofisticat, deschis de la guler până la dantela cu care se termina.

Ochii ei mari şi luminoşi se fixară un moment asupra

revolverului pe care Hunter îl ţinea în mână şi începu să strige:

— Phil, ce s-a întâmplat?

Apoi, ochii ei superbi, încă holbaţi, urcară până la faţa lui, unde se şi opriră.

— Nu eşti Phil, spuse ea cu o voce puţin tremurată.

Şi bineînţeles că avea dreptate.

Dar ce importanţă avea! Brusc, ziua părea mai frumoasă... Sau poate mai sinistră... Depindea din ce parte venea soarele.

CAPITOLUL V

Tânăra femeie avea în jur de treizeci de ani. Avea nişte ochi strălucitori, foarte expresivi, şi o piele netedă şi lucioasă, de parcă ar fi fost cupru bine lustruit, şi aproape în totalitate de aceeaşi culoare. Era, într-adevăr, o femeie foarte frumoasă.

Şi rafinată pe deasupra.

Ea se retrase fără zgomot până în fundul camerei, strângând pe ea neglijeul.

— Putem să jucăm tare sau s-o luăm domol, îi spuse Hunter.

Ea îl privi cu insistenţă, iar când vorbi, vocea îi tremura de frică:

— Să încercăm s-o luăm domol, spuse ea. Vrei să bei ceva?

— OK, spuse Hunter. Votcă Eristoff.

Tânăra părăsi camera şi reveni după câteva secunde cu o sticlă de votcă pe care o luase din geantă. Hunter trase un scaun şi se aşeză pe el.

— Cine eşti? o întrebă cu o voce domoală, acceptând paharul pe care i-l oferea.

— Mă numesc Mary Valdez.

— Şi în ce relaţii eşti cu Philip Jordan?

— Prietenă. Suntem numai buni amici.

— Amici intimi, chiar, s-ar spune, preciză Hunter, sorbind din votcă.

Ea îşi aruncă o privire jenată spre neglijeu.

— Este adevărat, spuse ea.

— De cât timp îl cunoşti?

— Nu cumva eşti poliţist, pentru că, dacă...

— Am spus că jucăm domol, nu? zise Hunter. Asta înseamnă că eu pun întrebările, iar tu îmi dai răspunsurile, înţelegi?

— OK, de acord, spuse ea, fără să-şi poată reţină un tremurat.

— Aşadar, de cât timp îl cunoşti?

— Oh... de aproximativ cinci ani, cred.

— E ceva!

— Într-adevăr.

— Unde locuieşti?

— Aici, la Alamogordo.

— De când?

— Dintotdeauna.

— Dar Phil nu se află aici decât de câteva săptămâni, spuse

Hunter. Cum de îl cunoşti de cinci ani?

— Ei bine, el lucrează pentru Pentagon, înţelegi. Iar eu, eu sunt angajata Centrului de Testări ale Rachetelor. Aici ne-am întâlnit. El vine aici foarte des.

— Face numai vizite scurte, nu? întrebă Hunter.

— Exact. Dar tocmai a fost mutat aici.

— Ce să facă?

— Cum adică?

— Lucrează la centru?

— Nu, este...

Brusc, ea aruncă o privire speriată spre uşă, înainte să răspundă:

— Nu am de gând să răspund la toate întrebările tale. Unde-i Phil? De ce te-ai deghizat? Ce vrea să însemne asta?

— Asta încerc şi eu să descopăr, răspunse Hunter. Cred că Phil Jordan se află în pericol. Şi vreau să descopăr din ce cauză.

— Oh, Dumnezeule! strigă ea.

Se aplecă spre sticla cu votcă şi trase o duşcă zdravănă.

— Arată-mi legitimaţia!

— În nici un caz.

Tânăra femeie începu să plângă încetişor, bătând nervoasă cu palmele neglijeul din dantelă. Hunter se duse în baie, umezi un colţ al unui prosop şi i-l dădu. Ea îl acceptă cu un suspin recunoscător şi începu să-şi umezească faţa cu el.

După câteva minute, întrebă:

— Eşti de la Washington, nu-i aşa?

Hunter se hotărî să mintă puţin:

— Da, dar te rog să mă ajuţi. Să zicem că aş fi un nătâng. Nu ştiu nimic sigur, aşa că spune-mi ce trebuie să ştiu.

— Adică?

— Pentru cine lucra Phil în aceste ultime săptămâni?

— Nu ştiu dacă am vreun drept să-ţi spun asta.

— Nu ai de ales, frumoaso! Hai, vorbeşte!

Îşi umezi din nou faţa cu prosopul, după care spuse:

— De fapt, cred că i s-a dat o misiune specială.

— Vrei să spui un fel de misiune CIA, nu-i aşa?

Fata făcu ochii mari şi răspunse:

— Posibil. A fost agent CIA acum câţiva ani, dar misiunile erau în străinătate. CIA... Nu, cred că era mai degrabă o misiune pentru Ministerul Apărării.

— Înainte a cules informaţii pentru armată?

— Bineînţeles. Tone.

— OK, Mary, reluă Hunter, până aici e bine. Avem un punct de plecare. Acum, să trecem la următorul capitol. A petrecut mult timp, ultima oară când a venit, la Centrul de Testări?

— Nu prea. A fost câteva zile la Fort Bliss... Era... să vedem, acum cincisprezece zile. Apoi s-a dus... da, cred că s-a dus o dată la Los Alamos. Şi, după aceea, la Holloman. Era foarte ocupat. De altfel, nu prea ne-am văzut mult.

— Dar aşteptai să se întoarcă astăzi, nu-i aşa?

— Da, mi-a spus... în fine, aveam întâlnire.

Ea strânse din nou neglijeul şi murmură cu o voce care abia putea fi auzită:

— Mi-a spus să-l aştept aici şi să mă simt ca la mine acasă, că se va întoarce în jur de... în jur de ora zece.

— Păi, n-ai întârziat deloc! zise Hunter.

— Pentru că... Voiam să mă fac frumoasă ca să-i fac o surpriză.

— Felicitări, exclamă Hunter, eşti într-adevăr foarte frumoasă! Şi mi-ai făcut o surpriză şi *mie.*

Tânăra femeie zâmbi şi răspunse:

— Iar tu m-ai speriat de moarte!

El schiţă un zâmbet şi îi întinse o ţigară pe care fata o refuză. Hunter se pregătea să-şi aprindă una, după care se răzgândi şi o întrebă calm:

— Nu ştii nimic despre misiunea lui Phil? Vreau să spun, despre adevărata misiune, nu acoperirea?

Ea clătină din cap.

— Ţi-am spus absolut tot ce ştiam. Mă gândeam eu că ar fi altceva, dar el niciodată nu mi-a... în sfârşit, Phil şi cu mine nu discutăm niciodată probleme de genul acesta, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, spuse Hunter, sunteţi prieteni.

— Exact, spuse ea, zâmbind din nou.

— Când a venit ultima oară la Centrul de Testări ale Rachetelor?

— Cred că luni. Astăzi e miercuri? Da... Luni a venit.

— Deci, Phil apare mereu aici? spuse Hunter în cel mai natural mod din lume.

— Bineînţeles, de ce nu?

Bărbatul se ridică, întoarse scaunul şi se aşeză pe el. Apoi îşi aplecă bustul în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi. Când vorbi, o făcu pe un ton de confidenţă:

— N-ar trebui să-ţi spun, în fine... Mă întreb dacă...

Tânăra femeie clătină din cap, apoi se aplecă şi ea în faţă, privindu-l drept în ochi.

— Poţi să ai încredere în mine, îl asigură ea. Poţi să-mi spui.

Hunter îi luă mâna şi-o mângâie cu gentileţe:

— Phil a fost exclus din Departamentul de Apărare acum doi ani.

— Dar este imposibil! exclamă ea. Aş fi ştiut. Eu lucrez tocmai la Departamentul Siguranţei Administrative.

— Tocmai aici e chichiţa. Ai fi ştiut.

— Ce înseamnă toată chestia asta? îl persiflă ea.

— Te-a păcălit, atâta tot, zise Hunter.

— Eşti nebun sau ce ai? Ce tot spui acolo?

— Spun că a lucrat pentru CIA în aceşti ultimi doi ani. Momentan, nu mai lucrează pentru nimeni. O face pe cont propriu.

Tânăra femeie era extrem de înspăimântată. Dintr-odată, simţi că nu mai era în stare să gândească:

— Dar cum... cum... murmură ea.

— Spui că Phil e încă angajat la tine. Eşti sigură de asta?

— Absolut, răspunse ea cu o voce rece. În registrele mele este încă angajat şi primeşte şi misiuni. Doi *ani,* spui! Nu, este imposibil, te înşeli! Şi dacă, întâmplător, ceea ce spui este adevărat! Vorbeşti de o misiune sub acoperire! Este, într-adevăr, un spion! Şi pe deasupra m-a păcălit şi pe mine! Nu-mi vine să cred... Nu, nu pot...

— Încetează cu prostiile astea, îi strigă Hunter, şi încearcă să fii lucidă! Ce făcea când venea la Centrul de Testări ale Rachetelor.

— Îmi verifica registrele, răspunse ea cu o voce slabă.

— Ce înseamnă asta?

— Ţi-am spus, eu mă ocup de siguranţa administrativă. Departamentul meu primeşte toate informaţiile privind personalul. Noi coordonăm datele transmise de celelalte departamente.

— Cu alte cuvinte, prietenul nostru a avut acces la toate informaţiile sistemului de siguranţă ale Centrului?

— Exact, răspunse ea cu voce joasă.

Hunter se ridică.

— Ei bine, a procedat ca un adevărat maestru.

Tânăra femeie începu să plângă, iar Hunter nu făcu nimic ca să o oprească. Nu dură mult şi îşi pierdu cumpătul:

— Nu este adevărat! strigă ea. Mă aflu într-o situaţie

imposibilă!

— Doar asta te deranjează? întrebă Hunter plin de dispreţ.

— Cum adică doar *asta...*

Sărind în picioare, se îndreptă spre Hunter, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească. Bărbatul îi apucă încheietura mâinii şi o strânse cu putere. Apoi ea încercă să-l lovească cu genunchiul, însă nu reuşi. El o aşeză din nou pe pat şi se depărtă până la extremitatea cealaltă a camerei, cu braţele strânse la piept, privind-o cu nervozitate.

— Nemernicilor, voi încercaţi să mă amestecaţi şi pe mine! strigă ea.

— Încetează cu prostiile! spuse el cu asprime. Te-ai amestecat singură. Tu ai amestecat prietenia cu serviciul. Şi i-ai permis unui tip concediat de doi ani să-şi bage nasul în...

— Dar, Dumnezeule, ce înseamnă toată nebunia asta? strigă ea. Am înnebunit sau ce? Chiar crezi că voi înghiţi această *mârşăviei* Voi, nemernicilor, nu veţi...

Tânăra femeie sări din pat, smulse cu brutalitate neglijeul care abia îi acoperea corpul voluptuos şi îl flutură în faţa lui Hunter, spunând:

— Dacă nu pleci în cinci secunde, voi ţipa că vrei să mă violezi! Vom vedea cine va avea ultimul cuvânt în această mârşăvie de...

Hunter strânse din dinţi şi cu o singură mână o aşeză din nou pe pat. Apoi o acoperi cu neglijeul puţin rupt.

— În principiu, trebuia să jucăm domol, Mary, adu-ţi aminte.

Ea se întoarse pe burtă şi începu să se smiorcăie. Hunter, nu prea mândru de el, îşi spuse că era un adevărat ticălos. Dar nu putea să fie altfel. Se aşeză pe marginea patului şi luă frumuseţea în lacrimi în braţe. Îi legănă şi alintă puţin acel corp somptuos, şoptindu-i cuvinte dulci la ureche.

Mary nu întârzie să reacţioneze: hohotele sale de plâns se transformară în suspine de mulţumire întrerupte de vagi proteste formale.

— Sunt prietenul tău, murmură Hunter.

— Te cred, spuse ea. În orice caz, *vreau* să te cred.

— Trebuie să plec. Eşti de acord să mai rămâi aici încă o oră sau două? Aşa mă vei acoperi.

— Cum să te acopăr? spuse fata.

— Trebuie să mă dau drept Phil Jordan numai câteva ore, îi explică el. Şi poate că voi avea nevoie de cineva care să confirme acest lucru. Dar asta nu va dura la infinit.

— Şi după aceea? murmură tânăra femeie.

— După aceea te voi scărpina pe spate, zise Hunter.

— Da, exact la asta servesc prietenii, răspunse ea.

— În orice caz, ăsta a fost întotdeauna şi modul meu de a privi lucrurile.

— Şi Phil?

— E mort, spuse cu calm Hunter.

Tânăra femeie încremeni în braţele sale, apoi se depărtă de el, aşezându-se pe pat:

— E clar că nu mai înţeleg nimic din toată povestea asta, spuse Mary cu o voce joasă.

— E perfect, răspunse Hunter. Suntem amândoi în aceeaşi situaţie. Încerc cât pot să descurc acest lucru, însă trebuie să-ţi spun adevărul, Mary. Cazul depăşeşte în mod sigur o simplă poveste de spionaj a Departamentului Siguranţei Administrative. Şi, crede-mă, miza este mult mai mare decât rănirea amorului propriu sau o greşeală profesională. Rişti s-o păţeşti rău de tot. Însă am, într-adevăr, nevoie de ajutorul tău.

Ea ridică privirea spre tavan şi spuse:

— Bine, îl vei avea. Şi, acum, fugi repede. Am nevoie de linişte, şi chiar de puţin mai multă. Cred că arăt ca o nebună.

— În orice caz, nu pentru mine, spuse Hunter, foarte sincer.

Oprindu-se în pragul uşii, bărbatul preciză:

— Dacă nu te-am sunat într-o oră începând din acest moment, uită absolut tot. Du-te la Centrul de Testări şi verifică chiar tu registrele. După aceea, trage semnalul de alarmă. OK?

Ea se ridică într-un cot şi îi oferi lui Hunter un zâmbet subtil.

— Dar, Dumnezeule, cine eşti tu cu adevărat?

— Un prieten.

— Şi mai ce? întrebă ea.

Hunter îi făcu un semn cu capul şi plecă. Avea întâlnire la Rancho Jacundo cu o entitate total necunoscută. Însă, mulţumită lui Dumnezeu, acum ştia puţin mai multe lucruri despre această poveste.

CAPITOLUL VI

Era o fermă adevărată, sau cel puţin asta avea să fie într-o zi. Locurile împrejmuite şi păşunile destinate vitelor erau victimele uscăciunii şi de mult timp nu mai puteau fi exploatate. În depărtare, se zăreau mici construcţii de cărămidă, înghesuite una lângă alta, iar în faţă siluete umane care se deplasau încet, Dumnezeu ştie cu ce motiv.

Locul putea fi luat drept unul dintr-un film western de la Hollywood: un bârlog pentru apaşii renegaţi, sau pentru o bandă de tâlhari la drumul mare, venită de la sud de frontieră. Elementele de apărare ale naturii erau absolut remarcabile: o mică vale aflată între două coline şi înconjurată de o întăritură de stânci, la care puteai ajunge urmând un drum în zigzag din adâncul unui canion, aflat între două faleze înalte.

Era un adevărat decor de cinema. Hunter se aştepta să apară chiar John Wayne lângă barieră.

Cam târziu, totuşi. Până la urmă, secolul douăzeci era pe sfârşite. În loc de John Wayne, Hunter găsi un jeep militar, acoperit cu antene diferite, mânuite de un soldat, ce avea în cap o caschetă.

Hunter s-ar fi simţit mai în largul său dacă s-ar fi întâlnit cu John Wayne.

— Sunt doctorul Phil Jordan, spuse el paznicului. Mă aşteaptă căpitanul.

În loc de răspuns, tipul se mulţumi cu o privire şi anunţă prin radio sosirea vizitatorului, după care îi spuse lui Hunter:

— Dacă doriţi, parcaţi maşina în micul rond de acolo. O să venim şi noi într-un minut.

Într-adevăr, în mai puţin de un minut, un al doilea soldat apăru la volanul unui alt jeep. Nici el şi nici colegul său nu îi cerură actele de identitate. Amândoi aveau un număr matricol, iar deasupra porţii mari de la intrare se afla o tăbliţă pe care scria: „Accesul interzis fără autorizaţie”.

Hunter se urcă în jeep şi omul de la volan conduse în linişte. Ocoliră construcţiile din cărămidă şi intrară pe un drum de ţară, care urca puţin pentru a coborî brusc într-o a doua vale mică. Aceasta, de fapt, era mult mai ridicată decât prima şi, de altfel, nu era chiar o vale, ci mai degrabă o cuvă în formă de lingură. Diferenţa nu se oprea aici. Această zonă era în exclusivitate o

zonă militară. Camioane enorme de transportat muniţie şi nişte semiremorci acoperite cu antene erau răspândite aproape peste tot. Totul era camuflat cu mare atenţie de un sistem de plase destinate să împiedice reperarea bazei de către avioane. În fundal, sprijinită pe pereţii de rocă, se aflau şase barăci mobile care puteau fi locuite, pictate şi el în culorile obişnuite de camuflaj. În centru, se afla o zonă imensă pentru elicoptere. Momentan, se găseau două foarte mari – nişte aparate de luptă – şi altele ceva mai mici. Însă zona putea adăposti mult mai multe. Brusc, o senzaţie ciudată îl cuprinse pe Hunter-războinicul: totul era perfect real, în mod ireversibil autentic. Orice soldat se simţea aici în elementul său. Cine putea, deci, pretinde că nu era vorba de o adevărată zonă militară? Hunter se întrebă din nou dacă nu cumva nu nimerise intempestiv într-o operaţiune oficială sub acoperire. Şi, totuşi, Mafia omniprezentă...

Şoferul opri jeep-ul în faţa unor barăci. Hunter sări din maşină şi soldatul, care abia îl privise în timpul traseului, îi adresă acum un zâmbet aproape timid, schiţând un salut militar, în timp ce se depărta la volanul jeep-ului.

Un tip în uniformă kaki, cu grade de locotenent, ieşi imediat din baracă, ca să-l întâmpine.

— Doctor Jordan?

În mod sigur, toţi aceşti tipi erau prietenoşi. Şi acesta zâmbi, după care îl întrebă:

— Ce părere ai despre tabăra noastră?

Hunter avansă şi strânse mâna tipului.

— E superbă, spuse el cu cordialitate. Cine eşti?

— Thompson, domnule.

— Bineînţeles, zise Hunter şi intră în baracă.

Doi soldaţi tineri îmbrăcaţi în uniformă militară erau aşezaţi la birou. Nici unul nu păru că observase prezenţa vizitatorului.

Erau cufundaţi în calcule şi transmiteau informaţii matematice unui mic terminal de calculator. De altfel, interiorul barăcii era plin de material electronic, mai puţin în fund, unde fusese amenajat, graţie unui perete, un mic birou.

Thompson îl urmă pe Hunter în birou şi începu să îi explice:

— Căpitanul vă roagă să-l scuzaţi, este nevoit să absenteze câteva minute. Mi-a cerut mie să discut problema cu dumneavoastră. Va sosi înainte să terminăm

— Şi care este această problemă?

De fapt, adevărata problemă o avea chiar Hunter. Se afla în plin teritoriu inamic, înconjurat de forţe ostile, şi se dădea drept

altcineva. Şi asta fără să ştie cine era duşmanul său.

Thompson continuă:

— Este vorba de unul sau două puncte din interogatoriul domnului Rickert. Ne întrebăm dacă nu cumva e vorba de o eroare de interpretare. Căpitanului îi place să controleze totul. Vă rog să vă instalaţi confortabil. Am transcris fragmentele de bandă a căror interpretare ni s-a părut dubioasă.

Hunter se aşează pe un scaun, iar Thompson îi întinse un dosar cu foi dactilografiate. Acest tip era de o corectitudine militară nemaipomenită, Dumnezeule! Totul era curat, clar, precis...

— Veţi vedea, reluă el, că aceste puncte critice se referă în întregime la problema Bob Hunter. Căpitanul a vrut să evite orice risc în această privinţă. Cu atât mai mult cu cât, după cum ştii, planul nostru este puţin cam urgent.

— Evident, răspunse Hunter, rece.

Tipul se scuză şi ieşi din birou. Foile dactilografiate erau împărţite în două coloane. Cea din dreapta avea în frunte titlul pompos: *Mărturia* subiectului. Celălalt: *Interpretări,* rezuma în termeni foarte clari rătăcirile şi tresăririle abia rostite ale unui suflet angajat într-un proces lent de dezintegrare. Hunter, care cunoştea conţinutul primei coloane, nu se interesă decât de comentariu. El trata, de altfel, în principal, participarea lui Hunter în povestea din Los Angeles. Toate astea din punctul de vedere al lui Rickert. Şi, de altfel, nu era chiar aşa de rău. Jordan îl determinase pe bietul om să revină cu insistenţă la cele spuse mai înainte, obligându-l să treacă la alte subiecte, pentru ca apoi, brusc, să-i pună aceleaşi întrebări şi să verifice dacă răspunsurile erau coerente. Marele maestru în mârşăvii făcuse poate studii de medicină, poate că era, de asemenea, licenţiat în psihologie, dar în privinţa interogatoriului se pricepea poate mai bine decât un judecător.

Aceşti oameni curajoşi se interesau grozav de faptele şi gesturile lui Bob Hunter.

Hunter se ridică în picioare şi puse dosarul pe birou. Se afla într-o fundătură periculoasă şi aproape că nu se putea apăra. Niciodată nu ar fi trebuit să se aventureze aici în acest fel. Totul, în această tabără, îl evoca prea mult pe Phil Jordan cu diversiunile lui. Altfel spus, operaţiunea nu semăna deloc cu o acţiune a Mafiei şi, în consecinţă, Hunter nu îşi putea permite să continue să joace rolul doctorului Jordan. Nu ştia pe ce teren se află. Acest căpitan, oricare ar fi fost numele lui, era poate un prieten dintotdeauna al doctorului astăzi decedat. Şi oricine de

aici îl putea cunoaşte foarte bine pe fostul trimis al Departamentului de Apărare.

Thompson vorbea cu voce joasă celor doi tipi în uniformă, când Hunter ieşi din birou. El îi adresă un zâmbet şi spuse:

— Ei bine, aţi terminat repede.

— Interpretările tale sunt absolut perfecte, răspunse Hunter. Ţineţi-o tot aşa.

— Atunci totul este bine, spuse Thompson. Vreţi o cafea? Căpitanul...

— Să-i prezinţi regretele mele căpitanului, dar n-am deloc timp de pierdut. Mă aşteaptă o grămadă de lucruri.

Thompson păru puţin deranjat.

— Cum vreţi, domnule, dar am înţeles că şeful doreşte să discute cu dumneavoastră problema Hunter.

— Spune-i că, în ceea ce mă priveşte, mă voi ocupa de acest aspect, răspunse el, trecând pragul barăcii cu pas decis.

Thompson ieşi repede în urma sa. Un tip sosi exact în acelaşi timp. Era îmbrăcat în civil: pus la patru ace. Avea vârsta de patruzeci şi doi de ani. Pedigree-ul său: a treia generaţie a Mafiei, provenit exact din jungla din Manhattan. Hunter îl localiză imediat în fişierul său mental: Marco Minotti, frate şi moştenitor al unui locotenent al familiei Marinello, Franck Minotti, pe care Hunter îl lichidase în cursul acţiunilor din New York. Noul venit nu îi făcuse nici un semn din ochi lui Hunter, dar asta nu constituia cu adevărat o problemă. Îl cunoştea el oare pe adevăratul Philip Jordan?

Hunter era gata să contreze cea mai mică reacţie a lui Minotti, dar Thompson interveni imediat:

— Ei bine, ai sosit la ţanc, îi spuse el lui Minotti. V-aţi mai întâlnit deja, domnilor?

Privirea sa trecu imediat spre Hunter, apoi făcu prezentările. Hunter observă imediat: doctorul Jordan era tratat cu respect.

— Domnule arhitect, iată-l pe bancherul dumneavoastră.

Mai aveau şi nume de cod! Superb! Philip Jordan era arhitectul, iar Minotti bancherul. Se pare că acest căpitan nu era altul decât iniţiatorul acestei operaţiuni sau ceva în acest sens.

Hunter începu să aibă ameţeli vagi gândindu-se la identitatea acestui căpitan, încă anonim.

Minotti îi strânse mâna, aruncându-i o glumă îndoielnică despre „afurisiţii de farsori de la CIA”.

Thompson zâmbi cu indulgenţă şi i se adresă lui Hunter:

— Bancherul nostru a sosit în această noapte. Dumneavoastră

eraţi... în sfârşit... ocupat. Aşa că...

Era vădit că tânărul domn din Manhattan nu aprecia în mod vizibil subtilităţile cu dublu înţeles. El îl întrerupse brusc pe Thompson, spunându-i lui Hunter:

— Mă numesc Minotti.

— Phil Jordan.

— Da, ştiu, ştiu. Înregistrările astea sunt parfum sau rahat?

— În privinţa asta, totul merge bine, răspunse calm Hunter. Nu există nici un motiv de panică.

— Panică pe dracu'! izbucni mafiotul. Asta să ţi-o spui dumitale, doctore. Sper că acest poponar să se afle prin preajmă. Am de reglat o socoteală cu el.

— De ce să nu o reglaţi în altă parte? sugeră Hunter pe un ton rece. Fiecare lucru la timpul său.

— Du-te la naiba! spuse în glumă Minotti. Voi, funcţionarii, nu sunteţi nevoiţi să faceţi două lucruri o dată: nici măcar să mergeţi mestecând gumă. Dar îţi voi spune un lucru, doctore. Dacă acest nemernic se află prin preajmă, îl poţi înscrie cu prioritate în programul tău.

— Aşa voi face, răspunse cu răceală Hunter-Jordan.

Domnul din New York se întoarse spre Thompson, mormăind:

— Unde-i Harrelson?

Hunter simţi cum îl apucă din nou ameţeala: căpitanul sau eminenţa cenuşie, pe scurt, şeful anonim, era în sfârşit identificat: Franklin Harrelson, fost căpitan de infanterie, acum mercenar crud şi mare maestru complotist. Ultima oară când Hunter îl întâlnise fusese în cursul ofensivei sale din Colorado.

Sosise timpul să plece cât mai repede din acea zonă.

Fără să-i lase lui Thompson timp să răspundă, Hunter zise:

— Încântat de cunoştinţă, bancherule. Ne vom revedea puţin mai târziu şi vom pune la punct toate detaliile.

Apoi, privindu-l pe Thompson, adăugă:

— Plec pe jos sau mă însoţeşte cineva?

— Chem imediat o maşină, răspunse îndată Thompson.

Expresia ochilor săi spunea foarte clar cât de mult înţelegea el că un om bine crescut ca Jordan nu aprecia compania bancherului din New York.

Hunter îi mulţumi şi avansă câţiva paşi. Imediat ce-şi aprinse o ţigară, apăru şi jeep-ul care îl adusese. Hunter nu mai era în pericol acum şi oftă de uşurare când urcă din nou în maşina sa.

Cu toate acestea, ştia foarte bine că va reveni aici. Nu va uita de această ascunzătoare. Povestea va merge mereu înainte, la

fel ca şi cea a lui Hunter.

Până la urmă, nu mai era o zi frumoasă. De altfel, era miercuri – Miercurea Cenuşii – şi poate ultima zi din viaţa lui Hunter. Cine ştie!

CAPITOLUL VII

De-a lungul întregii sale cariere de luptă împotriva crimei, Bob Hunter nu întâlnise în mod sigur un pericol mai mare decât acest nemernic dotat cu o imaginaţie care nu egala decât tupeul său şi răspundea la numele de Franck Harrelson. Da, nemernicul avea îndrăzneală şi un caracter extrem de viclean! El ar fi putut ieşi din trista experienţă din Vietnam cu o cotă de prestigiu teribilă în armata americană. În schimb, se întorsese acasă cu coada între picioare, mai mult sau mai puţin în dizgraţie, cu cariera serios compromisă.

Hunter îl cunoscuse bine pe Harrelson în Vietnam: acesta era ofiţer, şi deja această diferenţă îi îndepărta. Însă ea nu justifica totul: cei doi bărbaţi nu erau făcuţi să fie prieteni. Hunter respecta calităţile lui Harrelson şi instinctul său de luptă. Dar nu era de acord cu principiile sale morale. De altfel, nimeni nu-i cerea acest lucru. Întreţinuseră la acea vreme raporturi episodice şi foarte scurte: nu făcuseră parte din aceeaşi unitate. Totuşi, venise o vreme când „cocoşii lui Harrelson” – astfel fuseseră numite, nu fără o nuanţă admirativă, echipele sale speciale de luptă – constituiau vârful de lance al programului de pacificare din Vietnam. Deviza lor era: „Loveşte şi avansează”, iar succesul operaţiunilor lor devenise legendar. Misiunea cu care fuseseră însărcinaţi era în mod oficial cunoscută sub numele de cod „Pre-Pac Charlie”; „Pre-Pac Charlie” trebuia să se infiltreze în interiorul teritoriilor inamice, puţin înainte de sosirea unor unităţi însărcinate cu pacificarea. Sergentul Hunter aparţinea unei alte unităţi mai restrânse, care mai târziu urma să devină şi ea legendară: „Ten-Team Able”. Misiunea lor era să recunoască terenul înaintea infiltrării celor din „Pre-Pac Charlie”. Ei efectuau în acelaşi timp raiduri de recunoaştere, de curăţare şi de sabotaj: avansau întotdeauna foarte adânc în teritoriul duşman, cel mai adesea fiind complet lipsiţi de ajutorul forţelor aliate.

Apoi venise vremea în care „Ten-Team Able” şi „Pre-Pac Charlie” îndeplineau împreună operaţiunile. Astfel, în mod inevitabil, Hunter şi Harrelson se aflaseră în acelaşi balamuc. Da, se cunoşteau. Şi se şi respectau. În plus, se înfruntaseră reciproc în Colorado, într-un război în care miza era total diferită.

Hunter oprise drumul lui Harrelson în Colorado. Putea el să procedeze la fel şi în New Mexico? Afacerea din Colorado nu

fusese decât o exagerare – sponsorizată şi finanţată de Mafia, bineînţeles. Povestea din New Mexico se prezenta într-o manieră puţin diferită. Bineînţeles, Mafia era prezentă şi aici, însă organizaţia semăna mai degrabă ca un amestec Mafia-forţă militară. Un element nou părea să intre în joc, formând un fel de hidră cu trei capete, ale cărei efecte, fără nici o îndoială, aveau să fie de-a dreptul înspăimântătoare. Acest nou element se numea Philip Jordan. Şi chiar dacă tipul nu era decât un cadavru ieşit din joc, moartea sa poate că venise prea târziu ca să mai poată modifica cursul evenimentelor.

În privinţa lui Harrelson, numele său răsuna ca dangătul unui clopot de îngropăciune. Probabil că nu l-ar fi recunoscut pe Hunter dacă, din întâmplare, l-ar fi întâlnit. Fostul sergent îşi schimbase înfăţişarea după plecarea din Vietnam. În Colorado, cei doi bărbaţi nu se întâlniseră niciodată faţă în faţă. Însă nu aceasta era problema. Harrelson era un soldat şi, în plus, foarte competent. Fără îndoială că avea şi lacune, dar cu siguranţă că nu în domeniul curajului şi nici în acela al geniului şi competenţelor militare.

În Colorado, Hunter putuse să-şi dea seama că ştia să impună unor civili aceeaşi disciplină şi aceeaşi ardoare pe care o impusese trupelor sale de luptă. Evident că îşi recrutase majoritatea oamenilor săi dintre veteranii din Vietnam: nu pistolari de trei parale, ci combatanţi solizi, disciplinaţi, bine antrenaţi pentru război – nişte tipi care nu se obişnuiseră cu pacea, după excitanta realitate a războiului. Unii nu erau în adâncul lor decât nişte mari romantici, seduşi de pericolele unei vieţi de aventurier, care refuzau cu orice preţ viitorul fără strălucire al unei existenţe afectate de rutină. Probabil că mulţi dintre ei, ca şi Harrelson, se aflaseră într-o zi alături de Hunter în focul celuilalt război. Însă acest lucru nu mai avea acum nici o importanţă. Îşi aleseseră calea, aşa cum Hunter şi-o alesese pe a lui.

În sfârşit... Thompson. Un tip pe care Hunter ar fi putut să-l cunoască în Vietnam, care în mod sigur atunci l-ar fi apreciat. Era cam de aceeaşi vârstă cu Hunter, cultivat, inteligent, competent, plăcut chiar şi atunci când era dur, tăios, neînduplecat dacă necesitatea o impunea. Pentru Hunter, Thompson era şeful de stat-major al lui Harrelson.

Să combaţi acest gen de om nu era deloc plăcut. Cu camuflajul său perfect oficial, nu îl surprindea deloc pe Hunter: într-adevăr, în Colorado, şiretenia aproape că înşelase

Pentagonul care fusese gata să cadă în capcană. Probabil că şi aici era vorba de aceeaşi schemă, în acest sector sensibil unde se găsea grupată o bună parte din resursele militare ale ţării. Dar, de această dată, lucrurile se complicaseră mai mult din cauza intervenţiei celui de-al treilea element: Philip Jordan.

Era o hidră cu trei capete: Jordan-arhitectul, Harrelson şi armata de cocoşi – antreprenorul şi, în sfârşit, clientul, Mafia reprezentată de Marco Minotti.

Un trio diabolic, oricare ar fi fost regula jocului.

Operaţiunea de aici nu avea nimic în comun cu structura militară a afacerii din Arizona, condusă de renegaţii Hindshaw, Worthy şi Morales. Aceştia nu erau decât nişte mici borfaşi ce-şi târau jambierele pe jos şi, chiar dacă experienţa îi învăţase multe, acuitatea lor psihologică rămânea, totuşi, la un nivel mediocru. Harrelson era de o rasă total diferită. La fel şi Jordan. Ceea ce se punea la cale în New Mexico era în mod sigur de o anvergură colosală, extravagantă. Poate chiar capabilă să bulverseze întreaga lume.

Totul se lega de un concept californian. Sectorul ales era acela în care tehnologia secretă militară era principala resursă. Atunci, care era produsul?

Ce anume cumpăra Mafia din New Mexico?

„Prăjitura” se afla aici. Mare, bogată, bine etalată. White Sands, Los Alamos, Holloman Air Force Base, Fort Bliss şi Dumnezeu ştie câte alte locuri cu consonanţă cel puţin exotică.

Într-o lume în care puterea este cheia tuturor lucrurilor, „prăjitura” era în mod sigur frumos garnisită.

CAPITOLUL VIII

Hunter se opri la primul telefon public ca să-l sune pe Brognola.

— E timpul să aibă loc o regrupare, îi spuse el. Adu întregul arsenal la Holloman. Rapid şi în linişte. Chiar foarte în linişte, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cât timp îţi trebuie ca să ajungi aici?

— Atmosfera pare să fie foarte încărcată acolo la tine, răspunse Brognola.

— Mult mai încărcată decât îţi imaginezi, îl preveni Hunter.

— Nu poţi să vorbeşti la telefon despre asta?

— Nu.

— În zece minute pot porni la drum. Vrei ca arsenalul să fie complet?

— Da, tot. Şi mai ales, Hal, să nu spui nimănui despre acest lucru.

— Dacă înţeleg bine, trebuie să tac mâlc?

— Exact.

— OK. Rulota ta trebuie să ajungă la Bliss dintr-un moment în altul. Îi voi spune tinerei să meargă mai departe.

— Perfect. Spune-i să meargă până în centrul... Stai... aşteaptă un minut... Holloman este singura zonă unde poţi ateriza cu avionul C-35?

— Nu ştiu, răspunse Brognola. De ce? Te deranjează ceva la Holloman?

— Nu ştiu. Şi Fort Bliss? E departe de autostradă?

— În jur de două sute de kilometri, răspunse Hal. Vrei ca ea să meargă până acolo?

— Da, ar fi de preferat. Să mă aştepte la intersecţia străzii 70 cu 54.

— OK. Şi cu?

— Care este durata de zbor până la Fort Bliss, Hal?

— De unde sunt eu acum, fac aproximativ nouă sute de kilometri. În mare, fac cam o oră şi jumătate.

— Deci, veţi putea ajunge acolo amândoi în acelaşi timp, observă Hunter. Ia legătura cu mine imediat ce soseşti acolo.

— Bine. Spune-mi... Poţi să-mi aduci şi mie la cunoştinţă câteva lucruri?

— Îţi aminteşti de tipul din Colorado?

— Soldatul acela prost, vrei să spui?

— Chiar el, zise Hunter. Repetă figura. Şi, crede-mă, diversiunea sa din Colorado va semăna cu un joc de copil, în comparaţie cu ce se întâmplă aici.

— Aleluia! exclamă Brognola. OK, am plecat, zise Hal, după care închise telefonul.

Pe faţa lui Hunter se putea citi un zâmbet amar. Sună imediat la apartamentul lui Jordan. Mary Valdez ridică imediat receptorul.

— Prietenul tău la telefon, îi spuse el. Totul s-a anulat. Părăseşte zona imediat. Ai o maşină bună?

Când îi răspunse, vocea ei nu era foarte sigură:

— Nu foarte proastă, de ce?

— Vreau să pleci cât mai departe şi cât mai repede posibil. Nu te opri nicăieri unde ai putea fi recunoscută şi, mai ales, nu te întoarce la tine acasă.

— Nu înţeleg foarte bine ce vrei să spui.

— Găseşte-ţi o ascunzătoare sigură şi închide-te acolo. Şi asta departe de aici, m-ai înţeles? Şi să nu revii prin preajmă până nu eşti convinsă că totul este sigur.

— Şi cum voi şti acest lucru?

— Citind ziarele, replică Hunter.

— Crezi că mă aflu în pericol?

— Nu cred, ştiu asta.

— Atunci şi tu te afli în pericol, spuse ea cu nervozitate. Sunt aici doi bărbaţi care te aşteaptă.

— Unde?

— Sunt exact în faţa imobilului. Au sunat la apartament şi au întrebat de tine. În sfârşit, vreau să spun, au întrebat de Phil. Le-am spus că ai ieşit, dar ei încă sunt acolo, aşteptându-te în maşină.

— Cum arată? întrebă Hunter.

Ea îi descrise cu fidelitate pe cei doi mafioţi, Bean şi Nick.

— Şi maşina lor e un break prăfuit, nu-i aşa? întrebă Hunter.

— Da, îi cunoşti?

— Mda. Nu-i bine. Schimbăm programul. Lasă-i baltă pe tipi şi pleacă pe uşa din spate. Abandonează-ţi maşina şi fugi repejor. Te voi întâmpina pe traseu. Mergi până la băcănie.

— Vin din nou! strigă ea.

— Nu deschide uşa, ordonă el. Trage zăvorul şi ţine-i în tensiune cât poţi de mult. Lasă-i să spargă uşa, dacă sunt aşa de hotărâţi. Ajung şi eu în trei minute.

— Grăbeşte-te! strigă ea, închizând telefonul.

Nu mai era timp de pierdut. Hunter simţi cum i se crispează stomacul. Era inutil să procedezi logic cu oameni ca ăştia. Erau capabili de orice brutalitate. De altfel, nu logica era în discuţie. Probabil că întâlnirile dintre Minotti şi „tipii de la CIA” declanşaseră câteva vagi semnale sonore în creierul mafiotului. În această lume sălbatică, instinctul şi violenţa erau singurele garanţii de supravieţuire.

Dacă Philip Jordan îl intrigase pe Minotti, bineînţeles că tipul şi-a urmat instinctul.

Iar dacă cei doi mafioţi veniseră să-l caute pe Jordan pentru o conversaţie puţin mai lungă şi o găsiseră aici pe Mary Valdez, atunci tânăra era în pericol. Şi fără îndoială că pentru ea acesta era începutul sfârşitului.

Hunter ajunse la apartamentul lui Jordan în mai puţin de trei minute.

Însă sfârşitul începuse deja.

Uşa era larg deschisă, geamurile de la baie făcute ţăndări, iar Mary Valdez nu era nicăieri...

CAPITOLUL IX

Break-ul mafioţilor era parcat în faţa barăcii deteriorate, unde cei trei pistolari mai fuseseră şi de dimineaţă. Hunter opri exact în spate şi fixă amortizorul Berettei în timp ce intra în casă. Era aproape o ruină, cu vopseaua cojită de pe pereţi. Cartierul era semi-industrial şi avea, între antrepozite şi diverse ateliere, alte barăci, aflate în aceeaşi stare deplorabilă.

În jur, nici urmă de viaţă, nici un sunet, numai un câine hămesit care se apropia mârâind spre Hunter. La numai câţiva paşi de el, bietul animal îşi schimbă intenţia şi bătu în retragere.

Podeaua porticului uzat de la intrare era nesigură. Hunter îl trecu, făcând un pas mare, şi se opri un moment în faţa uşii ca să „adulmece” atmosfera. Cineva râdea înăuntru, în timp ce alţii vorbeau.

Clanţa se deschise fără dificultate. Împinse uşa şi intră înăuntru. Mary Valdez era aşezată pe un divan zdrenţăros. Bluza ei era puţin sfâşiată iar părul răvăşit. Părea să reziste cu bine, dar o trăda privirea ei cuprinsă de teroare. În cameră nu mai era decât o masă de joc plină cu sticle de bere goale şi scrumiere încărcate cu chiştocuri de ţigări.

Bean, sprijinit de peretele din fund, vorbea la telefon. Se afla cu spatele la Hunter.

Un al doilea tip pe care nu-l recunoscu, aflat în pragul unei uşi care dădea în altă cameră, discuta glumind cu cineva aflat de partea cealaltă. Ţinea o bere într-o mână şi o ţigară în cealaltă. El îl văzu pe Hunter intrând şi ridică imediat berea într-un gest de bun venit:

— Salut, CIA, glumi el.

Apoi, văzu Beretta şi încremeni. Bean aruncă o privire fugară pe deasupra umărului şi, văzându-l pe Hunter, spuse în aparat:

— Este aici.

După aceea, închise. Nici el nu remarcase de la început îngrozitoarea Beretta.

— Calmează-te, Max, spuse el cu un zâmbet îngheţat. Puicuţa nu şi-a pierdut penele. Voiam numai să-ţi atragem atenţia.

— Felicitări, spuse Hunter, aţi reuşit!

Apoi îi trimise lin glonţ în plină figură. Tipul aflat de partea cealaltă a uşii îşi eliberă mâinile şi sări în faţă. Dar Beretta îl lovi în viteză, iar ţeava cu amortizor îi transmise mesajul ei fatal, care

îl proiectă mort în camera din spate.

Dintr-o săritură, Hunter îl urmă şi căzu peste Nick care încerca să fugă pe uşa din spate. Această cameră era bucătăria, sau cel puţin fusese. Acum, era plină de gunoaie, cu etajere sparte, o maşină de gătit spintecată şi chiar un frigider vechi, a cărui uşă se balansa şi din care se revărsau mormane de cuburi de gheaţă şi de cutii cu bere care se răspândeau pe podea, împiedicând în mod serios fuga canibalului cuprins de panică. Nick avea o armă în mână şi o cutie de bere sub picior atunci când năvăli asupra uşii din fund. Se îndreptă bombănind tot felul de înjurături şi încercă să-l ţintească pe Hunter. Dar, încă o dată, Beretta „scuipă" prima. Glonţul explodă în carnea moale, exact sub bărbie, şi ieşi prin vârful calotei craniene, ducând cu el rămăşiţe de substanţă roşiatică şi urme de lichid. Cadavrul lui Nick căzu pe spate în mijlocul micuţei camere şi rămase nemişcat pentru totdeauna printre celelalte gunoaie.

În acest timp, Mary se ridicase şi se întorsese cu nervozitate în mijlocul salonului, ca şi cum s-ar fi aflat încolţită într-o misterioasă cuşcă infernală.

— Nu erau decât trei? întrebă Hunter.

Ea clătină din cap în sens afirmativ, în timp ce ochii ei mari şi luminoşi îl sfredeleau cu privirea.

— Eşti bine? Vrei să bei ceva?

Urmă o nouă mişcare a capului, accentuată cu un semn din ochi.

— Poţi să conduci o maşină? continuă el, ducându-se să aducă o sticlă de votcă Eristoff, care se afla pe o masă joasă.

Ea făcu eforturi să-şi recapete vocea şi reuşi să spună foarte slab:

— Cred... Cred că da. Dumnezeule! Cel puţin, tu nu glumeşti.

— Fac ce pot mai bine, răspunse el, oferindu-i un pahar. Ai bani?

— Nu... mi-am lăsat geanta... în apartamentul lui Phil. Trebuie să mă duc să o iau? Dacă nu, pot să trec pe la bancă.

Hunter scoase cipci sute de dolari din buzunar şi îi întinse:

— Ia maşina lui Phil, şi să nu te opreşti. Ieşi în stradă şi mergi atâta timp cât vei avea benzină.

— Nu pot accepta acest lucru, protestă ea, încercând să-i dea banii înapoi.

— Dar aceşti bani nu aparţin nimănui, spuse el, zâmbind. Sunt banii duşmanului, extorcaţi, recuperaţi. Aşa că i-ai. Ai binecuvântarea mea. Şi, acum, la drum.

Tânăra puse jos paharul cu votcă, îşi trecu braţele în jurul gâtului său şi îi murmură la ureche:

— Dar cine eşti tu cu adevărat?

Bărbatul o strânse uşor la pieptul lui.

— Cel care îţi ordonă să fugi... să fugi... să fugi!

Se depărtă de Hunter şi se opri în pragul uşii ca să-i adreseze, un ultim zâmbet, puţin confuz, după care se îndreptă spre maşină.

Hunter o privi plecând, înainte să se întoarcă la treaba lui. Deposedă cadavrele de toate lucrurile lor personale, scotoci camera, însă nu găsi nimic cu adevărat revelator.

Ucigaşii locuiau în New York. Nimic surprinzător. Casa era în mod evident o locuinţă provizorie. Totul părea să indice faptul că nimeni nu avea intenţia să se instaleze aici pentru mult timp. Lucru care era totuşi instructiv, în mod negativ.

Hunter trase break-ul până sub portic şi îl încărcă cu cadavre, având grijă să le acopere cu nişte pături.

Apoi se întoarse în casă şi îl sună pe Jack Grimaldi.

— Am nevoie de o „bătaie de aripă”, îi spuse el prietenului său pilot.

— Când şi unde?

— De fapt, aş avea nevoie de un elicopter. Poţi să iei unul?

— La naiba, spuse Grimaldi, singura libelulă care e aici e imobilizată din motive de întreţinere.

Hunter râse puţin înainte să răspundă:

— Serios?

— Categoric. Însă am reperat altul din El Paso. L-au adus aici pe calea ferată, acum aproximativ o oră: Este în perfectă stare de zbor.

— Şi oamenii se întreabă de ce te ador! observă Hunter cu un umor rece.

— *Care* oameni? întrebă Grimaldi.

Hunter râse încetişor.

— Voi fi la motelul tău în zece minute.

— OK. Sun imediat la aeroport ca să putem pleca direct.

Da, exact pentru acest lucru Bob Hunter îl adora pe Grimaldi. Cu toate acestea, la început nu fusese deloc uşor.

Însă contribuţia lui Grimaldi la războiul lui Hunter fusese decisivă. Acest tip putea pilota practic orice. Şi, în plus, ştia multe despre tacticile de război.

Hunter lăsă telefonul deconectat şi urcă în break, ca să pună la adăpost încărcătura de carne rece.

Nu voia ca acele cadavre să fie descoperite foarte repede. Timpul trecea, ziua era deja pe sfârşite, iar el dorea acum să stea pe vârful valului. Cu puţin noroc, poate că va fi o maree. Un mare val purificator.

Rulota de război şi forţa federală de atac a lui Brognola nu vor întârzia să apară.

Da, de acum într-o oră, toţi actorii vor fi reuniţi pe scenă.

Însă mareea urca din ce în ce mai rapid şi Hunter simţea apa care îl înconjura puţin câte puţin. Trebuia să rămână pe val, ca să poată păstra situaţia sub control. Aripile lui Grimaldi îi vor fi foarte utile. Totuşi, în acest moment, Hunter nu îşi făcea deloc iluzii: aripile libelulei nu aveau nimic de-a face cu cele ale porumbelului. Ele nu aduceau pacea. Să dea Dumnezeu ca, cel puţin, să-i menţină viteza.

Altfel... Ei bine, altfel, singura posibilitate va fi să rămână încă puţin timp în umbră.

O umbră plină de pericole infernale.

CAPITOLUL X

White Sands Missile Range ocupa o suprafaţă de aproximativ şase mii de kilometri pătraţi din teritoriul statului New Mexico. Era o zonă păzită, care se prezenta ca un dreptunghi neregulat de o sută cincizeci de kilometri lungime şi în jur de şaizeci de kilometri lăţime. În mare, acesta reprezintă statul Delaware, lipit de Rhode Island, cu o aglomeraţie mai mare decât cea din New York şi cea din Philadelphia.

Terenul era un adevărat paradis pentru geologi: aici se găseau mai multe lanţuri muntoase, mari platouri de roci, scurgeri de lavă, întinderi de nisip deşertic şi creste ciopârţite. La sud, se aflau zona militară rezervată Fort Bliss, un alt teren militar de o suprafaţă imensă, care se întindea până la El Faso, în Texas, iar în apropiere de nord şi la est, centrul de rachete, la aproximativ zece kilometri de Alamogordo. Cele două zone aveau un perimetru de mai mult de şase sute de kilometri şi ofereau unul dintre peisajele cele mai accidentate de pe toată planeta. Anumite porţiuni semănau mai mult cu nişte situri de pe lună. Drumul naţional 54 care venea de la El Paso traversa zona Bliss exact prin centru, ca să iasă la numai douăzeci de kilometri de Alamogordo. El continua apoi spre nord şi urma limita estică a lui White Sands Range.

Drumul 70–82 traversa White Sands la sud şi mergea în diagonală între Las Cruchesw şi Alamogordo. El ducea apoi la White Sands Naţional Monument, o uimitoare zonă de mai bine de trei sute de kilometri pătraţi, acoperită de dune de nisip alb, arătând puţin ca o enclavă în interiorul lui White Sands Missile Range.

Holloman AFB era puţin mai departe de acest drum, la câţiva kilometri, la vest de Alamogordo. Iar Centrul de Testări ale Rachetelor, cu alte cuvinte sediul administrativ al lui White Sands, se afla la sud-vest de zona acoperită cu nisip alb, nu departe de Las Cruches, la nouăzeci de kilometri de Alamogordo.

La ieşirea din Alamogordo, la nord şi la est, se găseau mai întâi rezervaţia de apaşi din Mescalero, apoi câteva amenajări pentru sporturile de iarnă, agăţate pe versanţii munţilor, la o altitudine de mai mult de trei mii de metri. Vârful Sierra Blanca, situat la nord de Mescalero, culmina la trei mii şase sute de metri.

Iată cum se prezenta în mare zona de luptă, pentru inteligenţa strategică a lui Hunter.

Pe un asemenea teritoriu, era imposibil să desfăşori forţe de atac într-un mod eficient.

Los Almos, sediul laboratoarelor de cercetare nucleară, se afla la extremitatea nordică a statului, la mai mult de două sute de mile marine de Alamogordo. Hunter trebuia să tragă o linie de operare undeva. Era clar că Los Alamos se afla după aceasta. Lui Hunter nu îi mai rămânea decât să spere într-o victorie completă în interiorul limitelor zonei de luptă pe care el fixase.

Ultimul detaliu de pus la punct acum era dimensiunea şi puterea loviturii duşmanului, lucru care nu era foarte uşor de prevăzut.

— Spaţiul aerian e interzis aici, cred că ştii, spuse Grimaldi. Nu există nici un culoar aerian pentru aviaţia civilă, oricare ar fi altitudinea.

Hunter studia o hartă aeronautică a sectorului.

— Harrelson se află în interiorul zonei, Jack, zise el. Poate că el păcăleşte pe toată lumea, făcând să se creadă că este vorba de o operaţiune militară aflată sub acoperire. Dar sunt sută la sută sigur că-i acolo. Tabăra sa se află lângă Tularosa Pick. Deci, în interiorul perimetrului.

— Aproape, mormăi Grimaldi, aplecându-se să vadă mai bine harta. După reperele tale, această tabără s-ar putea afla foarte bine în exteriorul zonei.

— Se poate, zise Hunter, însă tipul cunoaşte bine tactica războiului şi nu cred că are de gând să lanseze o ofensivă împotriva apaşilor.

Trasă un mic cerc pe hartă, apoi câteva săgeţi.

— Şi-a grupat întreaga înzestrare, cu aproximaţie, pe acolo. După cum vei putea remarca, este practic în mijlocul zonei. Poate detecta astfel tot ce circulă în interiorul perimetrului.

— Eventual, poate controla sau teleghida, spuse pilotul.

— Asta e problema, admise Hunter.

— După părerea ta, crezi că încearcă să captureze o pasăre de foc în plin zbor?

Hunter scutură din cap:

— Nu ştiu, Jack. Asta ar părea prea nebunesc, nu crezi? Cum să deturnezi o rachetă în zbor? Adică, să o aduci intactă pe pământ. Ce se întâmplă cu conul de şoc?

— Cred că trebuie făcută deosebirea între o rachetă în zbor liber sau teleghidată, spuse Grimaldi. O rachetă în zbor liber este

exact ca un glonţ de armă. Nici nu intră în discuţie să fie manevrat sau controlat. În schimb, o rachetă teleghidată...

— Să ne imaginăm că pasărea noastră are un con de şoc fals. Ceea ce se caută să se testeze este numai sistemul de control. Pentru a recupera instrumentul, trebuie lăsat să se prăbuşească de pământ sau se poate aduce încet, cu fineţe într-un punct precis în prealabil determinat?

Grimaldi zâmbi maliţios.

— Haide, sergent, cunoşti răspunsul la fel de bine ca şi mine, nu?

— Bineînţeles, spuse Hunter. Recuperare în cădere liberă. Clasic. Dar, când vrei să distrugi pasărea, atunci e o altă poveste: trebuie să bruiezi undele *feedback* ale centrului de control şi să găseşti un mijloc de a-i fura prada de sub nas. În acest caz, o singură pasăre nu merită osteneala.

— De ce?

— Tot vechea lege *imput* şi *output,* Jack. Prea multă cheltuială pentru un rezultat firav. De altfel, la ce va servi o singură pasăre?

— Depinde, sugeră Grimaldi. Imaginează-ţi că cineva doreşte numai să-i dezvăluie secretul. Şi, crede-mă, mulţi ar vrea să ştie ce au păsările noastre în piept.

Hunter oftă.

— Poate. Însă mă îndoiesc de faptul că aici e vorba de o simplă deturnare a unei păsări sau două. Ce ştii concret despre White Sands, Jack?

Pilotul să scărpină în cap, gândindu-se câteva clipe, după care spuse:

— Numai zvonuri. Am auzit spunându-se la un moment dat că acolo se testează motoare nucleare miniaturizate. La Los Alamos, cred. Dar acum e interzis. Ştii, chestiile acelea minuscule cu un nucleu atomic: erau destinate artileriei. Acum ceva timp am făcut un stagiu acolo – oh, n-am ajuns decât spre sfârşit – fiind vorba despre dezvoltarea armelor în general. Ne-au arătat conuri de şoc nucleare ce cântăreau mai puţin de treizeci de kilograme. Bineînţeles, folosirea lor era strict militară şi foarte reglementată. Ne-au făcut chiar şi o demonstraţie. Acum, cred că au pus la punct o armă de buzunar pentru artilerie, care intră în această categorie a instrumentelor nucleare miniaturizate.

— Mda, am văzut, spuse Hunter. Însă mă întreb dacă nu cumva testează aparatele astea aici, la White Sands.

— Se poate verifica, zise pilotul.

— Am tot interesul să mă ocup de asta, murmură Hunter. Jucăriile astea ar trebui să facă furori în Orientul Mijlociu! Sau chiar în Africa. De fapt, peste tot pe unde micile puteri se luptă între ele.

Grimaldi oftă.

— Cam aşa este! Ţi-l imaginezi pe nemernicul de Amin Dada cu o duzină de aparate nucleare miniaturizate în buzunare?

— Nu mi-ar plăcea deloc acest lucru, mormăi Hunter.

— Crezi că asta îi interesează pe prietenii tăi? Aparatele nucleare miniaturizate? E incredibil! În puţin timp, vom găsi milioane împrăştiate peste tot prin lume. În Orientul Mijlociu, efectul va fi interesant: bum! Un miniaparat în toate rezervele de petrol. Şi să bagi şmecheriile astea într-un stol de reactoare: întreaga planetă va deveni furioasă! Asta vor, nu? Vor să readucă lumea la haosul ei de la început, ca să o reconstruiască după cum vor ei.

— Nu ei o vor reconstrui, spuse calm Hunter. Tipii ăştia nu sunt constructori.

— Uită-te puţin la Liban! zise Grimaldi, furios. Acei nemernici şi-au distrus propria ţară! Era, totuşi, cea mai civilizată şi cea mai avansată din acea parte a lumii!

— Da, aprobă Hunter.

— Priveşte decadenţa din Italia, Germania, Franţa, chiar şi din Irlanda. Dumnezeule, oamenii ăştia nu au nici un respect pentru civilizaţie! Singurul lor idol este politica. Pe mine, sergent, şi asta mă enervează!

— Da! repetă Hunter.

— Chiar crezi că un tip ca Harrelson poate merge mână în mână cu nişte oameni ca ăştia? Mafia, după tine, face orice, nu-i aşa? Ei fac orice, cu condiţia să scoată bani. Chiar dacă asta înseamnă că... chiar dacă...

Hunter tăcu un moment.

— Da! conchise el.

Grimaldi conduse maşina în parcarea aeroportului.

— Nu-mi place deloc calmul tău, sergent. Pui la cale ceva periculos, nu? Ai deja un plan în cap?

Hunter tuşi ca să-şi elibereze gâtul, aprinse o ţigară şi, aruncându-i o privire prietenului său, spuse în cele din urmă:

— Da!

CAPITOLUL XI

Zburau la câteva sute de metri altitudine, urmând strada 54 ce ducea spre nord. La Tularosa, efectuară o întoarcere completă, ca să se apropie de zona rezervată din sud.

Tularosa Pic era acum la stânga lor, exact în interiorul zonei.

— Ai văzut antenele de pe vârful muntelui? mormăi Hunter în microfonul căştii.

Pilotul aruncă o privire într-o parte înainte să răspundă:

— S-ar spune că e o instalaţie de telemetrie clasică, sergent.

— Asta e una autentică, preciză Hunter. De ce nu: probabil că au aici anumite instalaţii de precizie.

— Este adevărat şi, de altfel, întreg sectorul este blindat de acest gen de instalaţii. Unde naiba se ascunde această tabără?

De fapt, era al dracului de bine camuflată. Micile construcţii din cărămidă, înghesuite una lângă alta, apărură în sfârşit în prima vale. Apoi, puţin mai departe, reflexia soarelui pe o suprafaţă lucioasă îi atrase atenţia lui Hunter:

— Vezi asta? întrebă el.

— Da. Crezi că aici e?

— Nu poate fi în altă parte, mormăi Hunter. Am înconjurat zona prin sud, înainte de... acolo!... Acolo!... Oh, exact la ţintă!

— Grozav! exclamă Grimaldi, admirativ. Nu ştiu cine a ascuns chestia asta, însă, la un grad mai la stânga sau la dreapta, era imposibil de reperat. OK, văd zona de aterizare. Pregăteşte-te, bătrâne, căci nu pot ateriza în linişte într-un asemenea loc.

— Nu se vede foarte bine de acolo de unde suntem, spuse Hunter, dar există un... Ocoleşte pe la est, Jack.

Micul elicopter luă viteză ca să ajungă la strada 54.

— De aici se vede împrejmuirea zonei, remarcă pilotul. Ei sunt exact în exterior... Vezi?

— Mda, zise Hunter, dar tot pun pariu că instalaţia din vârful Tularosa le aparţine.

Îşi aminti de o instalaţie similară din munţii care dominau Los Angeles şi, dintr-odată, mai multe elemente îşi ocupară locurile în mintea sa. Oftă, scărpinându-se în barbă.

— Trebuie să mă duc acolo, Jack. Dar tu trebuie să vezi. Dacă nu-ţi place...

— Nu vei pleca fără mine, replică Grimaldi cu un zâmbet temător. Care sunt şansele?

Hunter îşi privi îndelung prietenul, înainte de a-i răspunde:

— Singurele noastre şanse, bătrâne, sunt acelea pe care ni le pregătim. Nu avem altă speranţă.

— Am reperat două păsări de luptă pe pista de aterizare, spuse Grimaldi.

— În mod sigur că sunt mult mai multe, gata să reacţioneze la prima alarmă.

— Înţeleg. Trebuie, deci, să efectuăm o coborâre fulger şi o ieşire aşijderea.

— Exact, spuse Hunter, laconic. Am încredere în tine.

Pilotul inspiră adânc şi spuse:

— OK, am plecat!

Se afla acum la nord, exact deasupra construcţiilor din cărămidă. Două vehicule circulau pe drumul de ţară, părăsind tabăra.

— Când vrei tu, spuse Hunter. Apropie-te cât de mult crezi tu.

— Nu există decât o singură posibilitate, răspunse pilotul curajos.

Studiase cu mare atenţie terenul şi ştia perfect cum se va apropia.

— Leagă-ţi centura! urlă el, aplecându-se pe levierul altimetrului, pentru o coborâre bruscă.

Hunter avu impresia că stomacul îi urca până în gât. Elicopterul evoluă practic în cădere liberă mai multe sute de metri, apoi se stabiliză. Hunter vedea nişte oameni. Erau indieni. Şi nu erau decât femei. Câţiva îşi protejau ochii ca să vadă mai bine aparatul în aparenţă pierdut. Apoi, brusc, Hunter realiză că Grimaldi, în picajul său, executase un viraj de o sută optzeci de grade. El se ascunsese acum între munţi, la mai puţin de o sută de metri altitudine.

Hunter recunoscu canionul în zigzag care îi permisese să pătrundă în tabără azi de dimineaţă. Îşi dădu seama că, văzută de sus, a doua vale era mult mai mare în comparaţie cu prima.

Grimaldi era în mod evident un as al zborului. I-au trebuit doar câteva secunde ca să efectueze apropierea: cât ai zice peşte, erau deasupra celei de-a doua depresiuni şi elicopterul se afla pe pista de aterizare, lângă semenii lui.

— Impecabil, spuse Hunter.

— Trebuie să-mi dai cel puţin un minut, bătrâne, spuse pilotul.

— Îl ai!

Deschisese deja sasurile şi sări afară. În aparenţă, totul părea liniştit în tabără. Se îndepărtă puţin de paletele aparatului încă în

funcţiune şi avansă spre barăci. Apoi se opri şi puse un genunchi pe pământ, ca şi cum şi-ar fi legat un şiret desfăcut.

În spatele lui, elicea micului elicopter continua să agite aerul.

Un tip în uniformă ieşi dintr-o baracă şi, protejându-şi ochii cu o mână, privi spre pista de aterizare câteva secunde, înainte de a intra din nou.

Hunter auzi în spatele său huruitul puternic al unui aparat mare, Bell Cobra. Zgomotul se amplifică repede, până ce îl acoperi complet pe cel al micului elicopter.

Hunter îşi îndreptă spatele şi îşi aprinse o ţigară, protejând cu o mână flacăra chibritului de turbulenţele provocate de rotirea palelor.

Un jeep apăru imediat din spatele unei barăci şi se apropie încet de pista de aterizare.

Un tip în kaki ieşi dintr-o altă baracă şi dădu un ordin imperios şoferului jeep-ului. Acesta încremeni, în timp ce bărbatul în kaki o lua la fugă în direcţia lui.

Hunter aruncă cu nonşalanţă ţigara şi făcu cale-ntoarsă spre elicopterul cel mare. Grimaldi, la comenzile elicopterului Bell Cobra, se îndrepta deja spre pista de aterizare. Hunter sări la bord şi decolară imediat.

Erau acum deasupra jeep-ului. Thompson, în picioare în scaunul din faţă, agita cu frenezie cele două braţe ca să cheme elicopterul.

Însă Bell Cobra nu avea nici o intenţie de a reveni.

În orice caz, nu întreg... Hunter le va trimite rămăşiţele mai târziu. De altfel, asta era intenţia lui.

*

* *

Ce era, deci, zarva aceea ciudată afară? Nemernicul se uitase mereu pe fereastră, neglijându-l vizibil pe interlocutorul său. În mod sigur, avea gândul în altă parte, şi Minotti începuse să fie sătul până-n gât de asta.

— Ei! Cu tine vorbesc! mormăi el.

— Dar te ascult, răspunse gradatul.

— Bun, atunci poţi să-mi explici ce se întâmplă afară?

Gradatul îi aruncă lui Minotti o privire gravă, părând că-i spune să se ducă la dracu', şi se îndreptă spre fereastră cu paşi repezi.

Minotti nu se mişcă de pe scaunul său şi îl privi pe individ din cap până-n picioare.

— Ce se întâmplă? întrebă el cil o voce puţin mai îmblânzită.

— Un elicopter, spuse cu calm Harrelson. Tocmai aterizase

fără autorizaţie. Nu este unul de-al nostru.

— Oh, oh! făcu Minotti, aruncând o privire ceasului său mecanic.

În mod ciudat, Harrelson nu se afla în poziţie regulamentară. Avea picioarele depărtate, mâinile la spate şi privea pe fereastra cea mică. Nu-i mai trebuia decât un bici, se gândea Minotti. Asta ar completa, într-adevăr, tabloul.

Brusc, Harrelson sări spre uşă şi scoase un singur cuvânt, care era, la urma urmelor, elocvent:

— Jordan!

Minotti, în chip de reacţie, simţi nişte oribile mâncărimi pe piele. Acum înţelese de ce, în mod instinctiv, se uitase la ceas. Tipii îl păcăliseră, asta era singura explicaţie. Ar fi trebuit să fie... Şi găozarul ăsta!... Bean spusese că Jordan era *acolo.* Şi acum Harrelson pretindea că se afla *aici.*

Bine, probabil că trebuia să se pregătească pentru o mică „serenadă”. La dracu’! În fond, cine dădea lovelele pentru toată afurisita asta de...?

Minotti sări în picioare şi îl urmă pe gradat până la uşă. Pista de aterizare era aproape cât un teren de fotbal. Minotti văzu o siluetă ieşind din spatele libelulei, apoi se lăsă în jos ca să pună un genunchi pe pământ.

Harrelson intră în baracă şi ordonă tipului de la staţia radio să trimită un jeep ca să-l întâmpine pe Jordan.

— De ce să nu-i trimitem un tanc? mormăi Minotti. Nu-i în stare să meargă nici măcar o sută de metri, nemernicul ăsta?

Gradatul murmură vag ceva, în care era vorba de curtoazie, şi se întoarse la biroul său.

Minotti, care stătea nemişcat în mijlocul barăcii, avu impresia că gluma dura cam mult.

— Curtoazie pe dracu’! răcni el la adresa lui Harrelson. Ştii câţi bani s-au investit în nemernica asta de tabără? Şi nu vorbesc de Colorado. Vorbesc de afacerea asta. Ştii cât s-a investit aici?

Harrelson i se adresă lui Minotti:

— Îţi pot înapoia tot până la ultimul cent, dacă asta doreşti. Acum, poţi să-mi explici ce-i reproşezi lui Jordan?

— Acest tip mă face să vomit, mormăi Minotti. Şi, oricum, am dreptul să nu mă încred în el, nu?

— N-a produs acelaşi efect asupra prietenilor tăi din New York, remarcă Harrelson. El a pus la punct totul de la A la Z, ştii asta. Atunci de ce această schimbare în ultimul moment? Din cauza interogatoriului? Totuşi, metoda o ştie de la voi... Atunci?

— Taci din gură, fir-ar să fie! izbucni Minotti. Asta n-are nici o legătură! De altfel, să dăm cărţile pe faţă, acum! *Prietenii* mei din New York, cum spui tu, *eu* sunt, şi nimeni altul. Şi, în consecinţă, eu comand!

Harrelson se aşează pe scaun.

— Aşadar, aşa stau lucrurile! Mă întrebam cum merg treburile la nivelul puterii de decizie, după moartea lui Marinello.

— Să nu mai pronunţi niciodată acest nume în prezenţa mea! strigă Minotti.

Gradatul părea să se amuze, lucru ce nu făcea decât să-l exaspereze şi mai tare pe şeful Mafiei. El se ridică şi îşi puse cei doi pumni pe biroul lui Harrelson, răcnind:

— Nici nu se pune problema de accelerarea programului! Vreau mai întâi să fiu sigur în privinţa acestui nemernic de la CIA. Să-ţi intre bine asta în căpăţână!

Dar nu mai putea fi auzit. Huruitul de afară îi acoperi cuvintele.

Harrelson ajunse îndată la uşă, fiind afară înainte ca Minotti să poată deschidă gura.

— Hei, stai! strigă el, alergând în spatele lui.

Dar gradatul se postase la câţiva paşi de uşă. Avea în mână un pistol de calibrul 45. Se întoarse dintr-o singură mişcare şi spuse ceva tipului de la staţia radio din interiorul barăcii. Minotti, în graba sa, îl îmbrânci, şi amândoi se prăbuşiră pe jos, dând din mâini şi din picioare ca nişte turbaţi.

În acest timp, pe pista de aterizare, unul dintre cele două elicoptere Bell Cobra o ştergea frumuşel. Pilotul libelulei care îl adusese pe Jordan era încă acolo, iar elicea ei se învârtea la relanti, însă nimeni nu era la comenzi.

Tipul de la staţia radio apăru în uşa barăcii.

— Care se joacă cu Bell Cobra? îi strigă Harrelson.

— Nu ştiu, răspunse acesta. Însă decolarea nu-i autorizată. Toate aparatele trebuie să stea la sol!

— Asta ştiu şi eu, Dumnezeule! zise Harrelson. Ordonă-i să coboare!

Tipul de la staţia radio dispăru. Thompson, aflat în picioare în jeep, gesticula ca un nebun, iar Harrelson era vizibil îngrijorat.

Minotti găsea scena mai degrabă comică, chiar dacă îl supăra faptul că nu ştia ce se întâmplase.

— S-ar spune că ţi-a tras-o? îi zise el lui Harrelson.

Apoi, brusc, o rază de inteligenţă păru că-i traversează mintea:

— Unde e nemernicul de Jordan? răcni el.

Harrelson, foarte rigid, îi răspunse:

— Nemernicul de Jordan, după cum spui tu, este, dacă nu mă înşel, la bordul Cobrei care tocmai a decolat.

Pronunţase fraza cu o plăcere vădită, chiar dacă, în mod evident, nu aprecia cotitura pe care o luaseră evenimentele.

Brusc, aceeaşi licărire de inteligenţă îi traversă pentru a doua oară creierul lui Minotti: Bell Cobra era acum exact deasupra lor, la mai puţin de cincizeci de metri altitudine. Deodată, din flancul său, scânteie ceva: un obiect strălucitor. Apoi, al doilea fulger plecă din aparat şi se îndreptă exact spre unul dintre hangarele cu echipament greu, aflat la extremitatea câmpului.

Clădirea luă foc instantaneu, apoi explodă cu o violenţă care zdruncină întreaga tabără.

— E nebun? răcni Minotti.

Dar Harrelson rămase mut ca un cadavru. Îl luă pe Minotti de braţ şi îl trase cu brutalitate, ca să se ascundă în spatele falezei.

Sirenele urlau peste tot şi, brusc, în întreaga tabără, începură să mişune tipi cuprinşi de panică, alergând în toate direcţiile.

Era o nebunie de nedescris! Ce naiba se întâmpla?

Acest imbecil de la CIA aruncă tabăra în aer!

Şi, pentru a încununa haosul general, un prost de la un difuzor repeta neobosit: *„Alarmă albastră, alarmă albastră, alarmă...”*

Alarmă? Aiurea! Şi pe deasupra şi albastră, exact ca firmamentul unei seri furtunoase!

CAPITOLUL XII

Aparatul era un Bell Huey Cobra, curat şi bine echipat, cu lansatoare de rachete şi mitraliere mobile de calibrul 50.

— Te-ai crede cu douăzeci de ani în urmă, spuse Grimaldi, luând altitudine. Însă au adus îmbunătăţiri impresionante. Habitaclul este foarte spaţios. Uită-te puţin la mitraliere! Nu e rău, nu?

Hunter întoarse o mitralieră şi se uită în vizorul uneia dintre ele.

— Te sfătuiesc să-ţi faci semnul crucii, mormăi el în microfonul căştii.

Dar Grimaldi era bine dispus.

— Cei de jos încearcă să ne contacteze prin radio, explică el. Dumnezeule! Se pare că nu sunt prea mulţumiţi.

Exact în acel moment, Hunter îl reperă pe Harrelson.

Cei doi bărbaţi nu se înfruntaseră deloc în mod direct în Colorado. Ultima lor întrevedere avusese loc cu mult timp în urmă. Cu toate acestea, se recunoscură imediat, ca şi cum, cu o zi în urmă, s-ar fi aflat alături în jurul unui foc de tabără, undeva pe pista Ho Si Min. Tipul nu îşi schimbase înfăţişarea.

Privirile lor se încrucişară un moment, fiind la o distanţă de cel puţin o sută de metri unul de altul... însă atacul fu la fel de brutal ca o descărcare electrică. Hunter îşi dădu seama încă o dată că nu puteai recunoaşte un om după faţa sa, ci după ochi – care sunt reflecţia sufletului. Franck Harrelson nu mai văzuse niciodată acea faţă, cea de sus, din elicopterul Cobra... Totuşi, îl recunoscu... Şi Hunter ştia acest lucru.

— Lansatorul de rachete e branşat, zise Grimaldi, am poziţia pe „foc”!

Hunter întoarse privirea de la tipul aflat la sol şi strigă:

— Atunci, să le încercăm!

O rachetă 2/2 ţâşni imediat, năpustindu-se asupra uneia dintre barăcile ce adăpostea echipament greu. Ţinta explodă într-o dezlănţuire de flăcări şi unda de şoc fu atât de violentă, încât făcu să tremure şi elicopterul.

Grimaldi era cu adevărat bun. Făcuse zeci de misiuni de luptă în aparate de acest tip. Avea o mulţime de decoraţii. Ştia să piloteze absolut orice şi avea nişte nervi atât de sensibili, încât puteau fi comparaţi cu corzile pianului. Cu toate acestea, când

ţara, obosită de un război fără victorie, se hotărâse să-l oprească, el nu mai găsise de lucru.

În orice caz, nu pierdea timpul. Manevra acel superb lansator de rachete cu o pricepere pe care cei care îl concepuseră nu şi-o imaginau vreodată. Era suficient să-l priveşti ca să-ţi dai seama că era în elementul său şi îl exploata ca un virtuoz.

Mitraliera lui Hunter era un Flex de calibrul 50: cu alte cuvinte, un aparat capabil să tragă spre ţinte fixate dinainte, oricare ar fi fost altitudinea aparatului. Cu anumite limite, bineînţeles. Trăgătorul rămânea strict dependent de rapiditatea reacţiei pilotului, ca să calculeze linia de tragere.

Jos, se dezlănţuise brusc panica: la câteva secunde după explozie, câţiva tipi în uniformă apărură imediat, agitând în aer mitraliere, gata să riposteze atacului de rachete.

Grimaldi efectuase suficiente misiuni ca să reacţioneze repede şi bine. Cunoştea bine aceste mitraliere şi parametrii lor de foc. Şi fără îndoială că ştia că arma Flex 50 era la aproape zece grade mai jos faţă de punctul fierbinte.

Elicopterul luă altitudine, astfel încât arma lui Hunter îi culcă pe soldaţi cu uşurinţa unei secere în grâul copt.

Din păcate, nu era grâu copt, ci carnea şi sângele oamenilor pe care Hunter îi considerase, cu ceva timp în urmă, nişte camarazi.

Exterminatorul nu simţea nici o bucurie.

Îndreptă arma Flex 50 asupra aparatelor care se aflau pe pista de aterizare şi mitralie cu conştiinciozitate întreaga flotă inamică, străduindu-se să nimicească motoarele fără să le distrugă în întregime.

Micuţa libelulă îşi rotea paletele elicei nu departe de una dintre barăci. Trenul celei de-a doua Cobre se nărui, luând cu el şi o parte a fuzelajului. Cele trei elicoptere rămase aveau cockpiturile spintecate şi elicele deformate.

Două rezerve de carburant, situate la marginea pistei, aruncau spre cer coloane de fum negru.

În acest timp, Grimaldi continua să-şi lanseze păsările de foc, reuşind să arunce în aer instalaţiile. Trei camioane enorme şi două barăci erau în flăcări, când Hunter dădu semnalul de plecare.

Bell Cobra prinse viteză şi scena infernală dispăru repede din câmpul ei vizual. Grimaldi aşteptă, totuşi, să fie la adăpostul unor construcţii din cărămidă ca să ia altitudine.

— Frumoasă lovitură! spuse Hunter în microfonul căştii sale.

De fapt, raidul fusese spectaculos.

Trecuseră puţin mai mult de două minute între aterizarea libelulei şi fuga lor.

— Cred că sunt prea bătrân pentru acest gen de meserie, mormăi pilotul. Dar tu?

— Eu am stomacul răsucit, recunoscu Hunter.

Dar ştia că altcineva se simţea şi mai prost decât el. Şi asta era ţinta războiului său.

— Nu te obişnuieşti niciodată cu chestiile astea, spuse pilotul veteran.

— Hm, hm, făcu Hunter.

— Cum?

— Ţi-ar plăcea să te obişnuieşti cu ele? întrebă liniştit Hunter.

— Nu, bineînţeles că nu! Dar...

— Dar ce? întreabă-mă mai bine câţi oameni am ucis astăzi, Jack.

— Câţi, sergent?

— Fără îndoială că nu suficienţi, răspunse calm Hunter.

*

* *

Minotti îşi reveni cu greu şi încercă să se ridice. Harrelson îl ajută să se pună pe picioare, şi cei doi bărbaţi rămaseră încremeniţi la vederea haosului din jur.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă mafiotul.

Harrelson întinse braţele în faţă, după care le dădu drumul să cadă:

— Vezi la fel de bine ca şi mine ce s-a întâmplat, răspunse el cu o voce şocată.

Cu toate acestea, le era greu să-şi creadă ochilor. Cu un minut mai înainte, locul era o tabără militară curată, unde totul funcţiona perfect, cu echipamente cu adevărat sofisticate, reprezentând sute de milioane de dolari. Iar acum...

Întreaga tabără era în flăcări şi nimeni nu părea să se agite suficient. Spre cer se ridicau coloane imense de fum negricios – vizibile probabil până la Alamogordo.

Thompson sosi ca un nebun într-un jeep şi se ridică de pe scaun, ca să-i dea raportul lui Harrelson, prin geamul deschis al maşinii:

— Am pierdut şase oameni şi doi sunt răniţi grav. Toate elicopterele sunt deteriorate. Nu mai pot fi folosite. Am pierdut cinci cisterne cu combustibil, două hangare cu echipament greu, un laborator electronic şi întregul sistem de telecomunicaţii.

Suntem complet distruşi. Dar mai putem emite prin staţiile radio la distanţă mică.

Harrelson era stupefiat, dar nu era genul de om care să se lamenteze.

— OK, să scoatem tot cea a mai rămas, cât mai repede. O să regrupăm totul la Point Echo. Recuperează-ţi răniţii şi ia-i cu tine. Declanşăm planul „Bravo”.

— Bine, domnule.

Însă soldaţii nu se mişcau. Harrelson urlă:

— Ce mai aşteptaţi? Am spus mai repede!

— Era doctorul Jordan, căpitane.

— Era Bob Hunter, spuse cu răceală Harrelson.

— Nu, domnule, l-am văzut foarte bine. Era...

— Ai văzut ceea ce a vrut el să vezi, răspunse Harrelson. Tipul din Bell Cobra nu era Phil Jordan!

Minotti râgâi zgomotos.

— La dracu’! Asta e. Acum înţeleg de ce individul mă făcea să vomit.

Thompson avu brusc şi el o strălucire în ochi.

— Este aceeaşi persoană care a venit puţin mai devreme ca să verifice interogatoriul lui Rickert. Îţi aminteşti de el, nu-i aşa, Minotti?

— Ei bine, era Hunter încă de la început, insistă cu calm Harrelson.

Thompson pricepu imediat.

— Atunci, mai repede, spuse el, pornind jeep-ul în trombă.

— Şi acum ce facem? întrebă Minotti.

— Să spunem că, acum, imposibilul devine doar puţin mai complicat, răspunse Harrelson pe un ton detaşat. Nu te impacienta, bancherule. N-ai pierdut încă nimic.

Era curajos tipul. Dar, Dumnezeule... făcuse deja imposibilul, nu?

— Dacă înţeleg bine, ar trebui să munceşti puţin mai mult, spuse liniştit Minotti.

— Puţin mai repede chiar, preciză Harrelson.

— Aşa, insistă mafiotul. Vreau capul acestui nemernic, Harrelson, mă înţelegi? Vreau să-l aduc la New York cu mine.

— Pentru asta va trebui să-l smulgi, spuse militarul.

Cuvânt de imbecil! Dar, cel puţin, amândoi aveau aceeaşi idee în cap...

*

* *

Bell Cobra se afla la o altitudine maximă, exact deasupra zonei de luptă. Cei doi ocupanţi observau ce se petrecea jos.

— Doamne! murmură Grimaldi. Aveai dreptate, se îndreaptă spre vest. În interiorul perimetrului interzis.

— Unde ai vrea să meargă? răspunse calm Hunter. Ăsta e terenul lor de joc, Jack.

— Să nu-i scap din vedere?

— De ce crezi că ne aflăm aici?

— Dar ne vor atrage în mijlocul zonei interzise.

— Ei bine, cu atât mai rău! Treci pe frecvenţa 1FF, sugeră Hunter. Pun pariu pe orice că acolo emit.

— Probabil, spuse Grimaldi, zâmbind.

Bineînţeles că Hunter avea în totalitate dreptate. Însă acest lucru nu era liniştitor, pentru moment.

CAPITOLUL XIII

Se întâlniseră într-un motel de lângă Alamogordo. Vehiculele de transport ale trupelor lui Brognola şi rulota lui Hunter ocupau, practic, întreaga parcare din spate. În privinţa forţelor speciale federale, acestea ocupaseră toate camerele de la parter.

— Suntem puţin cam la vedere, dar nu te nelinişti, îi spuse încet Brognola lui Hunter. Proprietarul motelului ne ia drept o echipă de televiziune, care tocmai filmează. Ne-au făcut chiar şi un tarif special, adăugă el, zâmbind.

Rose d'Avril îi făcuse lui Hunter o primire mai degrabă rece, cu chestii de genul: „săracul soţ abandonat", „blestemată lună de miere de vis". Cu toate acestea, niciodată nu fusese vorba de căsătorie sau de lună de miere între ei, ci doar în sens simbolic. Era clar că ea hotărâse să se răzbune pentru momentele de nelinişte prin care trecuse, adoptând o atitudine mai degrabă caustică.

La urma urmelor, nu-şi luase ochii de la Hunter de când sosise, se poate spune că, efectiv, îl sorbea din priviri, iar el se simţea oarecum mai puţin în largul lui.

— Termină cu chestiile astea, îi ceru Hunter.

Ea îi oferi un zâmbet maliţios.

— Care chestii?

— Ştii foarte bine, mormăi el. Şi mai ales sub nasul patronului tău...

— Stai liniştit. Când trebuie, ştiu să fiu o foarte bună profesionistă. Însă vreau să ştii că sufăr de când m-ai lăsat singură.

— Ştiu, o întrerupse el. Am mai vorbit despre asta.

— Atunci, încearcă să-ţi aminteşti! Mi-ar plăcea ca asta să te facă să gândeşti puţin. Nu te mai repezi aşa de parcă mâine ai muri!

— Cine vorbeşte de ziua de mâine? interveni Brognola, care tocmai intra în cameră.

— Îl sfătuiam numai să-şi mai păstreze puţină energie, răspunse Rose d'Avril.

— Oh, nu te obosi, zise oftând şeful federal, căci vorbeşti în van, Rose.

Apoi se îndreptă spre masa din faţa lui Hunter, pe care se afla o hartă amănunţită a White Sands Missile Range.

— Asta e, nu? îl întrebă Brognola pe Hunter.

— Exact, răspunse el.

Luă un creion roşu şi începu să traseze nişte cercuri pe hartă, după care explică:

— Acestea sunt punctele fierbinţi pe care noi le cunoaştem, în mod sigur, există mai multe... sau poate că ei pot schimba amplasamentul rapid. Sunt circumspect în ceea ce priveşte mărimea şi veritabila forţă a adversarului.

Desenă o cruce în locul taberei din Tularosa Pic:

— Acesta *era* cartierul lor general. Sunt sigur de asta. În orice caz, până acum o oră.

Apoi, trasând o linie punctată până la o altă cruce, adăugă:

— S-au deplasat aici. Şi, crede-mă, nu le-a trebuit mult timp.

— De ce s-au mutat?

Hunter zâmbi.

— Să zicem că i-am încurajat noi puţin.

— Ha, ha! făcu Brognola, trăgând un scaun ca să se aşeze. Care *noi*?

— Crezi că-i nevoie să intrăm în detalii?

— De ce nu? Mi-ar plăcea să ştiu pe cine apăr.

Hunter îşi contemplă visător propriile mâini, apoi luă o bucată de hârtie pe care scrise un nume. Îi întinse hârtia lui Brognola.

— E timpul să-l adaugi pe acest tip pe lista ta. Este de partea mea, de la Glass Bay. În mod episodic, bineînţeles.

— El e...

Brognola îşi drese glasul şi, mototolind hârtia într-o scrumieră, îi dădu foc cu un chibrit.

— ... Nashville?

Hunter clătină din cap.

— Printre altele. Şi Seattle. A fost mereu pentru mine o sursă de informaţii deloc neglijabilă. N-aş fi ajuns niciodată aici fără ajutorul lui.

— Unde-i acum? întrebă şeful federal.

Hunter zâmbi.

— Păzeşte un aparat de război capturat de la inamic.

— Cum! exclamă Brognola, făcând ochii mari.

— E un Bell Cobra înarmat până-n dinţi. Modelul cel mai recent şi cel mai mare. Este echipat cu un sistem radio de înaltă tehnologie, nişte mici cutii negre şi o putere de foc capabilă să radă de pe faţa pământului un oraş ca Alamogordo.

— Dumnezeule, de unde l-aţi şterpelit? întrebă Brognola.

Hunter puse degetul pe crucea de la White Sands:

— Aveau două, plus mai multe aparate mici de recunoaştere. Noi „am împrumutat” unul, iar pe celălalt l-am scos din folosinţă. Nu l-am distrus. De altfel, am făcut bine, căci l-au abandonat în fuga lor. Te sfătuiesc să trimiţi pe cineva cât mai repede acolo, ca să aibă grijă de „bebeluş”. Mai este şi o libelulă mică aparţinând unui serviciu de închiriere din El Paso. Jack e puţin neliniştit, pentru că l-a închiriat pe numele său şi se întreabă dacă asigurarea va acoperi pierderile.

— OK, ne vom ocupa de asta, mormăi Brognola. Crezi că au mai multe aparate de acest gen?

— Ai fi putut să te informezi mult mai bine decât mine, spuse Hunter. Cere lista cu aparatele trimise oficial în acest sector, în ultimele săptămâni. Verifică în special Fort Bliss.

— Crezi că sunt pe cale să trădeze Pentagonul încă o dată?

— Îmi imaginez că da. Poate că nu m-am făcut prea bine înţeles, Hal, dar acest Bell Cobra este un aparat de luptă, înmatriculat în mod oficial în Armata Statelor Unite. Şi, crede-mă, este echipat până-n dinţi cu nişte dispozitive de foc ultrasecrete. Nu este genul de lucru pe care poţi să-l procuri nici chiar cu bani.

Brognola trecu câteva secunde în camera alăturată, ca să dea câteva ordine staff-ului său, apoi reveni şi se opri în faţa lui Hunter. Părea, într-adevăr, îngrijorat.

— Iar acest Jordan unde se înscrie mai exact în acest joc?

— Ei îl numesc „arhitectul”, explică Hunter. E numele lui de cod, bineînţeles. Însă cred că el este cel care a conceput întreaga afacere. Cunoştea perfect Departamentul de Apărare, păstrase în mod sigur nişte contacte, pe scurt, exact ceea ce trebuia ca să pună la punct un asemenea lucru.

— Dacă înţeleg bine, mormăi Brognola, ar trebui poate să declanşez o alarmă generală. Dar, Dumnezeule, nu-mi place deloc!

— Nu încerca să mă faci să spun ce nu vreau, replică Bob Hunter. Asta e problema ta, Hal... Şi tu eşti mai bun chiar decât mine în privinţa asta.

— Încetează! strigă Brognola. Nu mai face pe avocatul diavolului!

Hunter zâmbi.

— Cred că există o forţă, o armată, dacă preferi, care se află acolo. Dar nu sunt sigur că-i absolut în conformitate cu normele obişnuite. De fapt, aş vrea să văd o listă de calculator cu recentele mutări de personal în sector.

— Crezi că au făcut multe disponibilizări, ca să înlocuiască

totul cu linia lor?

— Imposibil. Acest Jordan mă enervează. Ştiu cum funcţionează acest gen de creier: perfid, vicios. Oricum, îţi trebuie un mare tupeu ca să implantezi o forţă paramilitară sub nasul şi cu ştiinţa tuturor, în plin deşert. Şi, totuşi, exact aşa se şi prezintă lucrurile. Gândeşte-te puţin, Hal, îţi trebuie tărie! E suficientă o greşeală... Aceşti militari nu sunt chiar aşa de proşti. Un mic salut în plus sau în minus, şi totul se poate duce de râpă. De altfel, ăsta ar fi cel mai mic rău.

— Atunci, ce propui?

Hunter se sprijini de speteaza scaunului şi îşi aprinse o ţigară. Rose d'Avril îl privea, vizibil îngrijorată. În privinţa lui Brognola, acesta spera că recepţionase o bombă, nici mai mult, nici mai puţin.

Hunter avu, de altfel, impresia că aruncase una atunci când spuse:

— Există mulţi oameni nemulţumiţi, în zilele noastre, în cadrul armatei.

— Şi? întrebă Brognola.

— Nişte oameni bine plasaţi, vreau să spun, şi nu numai din armată, dar şi din sfera înaltă a funcţionarilor publici.

— Vorbeşti de trădare, nu-i aşa?

— Spune-i cum vrei. Eu vorbesc de natura umană şi de imperfecţiunile ei. Nişte oameni care devin cinici şi corupţi tot văzându-i pe alţii abuzând nepedepsiţi de putere, fie în această ţară, fie în altă parte. Vorbesc de un complot organizat cu scopul subtilizării materialului de război cel mai sofisticat, conceput vreodată de geniul militar. Aşa că nu-mi spune că un tip ca Harrelson, cu calificarea şi experienţa lui, ar veni aici cu mare pompă, ca să intre în armata americană. Ştie foarte bine că nu ar avea nici o şansă.

— Tot mai faci pe avocatul diavolului, se plânse Brognola.

— Nu, Hal, încerc să înţeleg. Şi vreau să-ţi arăt că Jordan, Harrelson şi ceilalţi au primit un fel de asigurare că nu vor întâlni nici un fel de rezistenţă reală.

Brognola clipi din ochi.

— De acord, să admitem că tu vezi mai bine: trebuie atunci să aflăm de unde vine trădarea înainte de a striga „ajutor". Ăsta este mesajul?

— Aproape, mormăi Hunter.

— Şi dacă rămânem în ceaţă? se încăpăţână Hal.

— S-ar putea. Oricum, nu vom avea timp să căutăm. Au vorbit

de mai multe ori de o accelerare a programului. Presupun că asta înseamnă o modificare a planului iniţial, oricare ar fi fost el. Lovitura primită ieri în California le provoacă necazuri serioase, ştiu asta. Problema în acest tip de afacere este că se pot controla toate variabilele. De fapt, probabil că acum le-a pierit râsul. S-au chinuit să pună mâna pe Charlie Rickert şi l-au torturat ca să scoată de la el informaţii. Iar acum...

— Ei bine?

— Acum ştiu că sunt pe urmele lor. Şi asta îi va face să se mişte foarte repede! Poate chiar azi!

— De unde să ştie că tu ai intrat în joc?

Hunter clătină din cap.

— Am vrut să ştie.

— De ce?

— Pentru că vreau să conduc jocul după planul meu.

— Şi asta ce va schimba, mai concret?

— Mai concret, cum spui tu, s-ar putea să se piardă ei singuri. *Eu* sunt cel care va impune ritmul şi mă voi mira tare mult dacă nu vor comite greşeli.

— Să spunem că speri ca ei să le comită.

— Oh, Hal, nimeni nu e perfect! Asta ar cere prea multă precizie. Aproape ca la fotbal! Oricare jucător poate reuşi zece pase dacă nimeni nu-l va împiedica. Pune doi sau trei atacanţi să-l blocheze atunci când are balonul, şi atunci va fi fericit dacă va reuşi cinci pase din zece.

— Înţeleg. Vrei să joci singur în rolul acestor doi-trei atacanţi, nu-i aşa? întrebă Brognola.

— Aproape, răspunse calm Hunter.

— De ce?

— Pentru că nu ştim cine sunt lupii şi cine sunt oile, întrucât poartă aceeaşi uniformă. Şi, apoi, Jordan mă obsedează. Tu ai spus că el era un creier prodigios, nu-i aşa? Ei bine, nu te nelinişti, căci, în afacerea asta, a avut timp să şi-l folosească. Iar planul său este ingenios, pentru că, dacă chemi după ajutor, nu vei şti niciodată din care parte va veni. Mai mult, acest „ajutor” nu va face decât să încurce lucrurile.

— Dacă înţeleg bine, asta este concluzia ta?

— Da.

— Şi eşti absolut sigur de ea?

— Absolut. Îmi pare rău.

— Relaxează-te, Bob, am aceeaşi părere ca şi tine.

— Atunci, ai un mic avans faţă de mine? întrebă Hunter,

zâmbind.

Brognola inspiră adânc şi spuse:

— Dacă vrei... însă aş vrea mai înainte să cunosc analiza ta cu privire la această situaţie...

Tăcu şi deschise o servietă din piele, ca să scoată un pachet de foi de calculator.

— Iată dosarul lui Jordan de la Departamentul Apărării. Ţi-am spus că era psiholog de război şi că avea un creier extrem de inventiv. Şi, crede-mă, au ştiut cum să-l exploateze la maximum. După câţiva ani de serviciu, a fost însărcinat cu concepţia. El era, cum se spune în lumea interlopă, „scenarist”. Cu alte cuvinte, tipul scria nişte poveşti, dar nu de orice fel. I s-a cerut să imagineze nişte pericole capabile să pună în primejdie securitatea naţională. A dezvoltat fiecare poveste în detaliu, astfel încât să arate foarte clar cum fiecare ameninţare putea să apără şi să se organizeze pentru a deveni eficace. Apoi, el trebuia să inventeze un alt scenariu ca să facă să eşueze această ameninţare: mai întâi, să reducă riscurile, iar apoi să conceapă o apărare în cazul în care primul scenariu devenea realitate.

— Am auzit vorbindu-se de lucruri dintr-astea, murmură Hunter.

— E un procedeu clasic al Pentagonului. Au oameni care îşi petrec astfel timpul. Îmi imaginez că sunt o bandă de paranoici. Probabil că, chiar în acest moment, sunt nişte nebuni care joacă un scenariu malefic, în care sunt optzeci de milioane de americani morţi pe străzi în urma efectului unui atac atomic. Washington este fără îndoială în flăcări, iar cei din statul-major de la Casa Albă au fost asasinaţi. Dar nu e vorba nici de un atac rus şi nici de unul chinez. Este vorba mai degrabă, de o ofensivă indiană sau sud-africană, poate chiar engleză sau franceză. Sunt adevărate coşmaruri, inventate să sistematizeze modurile de reacţie în faţa eventualelor realităţi. Şi acum imaginează-ţi că în camera alăturată se pune la punct un scenariu care cuprinde întreg Extremul Orient asfixiat de gaze...

Rose d’Avril strâmbă din nas.

— Prefer primul scenariu, mulţumesc, spuse ea.

— Încerc numai să arăt de unde provine Philip Jordan, spuse Brognola. Aceste scenarii nu sunt chiar militare. Ele pot fi politice, religioase, sau pot pune în scenă nişte extratereştri la Hollywood.

Rose interveni:

— Ni s-a explicat puţin acest lucru atunci când am urmat acel

curs de informatică. După aceea, îşi testează modelele în toate situaţiile şi produc astfel nişte variante de contraatac, cu evaluări statistice. În final, ei au otrava şi antidotul.

— Exact! spuse Brognola. Este traducerea informatică a sintagmei: „intrigă-contraintrigă”.

— Aţi uitat cumva de mine? interveni Hunter.

Brognola oftă adânc.

— Nu, nu te nelinişti, însă eu cred că tu eşti cel care are un mic avantaj. Aceste fişe informative – ele sunt „top secret” conţin un rezumat succint al anumitor scenarii ale lui Jordan, executate în cursul acestor ultime luni. Vei găsi unul mai special la sfârşit, al cărui titlu este elocvent: *Ocuparea în urma infiltrării a White Sands Missile Test Center de un mic grup terorist: Cum să-ţi însuşeşti nişte arme americane secrete, pentru a te folosi de ele în scopuri politice.*

— La dracu’! zise Hunter. Şi cum se poate face asta?

— Îmi imaginez că foarte bine, răspunse Brognola. Tipul a devenit complet obsedat de acest lucru. Nimeni nu reuşea să blocheze modelul. Şi Jordan a continuat să se joace după ce i s-a ordonat s-o lase baltă şi să treacă la altceva. Superiorii lui, presupun, au găsit scenariul prea neobişnuit ca să-i acorde prea multă atenţie. Însă Jordan devenise complet nebun. Şi-a pierdut chiar şi slujba. La urma urmelor, avea relaţii cu CIA. A ajuns să convingă un şef al departamentului să-l angajeze ca să-şi continue lucrul în afacerea White Sands. Asta pare puţin nebunesc, ştiu. Până la urmă, CIA nu se ocupă de problemele interne. Însă acest lucru ar fi putut reprezenta un interes pentru ei, în măsura în care modelul putea fi transpus la alte ţări. Bineînţeles, CIA pretinde că nu ştie ce făcea Jordan, şi cu toate acestea el era plătit de ei de aproape doi ani. De altfel, nici n-a fost concediat. Şi-a dat demisia acum mai puţin de o lună.

Hunter oftă.

— Luându-şi propriul model la subsuoară, bineînţeles?

— Exact, bătrâne. Dar ceea ce ne interesează acum este realitatea şi nu modelul.

— De ce nu a reuşit nimeni să controleze modelul? întrebă Rose d’Avril.

— Pentru că Jordan a pus la cale o problemă de nerezolvat, sugeră Hunter. După cum a pus la punct toată povestea, nimic nu putea face ca ea să eşueze.

— Este exact ceea ce Buldozerul încearcă să ne demonstreze de la început, observă Hunter.

— Atunci...? zise Rose d’Avril.

Hunter rânji şi zise:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că Jordan a omis un mic detaliu.

— Care? întrebă Rose.

Brognola tuşi ca să-şi dreagă vocea şi aruncă o privire fugară spre Bob Hunter.

— A uitat, pur şi simplu, de Buldozerul.

CAPITOLUL XIV

Nu mai exista nici o îndoială că scenariul lui Jordan, profetic pentru unii, smintit pentru alţii, devenise realitate. Erau mai puţin importante acum motivaţiile profunde ale doctorului.

Rose d'Avril, în ceea ce o privea, avea puţină milă pentru el. Probabil că împinsese scenariul atât de departe, ca să dovedească faptul că pericolul exista. Apoi se lăsase luat de val şi îşi ieşise din minţi în faţa proiectului său în curs de realizare.

Brognola remarcă faptul că Jordan avusese o carieră ireproşabilă până la afacerea White Sands.

Hunter nu se putea împiedica să nu se gândească la William Mc Cullough, din Los Angeles, şi la dansul său macabru cu canibalii.

Inima tandră a lui Rose d'Avril tremura poate în van. Doctorul pierduse controlul situaţiei... şi, fără îndoială, şi propriul control.

În orice caz, raportul calculatorului arăta clar că „modelul" se materializase cu câteva modificări infime.

Scenariul solicita un înalt funcţionar pe un post-cheie care, pentru „motive de etică sau de politică", se aliase unei organizaţii teroriste sau paramilitare. Din poziţia sa, acest funcţionar avea uşor acces la toate rotiţele ce garantau securitatea ţării. De asemenea, el putea plasa agenţi duşmani acolo unde voia, în special în instalaţiile hiperprotejate unde erau testate şi stocate armele secrete. Odată ajunşi acolo, agenţii puteau să pună mâna cu uşurinţă pe aceste arme şi să le transporte în afara ţării, înainte ca dispariţia lor să fie observată.

Acest gen de operaţiune, bineînţeles, pentru a reuşi, avea nevoie de participarea a diverse elemente chiar din sânul armatei. Era nevoie de indivizi dotaţi cu competenţe tehnice, ca să manevreze şi să transporte prada. Era nevoie, de asemenea, de avioane special amenajate pentru transportul acestui tip de material, care să zboare sub culorile militare, ca să părăsească teritoriul ţării fără nici un incident.

Scenariul furnizat de Brognola nu intra în detalii, dar făcea trimitere la un alt scenariu mai elaborat: în aparenţă, agenţii duşmani vor fi recrutaţi deopotrivă dintre foştii militari şi dintre ofiţerii activi. Forţa trebuia să conţină specialişti şi tehnicieni, cât şi personal antrenat pentru luptă şi echipe de piloţi. Foştii ofiţeri urmau să fie în mod insidios reintroduşi şi li se modifica dosarul

de serviciu, astfel încât să li se poată încredinţa posturi de comandă.

Etapa următoare consta în înlocuirea anumitor membri ai personalului, cu binecuvântarea Pentagonului, bineînţeles: cei buni, afară, iar corupţii, înăuntru.

Simplu ca bună ziua. Era inutil să schimbi pe toată lumea, ci numai pe cei care deţineau poziţii-cheie. Cu cât se făceau valuri mai puţine, cu atât era mai bine pentru reuşita operaţiunii.

Nişte unităţi speciale – ca şi cea de la Tularosa Pic – puteau fi deplasate dintr-un punct fierbinte în altul, cu un ordin de misiune aproape oficial, bineînţeles sub acoperire, totul fiind „top secret”.

Fără să mai punem la socoteală pe toţi civilii care lucrau în bazele militare ca White Sands şi care erau angajaţi ai administraţiei, cercetători, tehnicieni etc. Imaginea lui Mary Valdez îi trecu prin cap lui Hunter, însă se strădui să o alunge cât mai repede.

Spera ca ea să-i fi urmat sfatul.

Da, scenariul din White Sands era, fără îndoială, realizabil. Cu atât mai mult cu cât el părea foarte simplu. Dar, ca orice plan tactic, aparenta simplitate masca un concept de bază bine elaborat.

Pentru reuşita lui, acesta nu cerea nici măcar coruperea completă a structurii de bază. Era suficient unul sau doi indivizi care să fie plasaţi în posturi-cheie şi care să aibă o bună practică tehnică. Ei puteau uşor să manipuleze toate rotiţele statului, de la nişte poziţii obscure până la cele din sânul Pentagonului: de exemplu, în Departamentul de programatori-informaticieni, sau chiar în acela de recrutare a personalului. Alţi indivizi, unu sau doi, plasaţi cu mare grijă în reţeaua de securitate, puteau să neutralizeze contraofensiva, în cazul în care se năşteau bănuieli în rândul oficialilor.

Era, într-adevăr, un joc de copii.

Ne imaginăm de ce acest scenariu fusese considerat smintit de aceşti domni de la Pentagon: ei puteau numai cu mare dificultate să pună la punct un plan capabil să-l neutralizeze.

Totuşi, cei care îl respinseseră comiseseră, de asemenea, o mare greşeală: nu ţinuseră cont de Philip Jordan.

Acesta era un lucru important!

Jordan era bineînţeles „omul-cheie”, marele arhitect al funestei operaţiuni. Fără îndoială că el voia să-şi joace propriul scenariu.

CAPITOLUL XV

Situaţia se prezenta – şi Hunter ştia acest lucru – exact ca şi cum o întreagă unitate militară înnebunise brusc şi hotărâse să acţioneze după bunul său plac, fără să ţină seama de ordine, însă problema era chiar mai delicată, pentru că întotdeauna se putea zdrobi o unitate răzvrătită, chiar dacă, în situaţia de faţă, era imposibil cel puţin să te resemnezi să-i pedepseşti pe nevinovaţi, cât şi pe vinovaţi, iar acest lucru ieşea din calcul.

Elementele trădătoare de aici reprezentau în mod sigur mai puţin de cinci la sută din efectivul complet. Ceilalţi nu erau decât nişte tipi cumsecade, care nu meritau să li se întâmple ni mic rău.

Trebuia deci, înainte de toate, să se identifice inamicul, iar cel mai bun mod de a face acest lucru era să se demaşte singur.

Era utopic poate, dar nu imposibil de realizat.

— Mi-ai adus informaţiile pe care ţi le-am cerut azi de dimineaţă? îl întrebă Hunter pe şeful federal.

— Sunt pe drum, replică Brognola.

Apoi se întoarse spre Rose d'Avril şi zise:

— Unde sunt?

Ea clătină încet din cap şi i se adresă lui Hunter:

— Ar trebui să avem toate informaţiile în aproximativ zece minute. Programul inserat acoperă un număr mare de variabile. A trebuit să-l compun chiar eu. Crezi sau nu, dar nu există nici un program standard care să poată consulta în mod sistematic diferitele surse de informaţii raportându-se la această problemă. Ar trebui poate să întrebăm în lumea interlopă de ce nişte aparate atât de uşor accesibile nu sunt niciodată utilizate în mod extensiv: este în mod sigur încă o afacere de birocraţie, dar, Dumnezeule...

Zâmbi drept scuză, înainte de a relua:

— Îmi pare rău. Nu mă pot abţine să nu roşesc când mă lovesc de acest gen de aberaţie.

— Deci, ai fost nevoită să compui acest program, spuse calm Hunter. Ce voiai să mai spui?

— Voiam să spun că, cu cât înaintăm, cu atât ne dăm seama de tot ce se fură de la stat. E într-adevăr scandalos! Sunt sigură că se fură la toate nivelele material sau echipament cu adevărat utilizat pentru binele populaţiei. În acest domeniu,

Departamentul de Apărare reprezintă vârful de incompetenţă şi de escrocherie. Asistăm la o risipire care nu are egal decât în furtul organizat. Cred că, dacă responsabilii ar lua puţin lucrurile în mână, s-ar putea reduce bugetul de la cel puţin douăzeci şi cinci la cincizeci la sută – însă nimeni nu supraveghează pe nimeni. Aşa că nu suntem aşa de uimiţi când un nemernic decide să profite de situaţie şi ridiculizează toate aceste birocraţii prăfuite. Pe scurt, ceea ce voiam să spun este că nu există *software* pentru ansamblul problemei noastre.

Hunter zâmbi şi o întrebă:

— În orice caz, local, da.

— OK. Eu sunt cea care a furnizat toate datele de intrare cu privire la personal, echipament, buget, mâncare, îmbrăcăminte şi altele care nu apar foarte clar.

— Adică? întrebă Hunter.

Ea clătină din cap:

— Adică, medicamentele, raţiile de luptă, echipamentele de reglare, carburantul, cosmeticele, filmele...

Brognola încruntă sprâncenele şi întrebă:

— Filmele, spui?

— Bineînţeles, există o sală de cinema în interiorul bazei. Ea stă la dispoziţia personalului reţinut la faţa locului pentru perioade îndelungate. La fel se întâmplă şi cu cosmeticele: pasta de dinţi, crema de ras etc.

— Am înţeles, spuse Hunter, continuă.

— Încerc acum să clasez toate informaţiile furnizate de calculator.

— Cu alte cuvinte, vrei să stabileşti anumiţi parametri foarte generali?

— Exact. Astfel vom detecta anumite anomalii care ne-ar putea scăpa.

— Ai făcut un studiu comparativ cu alte perioade?

— Bineînţeles. Asta face parte din studiul general. Însă pentru a compara nişte perioade într-un domeniu ca acesta, trebuie ca activităţile de moment să fie asemănătoare. Pentru că există, şi voi ştiţi asta, perioade de inactivitate generală. Aici suntem într-un sector de testare şi de reglare. În consecinţă, activitatea este supusă unei anumite periodicităţi.

Hunter îi făcu cu ochiul lui Brognola.

— Şmecheră, fata!

— Şi drăguţă, replică Brognola, făcându-i şi el cu ochiul.

— Aş putea să vă urăsc de moarte pentru că vorbiţi aşa, spuse

tânăra femeie. Singura voastră scuză este că încercaţi să fiţi sinceri.

Brognola începu să râdă şi îi spuse lui Hunter:

— Mi-e teamă că îşi dă demisia de la noi.

— Opriţi-vă, îi rugă Rose, râzând.

Şi, punându-şi mână mică pe bărbia lui Hunter, adăugă:

— Bun, mă voi duce să văd ce pot furniza aceste calculatoare. Poate că voi reuşi să accelerez mişcarea.

Hunter îi sărută uşor mâna. Imediat ea o duse la buzele sale, după care ieşi.

Brognola radia.

— Se pare că vă înţelegeţi foarte bine amândoi, nu-i aşa?

— De minune, mormăi Hunter. Poate chiar prea bine. Însă nu îmi pot permite să întreţin o asemenea fată, Hal.

— De ce nu? întrebă federalul. Ai un viitor extraordinar în faţă. Ai la îndemână o viaţă complet nouă. Ţi-e suficient să numeri apusurile de soare. Încă trei, bătrâne, numai trei.

— Poate, spuse Hunter. Numai că acest viitor e doar o iluzie absurdă.

— Nu mai divaga, Buldozerule, spuse Brognola.

Hunter zâmbi spre prietenul său.

— Ştiu ce gândeşti, Hal, şi apreciez acest lucru. Dar crede-mă...

— Hai să nu mai vorbim despre asta, vrei?

— Ba da, e nevoie. Uită-te în jurul tău, priveşte exact acum. Poţi spune cinstit că Mafia este învinsă?

— Realitatea, în funcţie de partea în care mă uit, poate mereu să pară o iluzie, observă Brognola. Nu începe să ţi-i imaginezi pe Harrelson şi pe Jordan ca nişte înverşunaţi ai crimei organizate. Extrapolarea este prea exagerată. Aceşti tipi sunt...

— Hrana zilnică, spuse Hunter.

— Cum?

— Aceşti tipi sunt hrana zilnică a canibalilor. Ca Mc Cullough.

Brognola oftă şi zise:

— Poate că da. Acum ascultă-mă, bătrâne, şi să nu crezi că te păcălesc: asistăm, pur şi simplu, la o recrudescenţă. Oricum, ei nu vor ceda şi nu se vor lăsa ucişi numai pentru că lucrurile merg cam rău. Se apără, asta e sigur. Însă, după câte ştiu eu, departamentul meu ar trebui să-i stăpânească. Şi chiar mai bine decât tine. Pentru că jocul nu mai este acelaşi. Şi, dacă el s-a schimbat, acest lucru se datorează numai ţie. L-ai slăbit suficient de mult ca să putem intra noi în horă. Şi am intrat peste tot, nu-ţi

face griji! Oriunde ar fi aceşti tipi, noi suntem în spatele lor. Şi îi supraveghem. Mi-ai cerut să privesc în jurul meu. Acum îţi cer şi eu acelaşi lucru. Ne aflăm momentan în faţa unei situaţii care, pur şi simplu, depăşeşte competenţele mele. Asta e o problemă militară, Dumnezeule, şi mă întreb dacă armata o poate rezolva! Eşti de aceeaşi părere?

— Absolut.

— OK, acest gen de probleme apare zilnic, peste tot în lume.

— Hal, eu...

— Lasă-mă pe mine să vorbesc. Cunosc sentimentul tău faţă de Mafia, şi să nu te ascunzi, pentru că şi eu simt cam acelaşi lucru. Însă, Buldozerule, această ţară trebuie să facă faţă altor probleme mult mai importante, mult mai grave şi care nu sunt numai aici, ci în întreaga lume. Astăzi, vântul nu mai bate din acelaşi sens. Situaţia care ne preocupă acum este exact ca cele de care tu ar trebui să te ocupi de acum înainte, deşi acest vânt continuă să bată.

— De ce?

— Pentru că, Dumnezeule, tu eşti cel mai bun pentru acest tip de acţiune şi pentru că noi pe tine te vrem să rezolvi aceste probleme. Ştii ce vei găsi în concluziile lui Rose?

Brognola se opri ca să-şi aprindă o ţigară şi Hunter îşi aprinse şi el una de la acelaşi băţ de chibrit. Suflă fumul pe nas şi spuse:

— Vrei să spui că ai propriile informaţii?

— Exact, eu sunt la curent cu acest lucru de câteva săptămâni, deşi...

Făcu un gest larg cu mâna spre peisajul înconjurător:

— ... nu în acest context, bineînţeles... Ştiu că a intrat în White Sands un stoc de arme ultrasecrete, în ultimele trei săptămâni. Vreau să spun, o mulţime de lucruri, de la aparate nucleare miniaturizate la arme chimice dintre cele mai recente, fără să mai vorbesc de rachete, pe scurt, avangarda tehnicii.

Hunter aruncă o privire pe fereastră înainte să întrebe:

— Sub ce pretext?

— Nu e nevoie de pretext. Totul e perfect legal, programat chiar. Poimâine, trebuie să aibă loc aici o mare manifestare cu parada celor mai noi armamente, în faţa celor mai mari mahări din NATO.

— Fals, spuse calm Hunter.

— De ce fals?

— Pentru că, poimâine, nu va mai fi nici un aparat aici. Şi, în consecinţă, nu va avea loc nici o paradă.

Hunter îşi stinse ţigara şi îşi trecu mâna prin păr.

— Sunt multe, Hal?

— Bineînţeles, spuse Brognola. De o mie de ori mai multe ca să aterizezi în Algeria sau în Liban, sau în orice altă ţară izolată. Sunt foarte multe, crede-mă, cât să dai foc întregului Orient Mijlociu. Iar în ziua în care acest sector va sări în aer, vom sări şi noi, bătrâne.

— Ştii din sursă sigură că această marfă este destinată Orientului Mijlociu?

Şeful federal clătină din cap:

— Nu, mintea mea îmi spune asta. Din cauza asta situaţia este cât se poate de delicată. Şi tot acolo sunt şi cei care au dolarii. Însă oriunde ar ateriza aceste arme şi oricare ar fi întrebuinţarea lor ulterioară, repercusiunile se vor simţi în întreaga lume. Vor trebui rescrise toate manualele de politică internaţională.

— Vorbeşti de aparate nucleare miniaturizate, de arme chimice?

— Exact.

Hunter îşi aprinse o nouă ţigară.

— Credeam că se hotărâse suspendarea încercărilor acestui tip de aparate.

— Aşa este. De fapt, nu trebuiau expuse aici decât aparate cu conuri de şoc fictive. Însă cele adevărate, stai liniştit, sunt stocate în hangare!

— Te referi la adevăratele aparate miniaturizate?

— La ele şi la restul.

— Cât valorează întreaga marfa? întrebă Hunter.

— Nu are preţ, răspunse Brognola. Dacă vorbeşti în petrodolari, este chiar mai rău: aceşti tipi nu pot cumpăra în mod legal acest tip de arme. Nici o putere nu le-ar vinde cu nici un preţ. De altfel, guvernelor de acolo le este teamă ca şi nouă de proliferarea armelor nucleare.

— Mafia este cea care finanţează această lovitură, ştii asta, spuse calm Hunter. Fratele lui Franck Minotti se află aici.

— Marco?

— Da. Presupun că el este purtătorul de cuvânt al new-york-ezilor.

— Fals, zise Brognola. Marco, după câte ştim noi, este unul dintre noii *boşi* din New York. În fine, aproape. Presupun că doreşte să reuşească această lovitură: i-ar face lucrurile mult mai uşoare şi în acelaşi timp şi-ar asigura baza.

— Oricum, nu-l vom lăsa să reuşească, Hal! spuse Hunter.

— Ştii foarte bine, observă Brognola, că, pentru nemernicii ăştia, situaţia nu este chiar nouă. Ei făceau trafic cu arme, înainte să înceapă cu drogurile şi cu alcoolul. Singura diferenţă este că acum e mult mai profitabil.

— Mda, mormăi Hunter. Asta valorează mai mult decât drogurile sau cazinourile. Sunt sigur că visează să devină vânzători de arme în întreaga lume a treia.

— Asta e chiar noua tendinţă despre care ţi-am vorbit, zise oftând Brognola.

— Atunci, poate că avem interesul să punem în funcţiune un mic ventilator, murmură Hunter.

— Ai unul la îndemână, bătrâne?

— Dacă nu găsesc, voi fabrica unul.

— Grăbeşte-te să-ţi faci rost, spuse federalul. Aici, dacă pierdem prima manşă, riscăm să o pierdem de două ori.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că cele două probleme ne vor scăpa complet.

— Aşadar, vezi două probleme acum?

— Ei bine, dacă ei câştigă aici, asta va reprezenta o adevărată renaştere.

— E posibil.

— Nu mai arbora aerul asta sceptic, ştii foarte bine că am dreptate.

— OK, OK, spuse calm Hunter. Şi, dacă toate statele încep să agite în aer pentru toate fleacurile nişte aparate nucleare miniaturizate, nu va fi o problemă militară, ci doar o atitudine belicoasă generalizată, încât nimic şi nimeni nu va putea s-o stăvilească. Ori, chiar acest lucru încercăm noi să evităm, nu-i aşa?

Şeful federal nu îşi putu reprima un fior şi se îndreptă spre uşă.

— OK, rămâne să intri în joc. Îţi dau timp până diseară, înainte să trag semnalul de alarmă. Ai nevoie de ajutor, de întăriri?

— Ai o legătură directă cu Washington-ul? întrebă Hunter.

— Vrei să spui direct cu Sfântul Sfinţilor?

— Da. E la curent cu ce se întâmplă?

— Numai în mare. Ştie că se pune pe-aici ceva la cale, dar nu ştie exact ce.

— Atunci ar fi mai bine să-l înştiinţăm, Hal, zise Hunter.

— Aşa cred că ar fi bine. Şi cât mai repede.

— Spune-i că e vital să se păstreze secretul: Jordan a pus sigur microfoane peste tot. Aceşti tipi nu se joacă cu sistemele de

comunicare prin satelit. Şi mai spune-i ce credem noi despre legăturile acestei afaceri cu conceptul din California.

Brognola încruntă sprâncenele şi zise:

— Dacă îi povestesc toate astea, în mod sigur va declanşa planul de alarmă.

— De ce nu? spuse Hunter. Numai să facă totul în linişte.

— OK, ai nevoie de altceva?

— Îmi trebuie un ordin de misiune în alb pentru două persoane, permis de liberă trecere, cu semnătura Casei Albe. Pe mine mă faci colonel, iar pe Jack locotenent. Vom mai avea nevoie şi de hârtii oficiale.

— Nici o problemă! Altceva?

— Da, o vestimentaţie *ad-hoc,* gen uniformă, de exemplu. Jack are în jur de optzeci şi cinci de kilograme şi o înălţime de un metru optzeci-optzeci şi cinci, presupun. La pantofi poartă patruzeci şi doi. Circumferinţa capului... să zicem cincizeci şi opt.

— Nu mai vrei nimic altceva?

— Nu pentru moment, mulţumesc. Dar păstrează-ţi oamenii în gardă. Captează toate emisiile militare de pe toate frecvenţele pe care le poţi găsi şi fii foarte atent.

Exact în acel moment, Rose d'Avril îşi băgă capul pe uşă, apoi intră în cameră cu un pachet gros de fişe de calculator.

— OK, am reuşit, spuse ea cu bucurie.

— Deocamdată, un singur lucru mă interesează: datele despre personal, mormăi Hunter. Pune o echipă care să caute restul informaţiilor. Vreau ca totul să fie pe o bucată de hârtie pe care s-o pot purta în buzunar.

Ea se încordă şi întrebă:

— Avem la dispoziţie zece minute ca să executăm aceste ordine, domnule?

— Aproximativ, spuse el.

— Dacă înţeleg bine, te vei năpusti din nou cu capul înainte, ca un nebun?

Hunter întâlni privirea îngrijorată a lui Brognola şi spuse:

— În orice caz, trebuie să plec cât mai repede posibil, răspunse el calm.

Brognola oftă şi părăsi camera.

Rose d'Avril puse fişele calculatorului pe masă şi îl privi pe bărbatul din faţa ei cu amărăciune:

— Este adevărat, nu-i aşa? spuse ea cu o voce dură.

El îi luă mâna şi o strânse uşor, murmurând:

— Dar de data asta, Rose, nu plec la război împotriva morilor

de vânt.
— Da?
— Da, reluă el, de data asta eu sunt moara de vânt.

CAPITOLUL XVI

Un sergent într-o uniformă impecabilă îi adresă în grabă lui Grimaldi un salut şi strigă ca să acopere zgomotul infernal al elicei:

— Ne cerem scuze, domnule locotenent, dar nu aveţi voie să aterizaţi aici!

— Te înşeli, sergent. Nu e nimic de obiectat la această aterizare. Condu-mă la general.

Grimaldi aterizase cu Cobra pe peluza Cartierului General. Era aproape ora patru şi sediul administrativ al Centrului de Testări ale Rachetelor mişuna de activitate. Oameni, civili şi militari, se deplasau în toate direcţiile, iar zonele lor de staţionare erau ticsite de maşini.

Sergentul era în mod vizibil prins între două focuri, dar impozantul locotenent în uniforma sa perfectă degaja o autoritate greu de contestat. Aşa încât îl salută din nou pe pilotul Cobrei şi se resemnă să conducă vizitatorii spre clădire. Era o construcţie de cărămidă ultramodernă, cu un hol de recepţie foarte bine amenajat şi decorat cu suveniruri şi trofee istorice. Şi aici domnea o activitate febrilă: după toate aparenţele, se făceau ultimele pregătiri pentru evenimentul excepţional prevăzut pentru poimâine. În mijlocul acestei vânzoleli, un tip calm şi destins, purtând grade de căpitan, era instalat la un birou ce purta menţiunea: Informaţii.

El îi zâmbi lui Hunter care îi întoarse zâmbetul, spunând:

— Avansăm, nu-i aşa, căpitane? zise Hunter pe un ton amabil.

— Facem şi noi ce putem, domnule, răspunse ofiţerul.

Hunter se simţea ca un peşte în apă. Numai galoanele de la vesta sa erau puţin cam deplasate. Cu toate acestea, el le găsea atât de naturale ca şi cum ar fi fost vorba de nişte grade de sergent.

Traversară holul până la două uşi impozante ce purtau inscripţia: „Departamentul de Cercetare şi Dezvoltare – US Army – (DRD)”. Deasupra, cu litere mai mici, era scris numele generalului bazei de la White Sands. Hunter şi Grimaldi fură introduşi într-un mic birou, probabil anticamera biroului general, şi încredinţaţi unui anume maior Paul Whitney.

Sergentul se retrase în viteză.

Whitney era simpatic, destul de destins, îmbrăcat simplu cu o

pereche de pantaloni şi o cămaşă kaki cu mâneci scurte.

— Dacă am înţeles bine, pasărea voastră este cea de acolo, de sub fereastra generalului, spuse el, amuzându-se puţin.

Hunter îi întinse un plic sigilat cu ceară roşie.

— Vine direct de la Casa Albă. Aşa că încearcă să nu-l rătăceşti în drum spre biroul generalului.

Whitney deveni serios dintr-odată şi răsuci o dată sau de două ori plicul în mâini.

— Bineînţeles, domnule, bineînţeles, spuse el, ca şi cum căuta să se scuze, şi dispăru.

După mai puţin de treizeci de secunde, se întoarse şi deschise uşa biroului din fund. Hunter şi Grimaldi intrară, iar Whitney îi urmă.

Tipul instalat la birou era destul de tânăr pentru un general. Avea o superbă cicatrice pe obraz şi nişte ochi foarte vioi. Hunter îi adresă un salut prea puţin protocolar şi înaintă spre el ca să-i strângă mâna:

— Preşedintele m-a însărcinat să vă transmit salutul său, domnule general, spuse Hunter cu o voce gravă.

— Văzându-vă aici, bănuiesc că-mi transmite şi altceva, zise generalul. Îmi puteţi explica ce se întâmplă, colonele Phoenix?

Hunter îl prezentă pe Grimaldi ca fiind şeful de escadron Conti, după care explică:

— Nu sunt autorizat să spun mai mult decât conţinutul acestui plic, domnule.

— Şi mai ce! izbucni generalul. Ştiţi ce se află în acest plic?

— Să zicem că-i cunosc conţinutul în ansamblu, domnule, răspunse Hunter plin de respect.

— Ei bine, colonele, dă-mi voie să-ţi spun că efectul *de ansamblu* al acestei scrisori este probabil să-mi ia comanda!

— Nu, sigur nu, domnule. Nu sunt acestea ordinele pe care le-am primit. Dimpotrivă, mi s-a cerut să mă supun autorităţii dumneavoastră în măsura în care aceasta nu riscă să împiedice scopul misiunii.

— Şi aş putea şti care este această misiune?

— V-aş ruga să vă informaţi la Casa Albă, domnule.

— Am înţeles! strigă generalul. Aşteptaţi-mă afară.

Vizitatorii se întoarseră în biroul exterior. Maiorul Whitney le oferi cafea şi ei acceptară. Câteva minute mai târziu, o secretară încântătoare sosi cu două ceşti. Hunter o goli pe a lui şi, privindu-l pe Whitney, spuse cât se poate de natural:

— Generalul părea puţin cam nervos.

— E lesne de înţeles, răspunse maiorul, amabil. Are loc cel mai mare eveniment petrecut aici de ani de zile! Îţi imaginezi ce greu e să pui totul la punct? Poimâine, vom avea toţi ştabii din Europa la noi acasă.

— Presupun că totul e pregătit acum? întrebă calm Grimaldi.

Whitney clătină din cap.

— Facem mai mult de o mie de parade pe an, răspunse el. Cel mai dificil e protocolul. Aşteptăm douăzeci de generali străini, fiecare cu statul-major propriu. Fără să mai vorbim de presă şi tot stresul. Vă asigur că vom răsufla uşuraţi când totul se va termina.

— E frumos aici, observă Grimaldi, căutând discret să mai afle câteva informaţii. E o adevărată oază: copaci, gazon, flori... După toate aparenţele, în privinţa asta nu veţi avea nici o problemă.

— Desigur, e foarte frumos! răspunse maiorul. În orice caz, suntem bine dotaţi. Însă anumite clădiri sunt din 1944. Ce este mai rău e faptul că ele reprezintă cartierul de locuinţe. Aici locuiesc o mie trei sute de militari. S-ar putea spune că e un mic oraş. În rest, avem peste patru mii de funcţionari civili şi două mii cu contract. Bineînţeles că nu locuiesc aici. Vin numai ca să lucreze în timpul zilei.

— Două mii de persoane cu contract! se miră Grimaldi.

— Şi numai armata administrează această bază. În schimb, ea foloseşte tuturor: practic, toate ministerele, cei de la Departamentul de Apărare şi chiar câteva state străine. DRD-ul, care nu pare a fi nimic – în ansamblu, nişte baze militare – nu reprezintă decât o verigă, dar o verigă indispensabilă în menţinerea echilibrului.

— Înţeleg, spuse Grimaldi, adresându-i maiorului un zâmbet plin de inocenţă. Oricum, asta este o problemă.

— În mod sigur aveţi mai mult de o mie trei sute de oameni care locuiesc aici, observă Hunter. Câţi dintre ei se ocupă de securitate? întrebă Hunter.

— Acesta este motivul vizitei voastre?

— Posibil, răspunse Hunter, evaziv.

Whitney începu să fie circumspect. Se aplecă în faţă şi spuse:

— Sistemul de securitate de aici este absolut imparabil. *Toate* zonele de acces sunt controlate şi, credeţi-mă, sunt serios controlate. Băieţii noştri fac treabă bună.

— Sunt sigur de asta, murmură Hunter.

— Poţi avea încredere în ei, domnule.

— Înseamnă că sunt cu ochii în patru pentru evenimentul de

poimâine?

— Cu ochii în patru? V-am mai spus că sistemul nostru de securitate este infailibil.

Hunter zâmbi şi luă o ţigară. Apoi continuă:

— N-aţi primit dispoziţii speciale în legătură cu sosirea ştabilor voştri?

Whitney devenise acum, într-adevăr, nervos. Privirea sa trecu de la Hunter la Grimaldi, pentru ca apoi să revină la cel dintâi.

— Ne preocupăm mai mult ca ei să se simtă bine decât de securitatea lor. Până la urmă, nu sunt şefi de stat. Sunt nişte militari. Ar fi fost ceva... Acesta este motivul pentru care... Explicaţi-mi, domnule colonel, despre ce este vorba?

Hunter îi adresă un zâmbet.

— Generalul îţi va explica totul, sunt sigur, răspunse el. Acum vorbeşte cu Casa Albă.

Whitney păli puţin. Îl privi pe Grimaldi cu aerul unui câine bătut şi murmură:

— Ceea ce v-am spus, domnilor, este în totalitate secret. Dacă sunteţi aici să verificaţi...

Însă Hunter îl întrerupse cu un singur gest al mâinii:

— Calmează-te, domnule maior, calmează-te. Nu ai de ce să te temi de noi. Vezi bine că nu purtăm mănuşi albe.

— Aşa este, domnule, scuzaţi-mă. Voiam doar să spun că...

Whitney îşi lăsă fraza în suspans. Hunter şi Grimaldi îşi terminară cafeaua în linişte. Maiorul privea pe fereastră, cu braţele încrucişate.

Era un tip curajos.

— Haide, domnule maior, linişteşte-te, reluă Hunter. Vizita noastră nu este o inspecţie. Suntem aici numai din motive de protocol. Imediat ce generalul ne va accepta, vom dispărea în natură şi nu vei mai şti nici măcar unde suntem.

Maiorul zâmbi timid.

— Mulţumesc, spuse el. Aici, în ultimele trei săptămâni, există o anumită panică.

În acel moment, o sonerie răsună pe birou şi Whitney intră repede la general. La câteva minute după aceea, maiorul se întoarse şi îi întinse plicul roşu lui Hunter.

— Generalul vă repetă urările de bun venit şi vă cere să vă simţiţi aici ca acasă, spuse el calm. Eu trebuie să am grijă să aveţi tot ce vă trebuie. Voi anunţa pe şeful pazei şi pe cel al biroului de securitate că aveţi intrarea liberă peste tot în bază. Vreţi să mă urmaţi până la biroul de securitate? Asta ar accelera

lucrurile. Vă vor face imediat permisele de liberă trecere şi astfel vă veţi putea deplasa peste tot.

— Perfect, spuse Hunter, ridicându-se în picioare. Mulţumesc mult.

— Iar pentru locuinţă? Aveţi de gând să rămâneţi...?

Hunter îl întrerupse cu un singur gest.

— Presupun că aveţi suficiente probleme cu cazarea tuturor ştabilor. Stai liniştit, nu vom rămâne mult timp.

Aghiotantul păru uşurat.

— Atunci, vă rog să mă urmaţi, spuse el.

Era anormal ca totul să meargă ca pe roate.

Biroul de securitate era destul de departe de Cartierul General. Era o clădire mai mică şi mult mai modestă. Whitney tocmai îşi introducea vizitatorii, când Hunter dădu nas în nas cu Mary Valdez.

Tânăra femeie, îmbrăcată cu o bluză kaki şi o fustă strânsă pe corp, de aceeaşi culoare, păli imediat ce îl văzu pe Hunter.

El crezu chiar că va leşina şi sări imediat ca să o prindă.

Însă ea se îndepărtă cu brutalitate, spunând:

— Mă simt bine, mă simt bine.

Aghiotantul generalului văzuse toată scena.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat, Mary?

În acest moment, tânăra femeie roşi până la urechi.

— Scuză-mă, murmură ea vizibil încurcată. Văzându-l intrând pe acest domn, am crezut pentru un moment că era Charlie.

În aparenţă, Whitney ştia despre cine vorbea Mary. Brusc, maiorul făcu exces de compasiune şi solicitudine.

— Te simţi mai bine acum?

— Da, bineînţeles, spuse ea, mă simt perfect. Aţi venit la mine?

— Nu tocmai, răspunse Whitney, dar, până la urmă, de ce nu? E mai bine să te adresezi lui Dumnezeu decât sfinţilor săi, nu-i aşa?

— Ce le trebuie?

— Un permis de liberă trecere în întreaga bază.

— Ai vreun ordin?

— Da, al generalului în persoană.

Tânăra femeie îl privi pe Hunter drept în ochi.

— OK, spuse ea, vă rog să mă urmaţi în birou, domnule colonel.

— Vă las pe mâinile lui Mary, domnule colonel, spuse Whitney. Oh, îmi pare rău, nu am făcut prezentările: Mary Valdez. Ea este

cea care supraveghează serviciul de securitate. Şi... Dacă mai aveţi nevoie de altceva, ştiţi unde să mă găsiţi, nu?

„Colonelul” dădu afirmativ din cap. Whitney dispăru. Hunter şi Grimaldi o urmară pe femeie în birou. Ea se opri lângă fereastră, cu spatele la uşă.

— Cine e Charlie? întrebă Hunter.

— Cineva pe care l-am cunoscut cândva, un prieten foarte bun. Chiar cu mult timp în urmă, răspunse ea fără să se întoarcă. Acum e mort.

— Îmi pare rău, murmură Grimaldi.

— Luaţi loc, domnilor, spuse ea calm, fără să ia în seamă cuvintele de compasiune ale lui Grimaldi. Mă ocup imediat de voi.

— OK, spuse Hunter. Îţi prezint un amic: şeful de escadron, Conti. Mary Valdez. E la curent cu tot ce s-a întâmplat.

Ea se întoarse brusc, schiţând un zâmbet.

— La curent cu ce? întrebă ea.

— Lucrăm împreună în această problemă, răspunse Hunter, întinzându-i plicul de la Casa Albă.

Ea îl luă şi citi conţinutul celor două foi.

— Înţeleg, spuse ea în final.

Şi, brusc, nu mai rezistă. Înapoie scrisoarea prezidenţială cu o mână tremurândă, în timp ce lacrimile îi ţâşneau din ochi şi începeau să curgă pe obraji.

— Aşadar, e adevărat, murmură ea. Phil e mort.

— Iar tu ai mare noroc că mai eşti încă în viaţă, răspunse cu brutalitate Hunter. De ce nu mi-ai urmat sfatul?

Ea deschise un sertar al biroului, scoase un teanc de bancnote de o sută de dolari şi îl puse în faţa lui.

— De ce, Mary? insistă el.

— Nu am nevoie de banii tăi. Mulţumesc oricum.

— De ce? repetă el.

— Am preferat să mă duc la căpitan, răspunse ea, plângând.

— *Care* căpitan?

— Cred că ştii despre cine vorbesc, zise ea. Şi ştiu că şi el te cunoaşte. Mi-a spus că te numeşti Bob Hunter.

Grimaldi oftă adânc şi mormăi:

— La dracu’!

Ei da, acum se aflau într-o mare încurcătură!

CAPITOLUL XVII

O liniştе apăsătoare, încărcată de electricitate, invadase brusc micul birou de la White Sands. La un moment dat, Hunter o întrebă pe tânăra femeie:

— Ştii cine este Bob Hunter?

— Pe cine interesează? răspunse ea pe un ton rece, privind pe fereastră. E un asasin, un dement. Unul dintre criminalii cei mai căutaţi din toate ţările.

— Şi chiar crezi că eu sunt acela? întrebă el cu o voce blândă.

— S-ar părea că poţi să devii oricine vrei. Pun pariu că există unele momente în care nici tu nu mai ştii cine eşti. Exact ca şi Phil. Când te-am văzut pentru prima oară, în apartament, am crezut că erai unul dintre prietenii lui ciudaţi... şi că urma să jucăm din nou micile sale jocuri mai degrabă sordide.

— Ce jocuri? întrebă Hunter.

— Las-o baltă, spuse ea. Era evident faptul că mă înşelasem. Am înţeles că nu era un joc atunci când ai intrat în casa aia veche şi ai omorât pe toată lumea.

— Dar nu şi pe tine, Mary, îi aminti el.

— E adevărat. Mulţumesc. Dar de ce m-ai cruţat?

El dădu din umeri.

— Am crezut că asta avea o anumită importanţă, răspunse el Pentru tine, vreau să spun. Pentru că, pentru mine, bineînţeles, era esenţial.

— De ce?

— Suntem prieteni, nu? întrebă el, zâmbind.

Ea se înfioră.

— Dumnezeule, tare mă mai pricep să-mi aleg prietenii! Uneori mă întreb de ce am atâta noroc!

— Sunt decepţionat auzindu-te vorbind aşa, spuse Hunter. Aveam impresia că între noi s-a petrecut ceva deosebit. Aveam încredere în tine. Şi, de altfel, continuu să am.

Ea îl privi cu insistenţă, înainte de a spune cu o voce slabă:

— Aş vrea numai să ştiu cine *eşti* cu adevărat.

— După părerea ta, ce ar face aici Bob Hunter, în biroul securităţii din White Sands, dându-se drept colonelul John Phoenix?

— Care dintre ei eşti? întrebă ea, privindu-l cu ochii plini de lacrimi.

— Cine este acest căpitan de care vorbeşti?

— Răspunde-mi mai întâi.

— Eu sunt Bob Hunter.

Grimaldi emise un mormăit, se foi puţin în scaun, apoi se pregăti să spună ceva, însă îşi întoarse privirea. La un moment dat, ea murmură:

— Ai, într-adevăr, un dar nemaipomenit să descumpăneşti oamenii!

— Îmi datorezi un răspuns, îi aminti el. Eu ţi-am răspuns.

Ea schiţă un zâmbet.

— Chiar eşti Bob Hunter? Singurul, unicul?

— Numele nu au nici o importanţă între prieteni, nu?

— Du-te la naiba! spuse ea între zâmbet şi lacrimi.

Ori era foarte aproape de o criză de isterie, ori îşi regăsise simţul umorului... Dar era un umor negru.

Lui Grimaldi scena începea să i se pară cam ciudată.

— Dumnezeule, mormăi el, nu mai înţeleg nimic!

— Lasă-ne singuri un moment, spuse Hunter.

Şi, cu un gest al bărbiei, el îi arătă uşa. Grimaldi se ridică zâmbind, ieşi şi închise cu grijă uşa în urma lui.

Hunter îi oferi o ţigară fetei, dar ea refuză. El îşi aprinse una şi, suflând fumul spre tavan, spuse cu gravitate:

— Eu l-am ucis pe Phil, Mary.

Ea îi aruncă o privire tulbure.

— La dracu'! Nu-ţi...

— Nu, nu-mi bat joc de tine. Trebuie să mă crezi. Eşti într-adevăr o fată frumoasă, Mary. Ţin la tine şi nu-mi pot imagina nici măcar o clipă că eşti o trădătoare.

Această din urmă remarcă păru să o calmeze destul de repede. Ea se ridică şi spuse cu o voce fermă:

— Eu n-am trădat niciodată pe nimeni. Şi îţi interzic să insinuezi ceva asemănător. Poate că sunt o imbecilă, o proastă de indiancă corcită, incapabilă să distingă o fantasmă sexuală de realitate. Dar să nu mă acuzi niciodată de trădare. Se poate ca pielea mea să nu aibă aceeaşi culoare ca a ta, dar dă-mi voie să-ţi spun că...

— Taci din gură! strigă Hunter.

— Du-te la naiba, prietene! murmură ea.

— Asta ni se va întâmpla, fără îndoială, tuturor într-o zi. Mai ales dacă există lumea de dincolo. Dar, pentru moment, să fim serioşi, am nevoie de ajutorul tău!

Ea îl străpunse un moment cu privirea, apoi îşi lăsă brusc ochii

în jos.

— Este adevărat că tu l-ai omorât pe Phil?

— Da.

— De ce?

— Pentru că se amuza cu nişte jocuri murdare şi scârboase, cu trupurile persoanelor vii: le ardea ochii în orbite, le smulgea pielea şi aplica organelor genitale nişte tratamente pe care nu aş putea să le descriu fără să roşesc.

— Eşti nebun! spuse Mary.

— Nu, dar Philip era. A petrecut prea mulţi ani elaborând nişte scenarii incredibile, imaginând metodele cele mai oribile de distrugere a lumii. Şi cred că în final n-a mai putut să se elibereze de ele. S-a lăsat contaminat şi a cedat. Mintea lui, dementă, disperată, avea nevoie să distrugă lumea. I-am tras un glonţ între ochi, Mary, pentru că, atunci când l-am ucis, ţinea în mână maţele unui om încă viu. Nu am găsit o altă soluţie pentru un asemenea om. Dacă moartea lui te emoţionează, dacă brusc viaţa ta nu mai are nici un sens, îmi pare nespus de rău, crede-mă. Dar trebuie să mă crezi când îţi spun că n-ai pierdut nimic preţios. Nimic.

Tânăra femeie îi adresă o privire îndurerată.

— Chiar eşti Bob Hunter? întrebă ea.

— Spune-mi cum vrei. Dar, te rog, ajută-mă să duc la bun sfârşit această zi.

— Ce trebuie să fac?

— Fii cinstită cu mine, aşa cum am fost şi eu cu tine.

— Sau ies din joc?

— Nu, te rog, fără nici un joc, spuse el, zâmbind.

Liniştea se aşternu din nou. Hunter îşi termină ţigara şi o stinse.

Grimaldi bătu încet la uşă.

— Un moment, Jack, strigă Hunter, privind fata cu insistenţă.

Ea oftă şi întrebă:

— Ce vrei să ştii?

— Spune-mi tot ce ştii despre Phil şi despre acest căpitan.

Grimaldi bătu din nou:

— Timpul începe să ne preseze, domnule colonel, spuse el, de dincolo de uşă.

Tânăra femeie păru că se prăbuşeşte şi îşi luă capul în mâini.

— OK, prietene. Spune-i să intre. Vă voi relata o poveste care vă va face să vi se scoale părul în cap. Dar, nu uita că... nu sunt o trădătoare.

Bineînţeles că nu, nu era o trădătoare, nici măcar o metisă proastă. Era numai o femeie care se confruntase cu fantasmele sexuale ale unui nebun.

*

* *

Elicopterul Cobra luă altitudine şi, pentru prima oară de când părăsiseră biroul securităţii, Grimaldi interveni:

— Chiar ai crezut prostiile alea?

— Absolut, răspunse el calm.

De altfel, cum să nu crezi o poveste aşa de tristă şi atât de tragică. Mary îl întâlnise pe Philip Jordan la Centrul de Testări ale Rachetelor, la puţin timp după ce fusese angajată. Ea era licenţiată a Universităţii din New Mexico, Albuquerque, însă era originară din sud, profund ataşată, prin naştere, rasă şi educaţie, regiunii Alamogordo. Era foarte fericită pentru că găsise o slujbă. Familia părinţilor ei avea rădăcini adânci, de generaţii întregi, când teritoriul aparţinea încă Mexicului. Tatăl său, modest proprietar de pământ, era mexican şi moştenise pământul: supravieţuire din generaţie în generaţie, o donaţie a guvernului spaniol. Mama ei era o apaşă Mescalero, iar bunica sa era născută în rezervaţia de lângă Alamogordo.

Jumătate indiancă, jumătate mexicană, de origine modestă, Mary, muncind din greu, a obţinut o diplomă după patru ani de studii superioare, pentru ca, în final, să găsească o slujbă excelentă ca funcţionar al Guvernului Americii. Apoi îşi întâlni bărbatul visurilor sale – un savant, intelectual, care ocupa un post foarte înalt într-un serviciu care îl patrona pe al ei. Înainte de a se transforma în realitate, visul devenise un coşmar.

Mary înţelesese de mult timp că relaţia sa cu Philip Jordan nu avea viitor. Era, de altfel, o relaţie aproape în exclusivitate sexuală.

— Dacă asta se poate numi sex, explică ea. Pentru că, de fapt, nu era mereu aşa. Era... nu ştiu cum să spun... Dar nu sex. În orice caz, nu pentru mine.

În aparenţă, tipul avea anumite toane. Dar ea credea că-l iubeşte şi se agăţa de speranţa că îl va transforma, ca într-o zi să întreţină cu el relaţii mai normale.

Acesta era probabil motivul pentru care în tot acest timp îi suportase afronturile şi insultele.

— Prima dată, povestise ea, am crezut că mor de ruşine. Iar apoi mi-am spus că mă ia drept o târâtură... văzându-mă că accept să fac tot ce îmi cerea. După care, cu timpul, totul a

devenit mai uşor. De altfel, Philip nu a încercat niciodată să-mi explice, nedorind să ştie dacă înţelegeam. Însă eu, faţă de mine... aveam nevoie să mă justific.

De fapt, ceea ce încerca ea să justifice ar fi încântat o întreagă echipă de psihanalişti.

În afară de prima lor întâlnire cu adevărat intimă, doctorul o trimitea într-un motel şi o încălzea în toate felurile posibile şi imaginabile până în momentul cuplării. Atunci, el se ridica, în cameră pătrundea un alt tip – cineva pe care Mary nu îl mai văzuse niciodată – care îi lua locul, în timp ce Phil se uita.

Un adevărat şoc pentru o fată. Destul ca să-i distrugă încrederea în ea şi în partenerul ei.

— Am înţeles că avea o problemă, explicase ea. Am crezut că pot să-l ajut să o depăşească. M-am înşelat.

De fapt, lucrurile nu s-au îmbunătăţit pentru Mary Valdez. Din când în când, foarte rar, relaţiile sale cu Jordan „erau aproape agreabile, aproape normale”. Dar în mod inevitabil urmau experienţe umilitoare, degradante, josnice.

— A început să-l ia cu el pe căpitan, în urmă cu aproximativ un an. Nu mi-a spus niciodată numele lui. Phil îl numea mereu „căpitanul”. Nici măcar acum nu ştiu cum îl cheamă. Dar am făcut mici jocuri împreună! Într-o zi, m-a obligat să port o uniformă completă de general. Mi-a smuls şliţul pantalonilor şi mi-a cerut să mă aplec. Îţi imaginezi ce avea de gând să facă. Am reuşit să mă prefac şi atunci l-am convins.

Oribil, trist, tragic! Povestea lui Mary Valdez era un adevărat coşmar chiar şi pentru psihanalişti. Dar Hunter, deşi scârbit, obţinuse anumite informaţii despre acest căpitan misterios.

Astfel, el ştia acum că Jordan şi Harrelson erau prieteni intimi de mai puţin de un an. Şi mai aflase cum cei doi tovarăşi îşi petreceau împreună cea mai mare parte a timpului liber...

— Unde mergem acum? îl întrebă Grimaldi în timp ce aparatul se îndepărta de clădirea Cartierului General.

— Cunoşti acum toate codurile secrete, nu-i aşa? întrebă Hunter.

Pilotul îşi petrecuse toată dimineaţa să afle codurile radio ale Cobrei.

— Mă simt aproape sigur de mine, răspunse el.

— Suficient pentru a încerca o lovitură la nord de Bliss?

Grimaldi dădu din umeri.

— Nu avem nimic de pierdut decât viaţa, nu? Crezi că acolo e un punct fierbinte?

Da, Hunter era sigur de asta.

Mary Valdez îşi petrecuse acolo un weekend, în urmă cu trei săptămâni. Fusese „invitată” de Harrelson şi de Jordan.

Un duo de stricaţi!

CAPITOLUL XVIII

Terenul care separa Fort Bliss de White Sands servea numai manevrelor de antrenament ale aviaţiei. La sud de White Sands, se aflau mai multe câmpuri de tragere pentru rachetele sol-aer cu care se făceau simulări, graţie unor ţinte sonore, în spaţiul aerian interzis de deasupra zonei White Sands. Aceste exerciţii aveau loc în reprize de mai multe zile, iar după terminarea lor câmpul de tragere se golea.

După informaţiile culese de Rose d'Avril, câmpurile de tragere nu mai cunoscuseră vreo activitate de şase săptămâni. Calculatorul scosese în evidenţă o anomalie: două baterii de rachete sol-aer fuseseră trimise în sector cu zece zile mai devreme pentru nişte exerciţii la sol şi trebuia, deci, să se afle acolo în acel moment, chiar dacă în mod oficial nu era prevăzut nici un program de simulare.

De altfel, calculatorul furnizase câteva informaţii interesante cu privire la alte sectoare din White Sands Missile Range, însă câmpurile de antrenament de la Fort Bliss erau cele mai apropiate. Altfel spus, existau probe aproape sigure că în acel moment acolo se petrecea ceva anormal.

Era, deci, logic să meargă mai întâi acolo. Fără îndoială că în acel loc va curge prima picătură de sânge în după-amiaza care se anunţa sângeroasă.

Reperară locul graţie clădirilor învechite lipite una de cealaltă, în zona deşertică aflată la est de munţii Organ. Din nou, Hunter fu frapat de asemănarea cu un bârlog de bandiţi din bătrânul Far West. Totuşi, de data asta, locul era un sat mic din deşert, iar tâlharii transportau păsări de foc, în loc să poarte pistoale la brâu. În tabără puteau fi văzuţi vreo doisprezece bărbaţi. Hunter reperă şi un jeep, mai multe vehicule amenajate pentru transportul armelor şi două camioane enorme transformate în platforme mobile de lansare pentru rachetele sol-aer.

Situaţia se dovedea a fi delicată. Mai întâi, trupele lui Harrelson erau în mod sigur la curent cu atacul din Tularosa Pic şi cu dispariţia Cobrei. Apoi oricare tabără fortificată va reacţiona imediat văzând că le vin vizitatori pe calea aerului, mai ales la bordul unui elicopter de luptă.

În plus, el era aproape sigur că aici ştirile circulau repede şi că fuseseră preveniţi de sosirea unui, emisar important, însărcinat

cu o misiune secretă pentru Casa Albă.

Pe scurt, pentru Hunter şi coechipierul său, Fort Bliss nu era o cetate uşor de cucerit.

— N-am contact radio, spuse Grimaldi când se apropiară de tabără. Probabil vor să ne atragă mai jos.

Acest lucru limita numărul posibilităţilor de apropiere a vizitatorilor nepregătiţi.

— Cu atât mai rău, spuse Hunter. Coboară până în zona de frecvenţă a undelor scurte şi rămâi acolo.

— Dar vor trage în noi, spuse Grimaldi, în timp ce cobora pasărea cea mare, ca să o echilibreze la numai trei sute de metri altitudine.

— Fii foarte atent, Jack! mormăi Hunter.

Şi, acţionând frecvenţa de unde scurte, se adresă celor de la sol:

— Tabără fortificată, tabără fortificată: aici Inimă zburătoare. Misiune pacifistă. Daţi-ne un semnal.

Hunter se întoarse şi-i spuse lui Grimaldi:

— Sper că ai reuşit să le descifrezi corect codul.

— Nu-i momentul să ne îndoim de asta, răspunse cu nervozitate pilotul.

Şi, de altfel, foarte rapid, avură semnul: două urme de foc ieşiră din ţeava unui pistol-mitralieră Very, de pe platoul din faţa clădirii centrale.

— Asta trebuie să fie, zise Grimaldi. Pe cartea de cod există un semn cu două mici cercuri, care înseamnă „înţeles”. Cele două mici cercuri reprezentau poate nişte împuşcături.

— OK, spuse Hunter, aterizează. Ai văzut artileria?

— Da.

Artileria era o echipă de trăgători dispuşi în triunghi la periferia taberei. Soldaţii erau relaxaţi, însă fiecare era înarmat cu un pistol-mitralieră tip Stoner 63 AI şi, după poziţia pe care o ocupau, toţi aveau elicopterul Cobra în vizorul ţintei armei lor.

Aparatul ateriză uşor şi Grimaldi îl opri. Apoi îşi scoase centura, adresându-se lui Hunter:

— De data asta, eu sunt cel care mă duc. În mod cert, mutra mea le va plăcea mai mult decât a ta. Nu prea îmi plac puşcoacele lor.

Hunter nu încercă să se opună.

— Ai grijă, Jack.

— OK, mulţumesc.

Grimaldi luă un Stoner dintr-un rastel de lângă un sas – o armă

identică cu cele care îl aşteptau la sol – împreună cu o centură completă de muniţie. Apoi trecu arma în bandulieră şi se aventură la sol ca să discute cu ocupanţii taberei fortificate.

Dar bineînţeles că locul nu era cel mai bun. Totuşi, fuseseră nevoiţi să aterizeze pentru a-şi da seama de acest lucru. Dacă aceşti soldaţi de paie răspunseseră la semnalul radio, Cobra ar fi putut rămâne la distanţă şi să-i omoare fără nici un risc. Rachetele antiaeriene stocate aici nu erau în mod sigur operaţionale, cel puţin pentru moment, şi, în plus, ele nu puteau fi folosite la o distanţă aşa de mică. Aceste aparate funcţionau cu radar, putând să distrugă un avion înainte ca el să fie reperat la sol. Pe scurt, ar fi fost mai bine să radă acel loc din elicopter.

Cu toate acestea, pentru moment, Cobra era la sol, în tabăra inamică, iar fidelul prieten al lui Hunter, acest uimitor bărbat zburător, avansa singur spre o haită de prădători.

Hunter înţelegea acum ceea ce probabil că simţise prietenul său în multe ocazii, când el însuşi pleca singur la întâlnirea cu pericolul aflat în umbră.

Ei da, într-un anumit fel, mureau puţin şi cei ce aşteptau...

Dar Jack Grimaldi nu va muri de această dată, nici măcar puţin, iar Bob Hunter nu era omul care să aştepte prea mult.

Exterminatorul supraveghea cu atenţie progresele subtile ale coregrafiei macabre de acolo: imperceptibila mişcare la dreapta, imperceptibila mişcare în faţă, nimic nefiind lăsat la voia întâmplării.

— *Drept înainte, Jack, drept înainte,* mormăi el pentru sine.

Apoi:

— *OK, OK, acolo, du-te!*

*

* *

Doi soldaţi în haine de lucru murdare veniră încet în întâmpinarea lui Grimaldi, când îl văzură că se depărtează de umbra Cobrei. Ambii purtau insigne de sergent şi era evident faptul că tocmai reparaseră ceva. Mâinile lor erau negre, iar salopetele aveau pete de ulei peste tot. Erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră de calibrul 45, aranjate cu grijă într-un toc al curelei.

Grimaldi înaintă spre ei, ţinând ambele mâini ca să arate că nu era înarmat, şi strigă:

— Hei! Sunteţi gata?

Cei doi sergenţi se opriră şi unul strigă în semn de răspuns:

— Ce vrea să însemne semnalele voastre aiurite? În fine, ce se

întâmplă de data asta?

Grimaldi se opri şi el şi aruncă o privire rapidă în jur. Echipa de trăgători se apropia, restrângându-şi astfel zona de acţiune. Grimaldi era acum în centrul ţintei lor, exact în partea stângă a botului Cobrei.

— N-am reuşit să luăm legătura cu voi prin radio, strigă el. Ce se întâmplă aici?

Alţi oameni ieşiră acum din clădiri. Era vorba de o echipă de mecanici şi nu de soldaţi adevăraţi. Toţi aveau o armă la brâu, dar singurele arme adevărate de luptă erau pistoalele-mitralieră Stoner ale echipei de trăgători. Ceilalţi erau jegoşi, transpiraţi, mai degrabă jalnici, şi păreau uimiţi de primirea acestei vizite.

Sergentul, ale cărui mâini erau pline de ulei, strigă spre Grimaldi:

— O dată ne spui să tăiem radioul, iar după aceea, pretinzi că nu ai reuşit să ne prinzi. Ştii ce faci, sau nu?

Grimaldi începuse să înainteze încet, agitând mâinile, ca şi cum ar fi vrut să acopere zgomotele elicei elicopterului în punctul mort. Cei din echipa de tragere erau tehnicieni, fără nici o îndoială, care ignorau în mod vizibil subtilităţile unei tactici de atac la sol. Ei se repliau acum spre mijlocul zonei, încercând să se apropie ca să audă ce spuneau Grimaldi şi sergentul. Îşi concentraseră întreaga atenţie asupra pilotului, fără să se mai ocupe de elicopter.

Pentru Grimaldi, strategia de luptă la sol nu avea nici un secret: de mult timp, ea devenise pentru el arta de supravieţuire. Şi el ştia foarte bine ce aşteaptă acest om pe care îl lăsase în spatele lui cu un Flex de calibrul 50.

Ca şi cum gândurile celor doi bărbaţi ar fi fost acelaşi! Grimaldi îşi simţi suflul înţepenind în plămâni, când perimetrul de tragere se restrânse. El calculase zona de acţiune a armei Flex 50 şi, de acolo, ştia încotro trebuia să se deplaseze. Urmă o sclipire de complicitate abia conştientă între creierele celor doi coechipieri, care declanşă infernul.

Arma Flex 50 a Cobrei intră în funcţiune, fără să acopere imediat zgomotul elicei, şi declanşă focul în extremitatea estică a zonei de tragere. Grimaldi, cu o piruetă de maestru, ieşi din traiectoria armei Stoner. Mitraliera sa se declanşă spre vârful zonei de tragere, acolo unde focul lui Hunter nu putea ajunge.

În mai puţin de o secundă, toată echipa de tragere era măturată, redusă la tăcere.

Cei doi sergenţi care avansaseră spre Grimaldi muriră cu

mâinile pline de ulei, fără să poată măcar să scoată arma din toc. Piepturile lor explodaseră sub impactul gloanţelor enorme de calibrul 50.

Ceilalţi alergau urlând în toate direcţiile – restul nu era decât un joc de copii, brutal, dar simplu.

Hunter ieşi din Cobră, purtând în braţele sale puternice un Stoner şi o nouă centură cu muniţii pentru Grimaldi. Iar ce doi prieteni plecară la acţiune... însă nu făcură nici un prizonier.

Rezultatul luptei nu era apreciat în funcţie de valoarea vieţilor umane individuale, ci de securitatea şi bunăstarea întregii omeniri.

Nu era cazul să ia prizonieri.

CAPITOLUL XIX

— Alice, aici Buldozerul, pe canalul Bravo. Mă auzi?

Vocea lui Brognola se auzi pe frecvenţa specială:

— Aici Alice, Buldozerule. Spune.

— Marchează pe hartă joncţiunea coordonatelor Delta Patru. E un punct fierbinte care tocmai s-a răcit.

— OK. Delta Patru. E ceva şi pentru mine pe acolo?

— Da, două cuiburi de puişori. Aşteaptă ultimul *bye-bye.* Te sfătuiesc să mergi drept la ţintă.

— OK, ne vom ocupa de asta. Unde sunteţi acum?

— Ne ducem să ridicăm cloşca de pe ouă. Totul e bine. Terminat.

Grimaldi anunţă în microfonul căştii sale:

— Încă zece minute până la Holloman. Ce crezi că ai putea găsi acolo?

— O grămadă de găini cu aripi mari, răspunse Hunter. E bine de ştiut că ele scot toţi aceşti pui, într-un fel sau altul, iar cerul pare singura ieşire posibilă.

— Au nevoie de avioane mari, zise Grimaldi. Şi chiar de multe. Pare o nebunie.

— Chestiile astea par întotdeauna o nebunie până în ziua în care merg, răspunse Hunter. Problema transportului, Jack, asta este esenţial. Pentru că una este să plimbi aceste arme în interiorul perimetrului din White Sands şi alta este să le scoţi din ţară şi să le ascunzi undeva înainte de a putea să fie găsite.

— Pare, totuşi, o nebunie.

— Bineînţeles. Ca şi iresponsabilul care a hotărât într-o bună zi să deturneze un avion. Nimeni nu se gândeşte la asta până în ziua în care se întâmplă.

— În orice caz, ascultă un lucru, spuse Grimaldi. Acele păsări din tabăra fortificată sunt momentan condiţionate pentru transport. Ai văzut întreg utilajul în hangar?

— Bineînţeles, murmură Hunter.

— Dumnezeule, cred că acum înţeleg! Au delimitat sectoarele de tragere şi tot tacâmul. Am urmat cândva un stagiu despre aceste chestii. Acum îmi aduc aminte. Iar celelalte nu erau stocate de formă, în cazul în care unul dintre ştabii din NATO ar fi decis să se ducă pe acolo. Tipii aveau în mod sigur o misiune de atac, şi asta înainte să primească un contraordin.

— Aşa s-ar spune, admise Hunter.

— Iar misiunea asta, după părerea ta, ce înseamnă?

— Poate e o manevră de diversiune. Sau un contraatac. În mod evident, operaţiunea era prevăzută în cele mai mici detalii, Jack.

— Aşa zic şi eu, admise pilotul. Atunci, de ce, când am ajuns noi, se pregăteau să părăsească tabăra fortificată?

— Şi-au accelerat programul, explică Hunter. Asta poate să însemne orice. Printre altele, poate chiar şi anularea misiunii din tabăra fortificată. Sau poate doar transferul materialului într-o altă tabără. Sau poate că manevra prevăzută era destinată să le protejeze fuga. Nu ştiu cu exactitate, Jack. Eu merg pe fler, prietene, ca de obicei.

Pilotul tuşi ca să-şi dreagă vocea, apoi se concentră asupra ecranului radioului. Turnul de control din Holloman tocmai îi contactase. Hunter se destinse pe scaun şi ascultă puţin distrat instrucţiunile de aterizare. Mai rămâneau încă multe elemente de elucidat în această zăpăceală elaborată cu minuţiozitate de un nebun.

Un nebun extrem de periculos.

Hunter intră cu un pas hotărât în Cartierul General operaţional din Holoman. Întinse plicul roşu unui căpitan bucălat şi îi lăsă timp să-i citească conţinutul. Apoi, îi ordonă:

— Convoacă-ţi echipele de securitate aici! Şi mai repede!

În aşteptarea lui, Hunter se îndreptă spre fereastra cea mare, care dădea spre pista de aterizare, şi se adresă unui ofiţer tânăr, care avea numele înscris pe o insignă: T. Solomon.

— Aceste aparate C-141 sunt pentru transportul încărcăturii?

— Da, domnule. Este un escadron al diviziei de transport aerian, domnule. Pentru o manevră specială.

— Tu conduci? întrebă Hunter.

— Nu, domnule. Ofiţerul însărcinat cu operaţiunile vă va putea informa în acest sens. Dacă am înţeles bine, există o coordonare proastă la nivel de ordine. Noi le-am primit numai după sosirea unor avioane. Circuitele telex de la Centru erau în pană, sau ceva de genul ăsta.

— Aparatele astea sunt aici de mult timp? întrebă Hunter.

— Au început să vină pe la ora unsprezece dimineaţa, domnule. Dacă vreţi să vedeţi registrul...

— Nu, mormăi Hunter. Mai aşteptaţi astăzi şi alte avioane de transport?

— Avioanele 141 sunt toate aici, însă două Super-Trooper

trebuie să sosească de la Dobbins. Ne-au comunicat planul lor de zbor şi îi aşteptăm să apară la ora cinci.

Hunter aruncă o privire rapidă spre ceas: era cinci fără zece.

— Nu prea sunt în temă cu aşa ceva, Solomon, zise Hunter, zâmbind. Ce este un Super-Trooper?

— Este un avion C-5-A, domnule. E numit „Galaxia”. Este cel mai mare aparat de zbor.

— Înţeleg, înţeleg. Dobbins este baza aeronautică de lângă Atlanta, nu-i aşa?

— Exact, domnule. Cea de la Marietta.

— De obicei, voi verificaţi ordinele de zbor transmise de alte unităţi?

— Personal, nu, domnule colonel. În cazul de faţă, ele poate că au fost verificate de ofiţerul care se ocupă cu operaţiunile.

Hunter scoase o foaie de hârtie din buzunar şi verifică lista numelor care erau scrise pe ea.

— Cunoşti pe un anume căpitan Howard Carstairs?

— Da, domnule. El este cel care trebuie să mă schimbe la ora cinci.

Hunter ridică o sprânceană şi întrebă:

— Este un ofiţer al comandamentului?

— El este cel însărcinat cu această operaţiune, domnule.

— Îl cunoşti bine?

— Nu foarte bine, domnule, nu este aici de prea mult timp.

Hunter ştia deja acest lucru.

În acel moment, un colonel slăbuţ, cu privirea unei păsări de pradă, apăru în încăpere. Îl privi pe Hunter din cap până-n picioare şi îl întrebă:

— Tu eşti tipul cu aşa-zisele ordine venite de la preşedinte?

Hunter nu prea aprecia acest gen de atitudine: îi întinse plicul tipului, fără să scoată vreun cuvânt, şi îi întoarse spatele, uitându-se fix la pista de aterizare.

Câteva clipe mai târziu, şeful securităţii îl întrebă:

— Ce înseamnă asta, colonele?

Fără să se întoarcă, Hunter răspunse:

— Credeam că ştii să citeşti, colonele. Numai dacă nu cumva nu vă învaţă lucruri atât de elementare în cadrul aviaţiei.

În acel moment, ofiţerul izbucni brusc în râs. Hunter se întoarse spre el, îi adresă un zâmbet plin de umor şi îi strânse mâna, întrebându-l:

— Eşti pregătit pentru puţină distracţie?

— Dumnezeule, da! Tu eşti cel care mi-o aduci?

Hunter îi arătă cu un gest avioanele C-141, care se aflau pe pista de aterizare.

— Trebuie să evacuezi membrii echipajului din ele şi apoi să le pui în linişte la adăpost.

Zâmbetul şefului securităţii dispăru brusc.

— Vorbeşti serios?

— O, m-am născut serios, răspunse Hunter, şi, cu cât avansez în vârstă, cu atât mai puţin reuşesc să râd. Mai ai două aparate C-5 care trebuie să vină de la Dobbins. Ia-le echipajele şi pune-le şi pe ele la răcoare. În sfârşit, aşteptăm dintr-un moment în altul un ofiţer de comandament, pe nume Carstairs. Arestează-l şi pe el. Du-i pe toţi în gaura cea mai neagră pe care o poţi găsi. Nu vreau să văd pe nimeni afară, înainte de a vă da vreun ordin. Acest lucru trebuie să rămână „top secret”. Îmbracă-ţi oamenii în uniforma obişnuită şi spune-le să-şi ţină gura închisă. Nu vreau scurgeri de informaţii, altfel putem suferi un eşec.

Ofiţerul se sprijini de un birou şi se uită la Hunter cu ochii lui vioi şi duri. După un moment, izbucni:

— Poţi să-mi explici şi mie ce se întâmplă, Dumnezeule mare?

— Vei primi toate detaliile imediat ce va fi posibil. Deocamdată, îţi cer să acţionezi cât mai repede.

— Are vreo legătură cu NATO?

— Evident, zise Hunter.

— Dumnezeule! Tocmai le spuneam oamenilor mei azi de dimineaţă... Ar fi, într-adevăr, momentul ideal pentru... La dracu’!

Sări în partea cealaltă a biroului şi ridică receptorul telefonului. Pentru Hunter, acesta era doar un simplu colonel. Un colonel cu puţină imaginaţie şi cu dorinţă de acţiune. Un alt tip intră în cameră exact în acel moment. Nu era Carstairs. Hunter îl descoperi atunci când îşi îndreptă privirea spre el – nu pentru că părea deosebit, ci doar pentru că era însoţit de altcineva.

Înainte ca cineva să se clintească, Hunter, cu arma de calibrul 45 în mână, traversase deja camera şi îndreptase ţeava revolverului spre mutra individului.

Încă un tip pentru Hunter, însă acesta nu era oricine: era şeful personalului lui Harrelson – locotenentul Thompson de la Tularosa Pic, în persoană.

În mai puţin de două secunde, Grimaldi îl luă pe Thompson, care se arăta puţin cam recalcitrant, şi îl îmbarcă în Cobră, ca să-l aştepte pe colonel.

În acest timp, Hunter continua să discute cu şeful securităţii.

El îi dădu o hartă pe care erau trecute numerele de telefon şi nişte frecvenţe radio secrete.

— Acum, închide spaţiul aerian! Nimeni nu trebuie să mai treacă fără autorizaţia lui Alice.

— Vrei să spui Alice de la *Alice în Ţara Minunilor*?

— Exact, zise Hunter. Iar Alice este un bărbat. Nu te păpăci. Nu vreau nici elicopter, nici avion de vânătoare, nici chiar un Piper particular în spaţiul vostru aerian, până nu are aprobarea lui Alice. Îţi voi da codul de autentificare pentru comandantul tău. Poate să verifice direct la Washington, dacă asta doreşte. În aşteptare, colonele, cerul tău nu prea e mare, acolo sus. Şi las în seama ta ca nimic să nu-l deranjeze.

— Trebuie să anunţ aviaţia...

— Nu, mormăi Hunter. N-ai înţeles? Nu anunţi pe nimeni. Duşmanul s-a infiltrat printre noi, şi nimeni nu ştie încă unde şi cum. Măcar asta înţelegi?

— Bineînţeles, zise colonelul cu o voce puţin precipitată.

Hunter se pregătea să plece. În pragul uşii, se întoarse şi întrebă:

— Cerul e liber?

— Mai liber ca niciodată, răspunse şeful securităţii. Iar tu ai face mai bine să te grăbeşti să decolezi cu Cobra ta. Altfel, te ţintuiesc la sol.

Hunter zâmbi pentru ultima oară şi plecă. Destinaţia: cerul cel mai liber din toată America.

CAPITOLUL XX

Nu, nu e vorba de război civil, atunci când un popor divizat se sfâşie într-o luptă fratricidă în numele unei credinţe sau unui ideal. Oamenii lui Harrelson nu erau decât nişte mercenari, a căror unică motivaţie era banul. Şi nici măcar nu erau legaţi prin jurământ, în *stilul mafiot*, ca cei care le plăteau serviciile.

Hunter nu fu, deci, surprins să-l găsească pe soldatul Thompson gata să treacă în cealaltă tabără.

Cu atât mai mult cu cât Hunter îi propusese oferta în termeni foarte persuasivi:

— Puţin îmi pasă dacă mori, căci nu am nici cel mai mic respect pentru viaţa ta, pentru că tu însuţi n-ai respect pentru nimic. Îţi voi trage fără nici un regret un glonţ între gingii, înainte de a te arunca pe geamul elicopterului. Numai că am nevoie de ajutorul tău. Cred că *poţi* să mă ajuţi şi cred că asta vei face. Asta e unica condiţie ca să rămâi în viaţă. Eşti primul prizonier al zilei. Te-am capturat pentru că erai plasat suficient de aproape de vârf, după părerea mea, ca să deţii anumite informaţii ce mă pot interesa. Dar nu am nici timp şi nici răbdare ca să ţi le trag din gură cu forţa. Oricum, nu-mi place să frământ carnea, moartă sau vie, aşa că prefer să te pun să alegi între viaţă sau moarte. Tu eşti cel care ia decizia. Nimeni nu te va influenţa. Vrei să trăieşti sau vrei să mori? Tu alegi, însă nu vreau să-ţi las vreo iluzie: trebuie să ştii – şi ai dreptul, pentru că este vorba de viaţa ta – vreau, deci, să ştii că trebuie să te hotărăşti între o moarte sigură şi o infimă şansă de supravieţuire. Aşadar, decide-te! Situaţia e simplă: rămâi cu mine până la finalul tărăboiului. Dacă Harrelson câştigă, tu mori. Însă dacă câştig eu, vei trăi – sau, mai exact, nu te voi mai omorî. E clar, nu? Altfel spus, dacă vrei să-ţi păstrezi viaţa, trebuie să-l opreşti pe Harrelson. Şi, cum tu nu poţi s-o faci singur, singura ta şansă este să mă ajuţi. Iar dacă ţii la propria viaţă, n-ai decât să te rogi lui Dumnezeu să reuşesc.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Acum, bătrâne, îţi voi scoate din gură ţeava pistolului pentru trei secunde, nu mai mult. Dacă eşti de acord cu mine, e bine. Te las liniştit şi plecăm la război împotriva lui Harrelson. Dar, dacă faci prostii, îţi bag pistolul în gură şi apăs pe trăgaci. Văd în ochii tăi că m-ai înţeles. Ai treizeci de secunde ca să te hotărăşti.

Thompson nu avea în mod sigur nevoie de un asemenea timp. Luă decizia înainte ca ţeava pistolului de calibrul 45 să îi elibereze gura. Cu toate astea, i-au trebuit două-trei secunde ca să-şi înghită saliva şi să poată vorbi, după care răspunse fără vreo urmă de ezitare:

— Cât e ceasul acum?

— E cinci fără cinci. Ai vreo întâlnire?

— E programat un atac de diversiune la ora cinci. Înainte de toate, el trebuie oprit.

— Ce fel de atac?

— Cu gaz paralizant. E destul pentru a declanşa starea de alarmă. Buletinul meteorologic a prevăzut că gazul se va întinde spre nord-est, spre câmpie, cu o viteză de aproximativ cincisprezece kilometri la oră, cu efecte fatale la trei sute de metri depărtare de la locul respectiv.

— Cum se va întâmpla?

— Am preluat controlul Complexului Trei, în această dimineaţă, la ora nouă. În linişte, bineînţeles. Gazul era stocat sub formă inertă în nişte containere cu capac transparent, pentru ca ştabii de la NATO să poată vedea cum arată. I-am adăugat catalizatorul şi l-am încărcat într-un aparat de lansare – unul dintre cele mai moderne. Aparatul este programat pentru o tragere demonstrativă vineri dimineaţă. Dar, accidental, tragerea va începe astăzi la ora cinci.

— Şi populaţia civilă? întrebă Grimaldi.

— Ţinta prevăzută nu-i foarte îndepărtată, răspunse Thompson. Pasărea trebuie să meargă puţin la nord de Tularosa, la aproximativ treizeci de kilometri în interiorul zonei protejate. După calculele noastre, există mai puţin de unu la sută riscuri de contaminare în sectorul civil.

— Unu la sută! Ţi-ar plăcea dacă soţia şi copiii tăi ar locui la Alamogordo? întrebă Grimaldi, nebun de turbare.

— Previziunile meteo...

— La dracu’ cu previziunile meteo! răcni pilotul.

— OK, reluă Hunter, avem, deci, un atac de diversiune programat pentru ora cinci. Şi după aceea?

Thompson nu terminase.

— Acest gaz trebuia să fie stopat de munţi, explică el, adresându-se mai ales lui Grimaldi, ca şi cum lui voia să încerce să-i demonstreze că nu era un monstru. Şi, oricum, el va fi neutralizat înainte de a atinge zona ocupată de populaţia civilă. Voiam doar să provocăm o stare de panică în interiorul bazei.

— Şi după aceea? insistă Hunter.

— De o săptămână jucăm jocul de-a melcul şi cochilia lui. Nouăzeci la sută dintre armele care sunt aici, pentru manifestarea NATO, au fost demontate şi stocate în containere de transport.

— Unde voiaţi să le duceţi?

— La ora cinci, un convoi trebuie să plece spre Holloman din cauza stării de alarmă. Acolo nu există prea multe avioane mari şi toţi oamenii echipajului sunt de-ai noştri. Ei aşteaptă undă verde şi sunt gata să decoleze pentru un zbor de antrenament până la Puerto Rico. Acolo trebuie să ia carburant înainte să traverseze Atlanticul până la o destinaţie încă secretă, undeva în Africa de Nord. Mai departe, nu mai sunt la curent cu detaliile.

Thompson începuse să vorbească ca un reporter de televiziune. Hunter îl întrebă:

— Atunci, cine le ştie?

Thompson dădu din umeri şi întinse în faţă ambele mâini.

— Probabil căpitanul, spuse el. Sau bancherul. Ştiu numai că misiunea de antrenament se termină la Puerto Rico. Am depus un plan de zbor pentru o urmărire a manevrelor până la o bază aeronautică din Spania. Dar, în ultimul minut, avioanele vor fi deturnate spre Africa de Nord.

— Cum aţi prevăzut să escortaţi toate aceste arme până la Holloman?

— Avem patru aparate Chinook pentru transportul aparatelor fragile: în mare, conurile de şoc şi capetele de căutare. În privinţa celorlalte piese, ele trebuie să plece cu camionul. Convoiul va traversa Rancho Jacundo, apoi va intra pe drumul 54 şi va ajunge la Holloman traversând Alamogordo.

— Nemernicii, au prevăzut chiar totul! exclamă Grimaldi. Şi tabăra fortificată?

Thompson explică:

— A trebuit să trecem la planul accelerat şi, în consecinţă, să lăsăm baltă tabăra fortificată, explică Thompson.

Şi, întorcând privirea spre Hunter, continuă:

— Datorită intervenţiei dumitale, domnule. Căpitanul a hotărât să nu-şi asume riscuri. Iniţial, planul prevedea să doboare în mod accidental avioanele care transportau vizitatorii de la NATO, în timp ce ei efectuau o recunoaştere aeriană a ansamblului taberei, înainte de paradă. Acest lucru era prevăzut pentru poimâine dimineaţă.

— Şi, ca de obicei, comentă Grimaldi pe un ton sever, n-aţi

calculat procentajul de risc, nu-i aşa?

Thompson îi adresă un zâmbet forţat.

— Dacă dumneata crezi că Harrelson ar putea să verse o lacrimă la moartea unui general, stai liniştit, nu există nici un pericol! Căpitanul păstrează în inimă, în urma războiului din Vietnam, o anume amărăciune, ca, de altfel, cea mai mare parte dintre noi. Ne-au trimis să ducem un război pe care nu aveau intenţia să-l câştige. De altfel, nu era un război, ci mai degrabă o cauză politică.

Hunter oftă şi porni staţia radio.

— Alice, spuse el în microfon.

— Spune!

— Te-a contactat Holloman?

— Da. Tocmai am terminat o conversaţie interesantă cu generalul comandant al bazei. Mă întreb de ce nu m-am gândit la asta şi singur.

— Stai liniştit, îţi voi da eu motive de gândire cât să te saturi. O lansare „accidentală” este prevăzută pentru astăzi la ora cinci. Adică, în mai puţin de cinci minute. Trimite în viteză o echipă de şoc până la Complexul Trei. Vei găsi acolo un lansator de rachete garnisit într-un mod interesant. Tragerea trebuie să aibă loc la ora cinci, numai dacă, bineînţeles, nu ajunge cineva înainte acolo.

— Nu-ţi face probleme pentru asta, promise Brognola, înainte să întrerupă convorbirea.

— La ora şase, continuă Thompson, imperturbabil, avioanele de transport vor trebui să decoleze. Odată aflate în aer, reţeaua naţională de comunicaţii va fi întreruptă la El Paso.

Se opri şi zâmbi.

— Doar ca să mai crească puţin panica. Toate comunicaţiile naţionale între est şi vest vor fi întrerupte. Câteva milioane de familii vor fi, în consecinţă, private de jurnalul de seară. Foarte repede, bineînţeles, vom restabili comunicaţiile prin satelit, şi toată lumea va fi mulţumită. Dar, în acelaşi timp, cineva se va ocupa de bruierea microundelor.

Hunter clătină din cap.

— Asta explică panica stârnită atunci când veriga californiană a sărit în aer, spuse el.

— În parte, da. Încă una dintre glumele dumitale, colonele. Am putut să restabilim legătura fără prea multă bătaie de cap. Avem mai multe relee între zona aceasta şi California. Nu a fost prea complicată.

— O să ne povesteşti asta mai târziu, zise Hunter. Acum aş vrea să ştiu ce aţi prevăzut în caz de blocaj al spaţiului aerian deasupra zonei Holloman.

— În caz de ce?

— Echipajele voastre sunt arestate şi puse sub zăvor. Iar avioanele voastre sunt încă la sol.

— Nu cred ca această eventualitate să fi fost prevăzută, domnule, răspunse Thompson.

— Atunci, zise Hunter, aveţi o mare fisură în scenariu.

— Cum aşa, domnule?

— Nu-i nici o glumă, soldat, spaţiul aerian de deasupra Holloman-ului e în întregime blocat.

Thompson zâmbi ca un copil.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi spun că ai câştigat bătălia, colonele Phoenix. Sau trebuie să spun *colonele Hunter?*

Gradul asociat cu numele suna ciudat pentru fostul sergent de carieră. Imediat îl corectă:

— Sergent Hunter, locotenente, zise el.

— Ei bine, eu eram *maiorul* Thompson, răspunse acesta. Şi voi fi foarte onorat să servesc sub comanda dumneavoastră, oriunde şi oricând... colonele.

Brusc, lui Hunter i se făcu milă de el. De ce? Nici el nu ştia.

De altfel, nu câştigase partida. Nu încă. Trebuia acum să înfrunte un alt ofiţer, remarcabil chiar, dar complet dezechilibrat.

— Câţi oameni are Harrelson? îl întrebă Hunter pe Thompson.

— La sol, fără să pun la socoteală echipajul avioanelor, în jur de două sute.

— Şi câţi dintre ei sunt veritabili combatanţi?

— Aproape cincizeci, repartizaţi în toate unităţile.

— Trebuiau să se regrupeze la ora cinci, nu-i aşa?

— De fapt, chiar acum trebuie să se regrupeze. Am înţeles unde vrei să ajungi. Va forma un batalion de cincizeci de soldaţi buni.

— În Colorado, avea mai mulţi.

— Da, domnule, dar căpitanul a pierdut mulţi acolo. Iar ei nu sunt oameni uşor de înlocuit. Aproape jumătate din supravieţuitori au plecat imediat după aceea, dacă am înţeles eu bine.

— Ai fost cu el în Colorado? întrebă Hunter.

— Nu, domnule. Eu am venit cu al doilea batalion de recrutare.

— Atunci, aveai un frate în Colorado?

— Vă gândiţi cu siguranţă la un tip pe nume Thomas. Făcea

parte din statul-major, dar numele este puţin diferit. A murit.

— Ştiu, murmură Hunter.

După câteva clipe de linişte, continuă:

— De ce toate acestea, Thompson?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ce cauţi tu aici?

Privirea păru să i se tulbure, îşi atinse mâinile câteva secunde şi răspunse:

— Am avut impresia că nimeni altcineva nu mă voia.

Bun răspuns!

Nu... Mai degrabă prost răspuns. Ceea ce nimeni nu voia era exact ceea ce tipul făcea mai bine.

Şi era un răspuns chiar tragic.

*

* *

Erau amplasaţi într-o ravenă secată, la nord de baza de la Tularosa Pic. Şi formau o concentrare destul de impresionantă.

În faţă, erau patru elicoptere mari de marfa tip Chinook. Impecabile toate patru şi gata să decoleze imediat ce primeau ordinul. În spatele lor, erau două jeep-uri, trei vehicule pentru transportul trupelor şi un interminabil şir de camioane cu militari. Alte două jeep-uri încheiau convoiul.

În spatele celor patru jeep-uri, se afla un soldat la comanda unei mitraliere enorme. Iar în aer, exact deasupra, un Cobra Bell Huey identic cu cel în care se afla Hunter. Planul iniţial prevedea evident trei astfel de aparate de luptă pentru protejarea spaţiului aerian de deasupra convoiului.

Totul fusese prevăzut în cazul în care convoiul ar fi întâlnit cea mai mică opoziţie, chiar dezorganizată, în calea sa. Şi, chiar numai cu două elicoptere, desfăşurarea forţei era destul de impresionantă.

Aparatele de transport la sol erau din acelea care puteau să fie încărcate direct în avioane-cargouri amenajate special în acest scop. Totul trebuia să meargă ca pe roate, Aparatele Chinook vor pleca primele şi îşi vor transfera încărcătura fragilă în avioane, exact înainte de sosirea convoiului. Apoi vor fi evacuate în viteză.

Mda, lovitura era bine pusă la punct. Însă Hunter avea alte planuri.

Era exact ora cinci când Grimaldi intră cu elicopterul în spaţiul aerian de deasupra râpei. Menţinea aparatul destul de departe de cealaltă Cobră, iar Hunter nu avea nevoie de explicaţie pentru

a înţelege motivul. Cu panica şi zarva care domneau aproape peste tot, Harrelson era fără îndoială singurul care ştia că un nou-venit intrase în joc.

Hunter deschise emiţătorul radio şi anunţă:

— Ai pierdut a doua oară, căpitane.

Glasul cu accent de Arkansas răsună calm, imperturbabil chiar:

— Nu pierdem partida de intrare în joc, Vulture.

— Consideră mai degrabă lucrurile ca un dribling de două minute, îl sfătui Hunter. Încă mai ai mingea în vârful piciorului, dar n-ai dreptul s-o păstrezi. Cele două minute s-au scurs.

Elicopterul lui Harrelson încerca să se apropie de Grimaldi.

În acest timp, Harrelson îi spunea fostului său coechipier din infernul Vietnamului:

— Nu-mi ştii încă toate şiretlicurile, Vulture. Încă mai ai timp să abandonezi şi să ne întâlnim să bem un pahar de şampanie şi să mâncăm nişte fripturi în sânge în Texas.

— Devine riscant, îi spuse Grimaldi lui Hunter.

Acesta luă microfonul.

— Ultima oară erai mai generos, căpitane, zise el. Ţi-au scăzut afacerile?

— Dumnezeule, dimpotrivă! Uite, spune-mi ce vrei. N-ai decât să ceri. E bine?

Grimaldi, aflat la comanda aparatului, era nervos. Era momentul decisiv: acum ori niciodată. Apucă emiţătorul radio şi strigă:

— Opreşte-te imediat, nemernicule! Dacă iei încă zece metri în altitudine, îţi trimit un cadou magic fumegător!

Celălalt aparat se stabiliză imediat.

Hunter luă din nou emiţătorul radio:

— Te împotmoleşti, căpitane. Dacă te-am contactat, am făcut-o în interesul tău şi nu al meu. E ora cinci şi te întrebi, fără îndoială, de ce starea de alarmă nu a fost încă declanşată. Ei bine, stai liniştit. Nu va mai fi nici o tragere accidentală de rachete, astăzi. Trebuie să mai ştii şi că spaţiul aerian de deasupra Holloman-ului este blocat. Oamenii tăi care compun echipajul sunt sub zăvor, iar avioanele de transport se află în mâinile poliţiei aeriene. Nu ţi-a mai rămas decât o singură soluţie: aterizează şi ieşi ca să te pot vedea. Opreşte toate motoarele şi dă ordin oamenilor tăi să iasă din râpă. Nişte indivizi îi aşteaptă exact în spate. Fără şampanie sau fripturi, este adevărat, însă promit oamenilor tăi apă şi pâine, cel puţin pentru

moment. Acum aterizează imediat, sau prietenul meu pilot te va obliga să te izbeşti de sol. Imediat, Harrelson!

Anumite persoane aflate la sol interceptaseră această convorbire. O voce tremurătoare se auzi imediat:

— Supune-te, căpitane. Va exista întotdeauna şi a doua oară.

Apoi, o altă voce zise:

— Ne-a învins, căpitane. Să ne predăm.

Exact în acel moment, oamenii lui Brognola apărură la extremitatea râpei: aveau veste port-torpile şi erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Erau cel puţin o sută, în rânduri strânse.

Acesta fu momentul ales de Harrelson ca să ia decizia. Elicopterul ţâşni spre cer, cu botul la verticală, căutând să ţintească aparatul lui Hunter. O rachetă plecă în zigzag, traversând câmpul vizual al lui Grimaldi ca o dâră de foc. O alta urmă imediat, dar aceasta trecu pe lângă ţintă la câţiva centimetri.

Grimaldi reacţionă instantaneu şi, drept răspuns, lansă şi el două păsări de foc. Însă, în focul acţiunii, nu putuse calcula cu precizie unghiul de tragere, şi cele două rachete atinseră doar uşor elicopterul cel mare, înainte să se năpustească asupra unui camion de transport situat exact dedesubt.

Hunter strigă în microfon:

— Aşteaptă, am Flex-ul de calibrul 50!

Hunter făcu un cerc de foc, nimerind în plin spatele elicopterului.

Elicea din spatele lui Harrelson plecă pentru a-şi urma singură calea, iar aparatul cel mare de luptă îşi pierdu imediat echilibrul şi începu să se mişte haotic în aer, sub efectul elicei cu care mai rămăsese.

Jos, trupele ieşeau din vehicule şi oamenii cuprinşi de panică îşi întindeau mâinile spre cer. Elicopterele Chinook îşi opriseră motoarele, iar membrii echipajului fugeau cât îi ţineau picioarele.

Cobra lui Harrelson aluneca de-a lungul piscului Tularosa.

Grimaldi era încordat şi avea vocea tristă când îi spuse partenerului său:

— Nu mai poate să se ducă nicăieri, bătrâne. Nicăieri.

— Urmăreşte-l! ordonă Hunter.

Porniră în urmărirea elicopterului complet dezechilibrat şi îl însoţiră în traiectoria sa nebună, care părea să-l ducă exact spre Rancho Jacundo.

Exact în acea direcţie se şi deplasau. Şi în acel loc se şi prăbuşi, la cel puţin o sută de metri de construcţiile din

cărămidă. Se izbi cu violenţă de sol şi, în urma şocului, explodă, aruncând peste tot bucăţi de fier şi de corpuri însângerate.

Grimaldi se opri la o distanţă rezonabilă şi Hunter ieşi imediat ca să examineze mai de aproape zona exploziei.

Nici unul dintre corpurile aflate în aparat nu aparţinea lui Franck Harrelson.

Fuzelajul spintecat, complet distrus, zăcea pe o bucată mare de stâncă, degajând un miros de carburant aproape de nesuportat. Aici îl găsi Hunter pe Harrelson cocoţat în vârful epavei, agăţat cu centura de siguranţă de un scaun care acum nu mai aparţinea nimănui.

Avea ochii larg deschişi şi îl scrută cu atenţie pe Bob Hunter care se apropia cu prudenţă.

Gura plină de sânge se deschise, articulând câteva cuvinte cu vocea sa stinsă.

Hunter nu era decât la cincizeci de metri de el când o imensă dâră de foc brăzdă atmosfera prin faţa lui, distrugând în întregime epava. Apoi, o explozie monstruoasă descompuse restul fuzelajului, aruncându-i resturile pe o rază de o sută de metri. Şocul fu atât de violent, încât Hunter fu catapultat la pământ, încercând să se protejeze de bucăţile de fier aflate în flăcări ce cădeau aproape peste tot.

Hunter se întoarse la elicopter şi urcă la bord. Grimaldi spuse cu o voce încordată:

— Dură treabă!

Locotenentul Thompson, care nu scosese nici un cuvânt de la începutul atacului, interveni:

— Ciudat mod de a trece la atac, colonele! Însă, de data asta, nu mai încape nici o îndoială, ai câştigat bătălia.

Hunter se aşeză pe scaun şi îşi puse centura de siguranţă, îşi aprinse o ţigară şi se uită la mâinile sale care tremurau. Apoi ridică privirea spre Thompson, se gândi un moment, după care spuse:

— Nu, maiorule, nimeni nu a câştigat această bătălie.

Un scenariu afurisit, o ficţiune blestemată ar fi putut să se transforme într-o realitate atroce... dacă lucrurile ar fi mers până la capăt.

O pânză de gaz paralizant traversând încet New Mexico, în direcţia Tucumcari, şi intrând în rezervaţia indiană – ar fi însemnat sfârşitul pentru ultimii supravieţuitori apaşi.

Apoi panica din tot sud-vestul teritoriului: ţara tăiată în două de nişte radiouri pirat, reţelele de comunicaţii întrerupte şi aliaţii

NATO întrebându-se unde dispăruseră generalii lor... Probabil ar fi urmat şi o stare de alarmă în toată ţara, cu proiectilele, bombardierele şi submarinele nucleare pregătite, aşteptând undă verde din partea preşedintelui.

Şi, pentru a încununa totul, nimeni nu ar fi bănuit adevăratul pericol timp de zile, poate chiar luni, până când aceste arme ar fi provocat o criză în altă ţară...

Atunci întreaga lume, fără îndoială, ar fi tremurat...

Da, Philip, o adevărată nebunie acest scenariu!

Bob Hunter nu avea pic de milă pentru acest nebun mort, care nu-şi văzuse rodul imaginaţiei sale dereglate devenind realitate.

În adâncul inimii sale, simţea o imensă tristeţe gândindu-se la Franck Harrelson care, într-o lume în care nu-şi găsea locul, nu reuşise să supravieţuiască.

EPILOG

— Îl ţinem pe Minotti la cald, anunţă Brognola. Din păcate, are mâinile curate şi nu cred că-l vom mai putea reţine prea mult timp fără un motiv de arestare. De altfel, mă întreb dacă cel mai bun lucru nu ar fi să-l eliberăm şi să-i lăsăm pe prietenii săi să se ocupe de el. Îl vor pune la punct mai bine decât am face-o noi. După câte am înţeles, această „colaborare” cu Harrelson a fost găselniţa lui... vreau să zic după Colorado. Oamenii ca mine, la Washington, au petrecut ziua verificând şi, după toate aparenţele, aceşti doi nemernici mergeau mână în mână de la afacerea Colorado.

Hunter zâmbi cu amărăciune.

— Dacă înţeleg bine, a tocat banii Mafiei fără nici un câştig. Ai, fără îndoială, dreptate. Haide, dă-i drumul acasă. Nu te nelinişti, îi vor face o primire plină de surprize.

Brognola păru surprins să-şi vadă prietenul de acord cu el:

— OK, afacerea e clasată. Acum, ascultă-mă. Am trimis astăzi una dintre echipele mele la Dallas. Ei au... în fine... să zicem, dacă vrei, că am curăţat oraşul. Totul e liber.

— Perfect, zise calm Hunter.

Încă o dată, Brognola păru surprins. Se gândi câteva clipe, apoi spuse:

— Deci, nu eşti în întârziere cu programul tău! Putem să continuăm.

— O clipă, Hal, zise Hunter, ridicând o mână în semn de protest. Cred că am nevoie să-mi revizuiesc poziţia.

— Hai, te rog, fără glume! Mi s-a părut că totul era foarte clar între noi. O să mă pui într-o situaţie imposibilă dacă trebuie să mă întorc la Casa Albă ca să-i spun preşedintelui... Şi apoi, la dracu’! Cred că aş prefera să fiu în locul lui Marco.

Hunter oftă.

— N-am de gând să te trădez, Hal. Vreau doar să trec în revistă situaţia şi să înţeleg unde mă duc toate astea. Simt nevoia să respir puţin şi să-mi revin, ca să văd unde mă aflu.

— Asta se poate înţelege, spuse şeful federal, deşi răspunsul nu îi plăcea deloc. Îţi trebuie mult timp?

— Ne întâlnim mâine în Florida, aşa cum am stabilit.

— Perfect! M-ai speriat! Credeam că...

— OK, pe mâine.

Hunter o privi apoi pe Rose d’Avril cu un aer obosit.

— Înţelegi? întrebă el calm.

— Bineînţeles, e OK. Pe mâine, făgădui ea.

Hunter se ridică şi ieşi.

Grimaldi îl aştepta în avion.

— Să mergem!

— Bine, dar unde?

— Găseşte un loc liniştit, Jack. Oriunde de aici şi până la Pensacola. Am nevoie de pace şi linişte.

— Eşti nervos, nu?

— Mai mult, răspunse Hunter cu o voce joasă.

— M-am temut eu de asta, căci aşa ai fost toată ziua. Nu e genul tău, bătrâne. Ce te face atât de nervos? De ce?

Însă Hunter nu avea nici cea mai mică idee. Nici măcar nu ştia împotriva cui era îndreptată furia sa. Împotriva lui, poate, sau a lui Franck Harrelson... sau Bob Thompson... sau poate chiar Philip Jordan, Mary Valdez, pe scurt, toţi actorii acestui scenariu cumplit... Sau poate împotriva nici unuia dintre ei...

Ştia numai că undeva, în adâncul sufletului său, un imens sentiment de furie şi de frustrare îl strângea puternic de moarte. Şi era miercuri. Numai miercuri.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....8
CAPITOLUL III.....11
CAPITOLUL IV.....17
CAPITOLUL V.....22
CAPITOLUL VI.....28
CAPITOLUL VII.....34
CAPITOLUL VIII.....37
CAPITOLUL IX.....40
CAPITOLUL X.....44
CAPITOLUL XI.....48
CAPITOLUL XII.....54
CAPITOLUL XIII.....59
CAPITOLUL XIV.....67
CAPITOLUL XV.....69
CAPITOLUL XVI.....77
CAPITOLUL XVII.....83
CAPITOLUL XVIII.....89
CAPITOLUL XIX.....94

CAPITOLUL XX.....99

EPILOG.....109

CUPRINS.....111

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

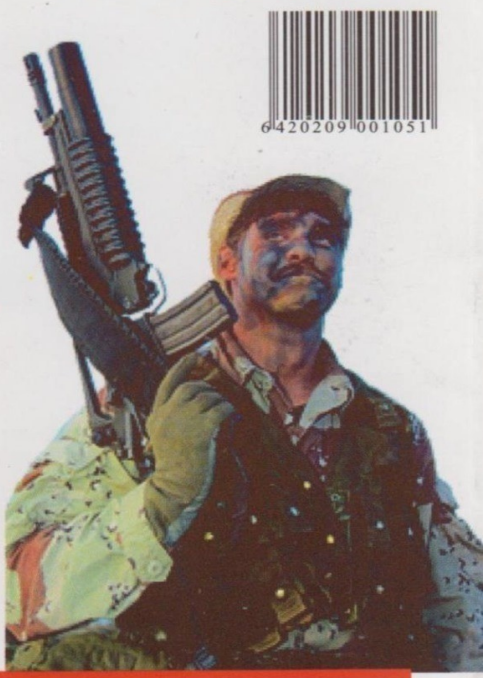

Break-ul mafioţilor era parcat în faţa barăcii deteriorate unde cei trei pistolari mai fuseseră şi de dimineaţă. Hunter opri exact în spate şi fixă amortizorul Berettei în timp ce intra în casă. Era o adevărată cocioabă, aproape o ruină, cu vopseaua cojită pe pereţi. Cartierul era semiindustrial şi avea între antrepozite şi diverse ateliere alte barăci aflate în aceeaşi stare deplorabilă.

În jur, nici urmă de viaţă, nici un sunet, numai un câine hămesit care se apropie mârâind spre Hunter. La numai câţiva paşi de el, animalul amărât îşi schimbă intenţia şi bătu în retragere.

Podeaua pridvorului uzat era nesigură. Hunter trecu peste pridvor făcând un pas mare şi se opri un moment în faţa uşii ca să „adulmece" atmosfera. Cineva râdea înăuntru, în timp ce alţii vorbeau.

Clanţa se deschise fără dificultate. Împinse uşa şi intră înăuntru. Mary Valdez era aşezată pe un divan zdrenţăros. Bluza ei era puţin sfâşiată iar părul răvăşit. Părea să reziste bine fizic dar privirea îi era cuprinsă de teroare. În cameră nu mai era decât o masă de joc plină cu sticle de bere goale şi scrumiere încărcate cu chiştocuri de ţigări.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-86-1 Lei 22.000